



F. EŠTON

DETEKTIVSKI

LUN

i

Barbarela

219

1,50nd



NOVA SERIJA

9. jul 1968. god.

Sveska 219.

Frederik Ešton

Lun i Barbarela



ROTO BIBLIOTEKA

Odgovorni urednik:
Mitar MILOŠEVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko preduzeće „Dnevnik” Novi Sad, Gajeva 15. —
Žiro-račun 637-1-254 (za seriju detektivski roman — Roto biblioteka).

I

Već tri dana ulicama Londona lutao je jedan glomazni mornar. Na sebi je imao umašćenu majicu, koja je odudarala od bluze s oznakama kapetana duge plovidbe. Jedna nogavica na pantalonama bila je proderana i otkrivala je list noge širok kao povelika morska riba. O ramenu je nosio obešenu nekakvu torbu, koju je pritiskivao kvrgavom mišicom kakva se ne može videti ni kod prvaka sveta u dizanju tereta. Njegova kuštrava i proseda kosa bila je prerasla, a suncem opaljeno i vetrovima naborano lice nije odavno bilo brižano. Nekada bi takav lik izazvao interesovanje svih prolaznika, policajaca i agenata. Ali u doba bitnika, hipika, bitlsa i svih onih vrsta ljudi koji žele da budu primećeni i da izgledaju što čudnije, mornar nije izazivao naročito interesovanje.

Njegov blagi i veseli pogled odudarao je od tužne pesmice, koju je neprekidno ponavljao i kad je šetao ulicama i kad je pio u krčmama oko luke i po Sohou. Već su ga pamtili ljudi u lokalima po predgrađima Londona. Znalo ga je i nekoliko bobija, koji su se skanjivali da li da ga opomenu zbog pevanja. Pevužio je tiho i uvek iste stihove.

Četvrtog dana je već bio počeo da gubi strpljenje. Već je popio nekoliko čašica ruma u Krejdonu na jugu, Čizviku na zapadu i Vulviču na istoku Londona. S jednog grada na drugi išao je taksijem, a onda obilazio ulice i krčme. Konačno je napustio rum i počeo u Sohou da pije džin

i napreduje prema severnom delu grada.

S vremena na vreme je pevao onaj tužni stih s čudnim refrenom:

*»Siroti mornar traži druga svog,
Našao samo popaljen dom.
Umro bi sam u svetu tom;
Siroti mornar traži druga svog...«*

— Hej, kapetane! — zovnu ga mlađi policajac. — Opet tuguješ?

— Helo, bobi! — odvrati mornar i tužno se osmehnu, a zatim odgega onim svojim medveđim hodom dalje prema parku.

U Finsberi parku spusti se na klupu, stavi torbu na kolena i još jednom otpeva svoju pesmicu, a zatim spusti glavu na torbu. Kunjao je neko vreme kao da je zaspao. Odjednigraše i sklupčase se kao u nekom nom kao da uzdrhta. Mišice mu zagrcu. Iz torbe je čuo prigušeni glas:

*»Mornar je našao druga svog,
Imaju sada novi dom.
Gde su se sreli, na mestu kom?
Mornar je našao druga svog...«*

Podižući ogromnu šaku, kvrgavu, čvrstu i veliku kao osušena jorkširska šunka, mornar je stavi pred usta i zapeva kao da se odaziva, ali sada sasvim promenjenim glasom:

*»Usred Finsberi parka,
Srećan što čuje glas,
To više nije varka...«*

Još jednom ponovi stihove, a onda oslušnu. Samo vrlo pažljiv po-

smatrač i iz neposredne blizine mogao je da primeti sićušni mikrofoni u ogromnoj mornarevoj šaci. Jedva vidljivi sprovodnik gubio se u torbi, odakle se sada čulo pevanje kao nastavak tek sklepanih stihova:

*»Ne idi s mesta tog,
I primi pozdrav druga svog!...«*

Glas je bio sasvim sličan mornarevom.

Namrgođeni policajac u patrolnim kolima preko svog prijemnika slušao je slučajno ovo pevanje.

— Pirati! Mogu da razumem prostitutke koje nose te toki-voki aparate i dogovaraju se o svojim poslovima. Shvatam i krijumčare, koji se dozivaju. Nije mi čudno što se deca igraju tim aparatima, jer krivi su roditelji što im nabavljaju stvari koje samo stvaraju zbrku i teškoće. Sve mogu da razumem, ali ovo strašno pevanje ne shvatam! — govorio je svom drugu.

— Isključi aparat, ili slušaj na rezervnom talasu — odvrati hladno drugi policajac.

— Već danima slušam o tom mornaru što »traži druga svog«. Skoro na svim dužinama emituje. Da uhvatim tog momka, pokazao bih mu kako se aparat razbija o glavu. Znam da je negde blizu — gundao je prvi policajac.

— Eto, ne čuje se više — reče njegov kolega i zevnu.

Mimo njih prođoše velika stara kola i zaustaviše se malo dalje. Vozač nađe slobodno mesto za parkiranje i iziđe. Policajci su gledali za njim dok je ulazio u park.

— Gospodin inženjer Braun odlazi u šetnju. Još uvek ima ta stara kola — reče policajac.

— Poznaješ ga? — upita njegov drug.

— Divan čovek! Kad se rušila građevina kod Ilforda, priložio je hiljadu funti kao pomoć porodicama dvadeset i tri poginula radnika. A eto, sam vozi tu krntiju — objasni policajac.

— Hiljadu funti?! Znaš li nekog milionera u pakardu da je dao toliko?

— Hajde, krenimo! Treba da obiđemo sektor do Edmuntone — prekinde ga njegov kolega.

Čovek za koga je policajac rekao da ga poznaje kao inženjera Kliva Brauna, žurio je parkom. Osmatrao je parove koji su se šetali i zagledao svaki kutak s klupom. Odjednom ugleda mornara, koji je nemirno istezao vrat i gledao čas na jednu čas na drugu stranu parka. Bilo je veče i on je strepeo od sutona, koji se približavao.

Visoki čovek je brzo prilazio, smešeći se. Konačno potrča. Mornar ga ugleda u istom trenutku i malo se podiže sa klupe. Zauze nekakav stav iščekivanja, kao da će tog momenta započeti borbu.

— Same! Medvede stari! — viknu visoki.

— Milion mu besmislenih pesama! Dečko moj! Dždi! — odvrati mornar glasom koji je podrhtavao kao da će se pretvoriti u teški muški plač.

Zagrliše se iz zaleta, kao dva borca u obračunu.

— Našao sam te! Tako mi hiljadu rumenih svitanja na južnim morima, ja sam te našao! — govorio je mornar smejući se i stežući svojim ručerdama prijatelja.

— I sad ćeš me prekinuti — smeja se visoki.

— Gle ti njega! Zar da te prekine jadni, umorni, usamljeni mornar. Umesto da pričaš besmislice, uzmi svog jadnog Samjuela Makfersona u naručje, uvij ga u meke pelenice i neguj ga da se oporavi — odvrati mornar.

— Istina, malo mi čudno izgledaš. Ne mogu da ocenim čega u tebi ima više: ruma, ili džina. Mirišeš na mešavinu oba pića.

— Nikad ne mešam. Do pre tri sata pio sam samo rum, a zatim samo džin — odgovori mornar.

— Zato si i iznemogao. Sedimo malo. Veće je prijatno ovde u parku — reče pridošlica.

Spustiše se na klupu i osmotriše oko sebe. Nikog nije bilo u blizini njih.

— Pričaj, Same — reče visoki.

— Imao sam toliko da ti pričam, da bi mi trebalo bar hiljadu morskih milja mirne plovidbe, pa da sve kažem. A sada ne znam odakle da počnem. Više bih voleo da ti, Donalde, pričaš meni — reče mornar.

— Mislim da je ipak najbolje da idemo kući — reče Donald.

— Kući, kažeš? Gde je ta kuća?

— Videćeš je uskoro. Nije daleko — zaključio Donald.

*

Bili su to Donald Sikert, tajanstveni Lun, kralj ponoći i Samjuel Makferson, stari mornar i najverniji Lunov drug. Ođavno se nisu bili sreli. Mornar je sa svojim brodom lutao morima i tek pre dva meseca bio je uplovio u luku Los Anđelosa. Tamo je sreo jednu ženu i od nje saznao šta se sve dogodilo u Londonu dok je on bio na plovidbi. Odlučio se da odmah otplovi prema Evropi, jer je za to imao više ozbiljnih razloga.

Dok su se vozili pored nasipa koji je odvajao Springfield park od totenhejmskih baruština, uređenih da izgledaju kao ukrasna jezera, Lun je pričao:

— Tu pod vodom trećeg jezera uređio sam novo sklonište.

— Pod vodom?! — začuđeno upita mornar, zureći u jezerce.

— Da, baš pod vodom. Tu se pre četiri stotine godina nalazio dvorac moćnog Džeka Čubena. Bio je sagrađen na ostrvcu. Tada je London bio jedno blatnjavo naselje uz obale Temze. Dok je grad bio mali, nivo vode u baruštinama oko Lie bio je niži. Što je grad više rastao, vode Lie su sve teže oticale i dvorac na ostrvcu je tonuo — objašnjavao je Lun.

— Ali kakve veze sve to ima s tvojim skloništem?

— Ima. Tu je izrađen nasip i baruštine su sužene i pretvorene u jezera. Znaš rezervoar kod Vudlenda i svih trinaest jezera od njega do parka ovde. Grad ih je polako stezao i uokviravao građevinama.

— A ti smislio i izgradio jednu po sredini?

— Skoro si pogodio. Po sredini i pod vodom.

— Misliš li da sam poblesavio tamo pod vetrovima na okeanu?

— Saslušaj me, stari moj! Slučajno sam jednom video neku staru knjižurinu u biblioteci. Tamo se nalazio i plan pod vodom nestalog dvorca Džeka Čebema. Shvatio sam da su pod dvorcem bili izgrađeni ogromni podrumi, koje je voda potopila polako prodirući u njih. Uzeo sam opremu i jednom prilikom zaronio tamo. Otkrio sam dve podrumске dvorane i nekoliko tamničkih ćelija, ostave za piće i hodnike. Čak sam našao i nekoliko flaša vina, koje je bilo gusto i dobro da se i sada može piti.

— Zar nije bilo vode u podrumima? — upita mornar.

— Naravno. Ali ta voda je bila bistra, jer se nije kretala. Mulj je pregrnuo otvore, a nije ispunio podrume. Voda se izbistrila i taj mir je stolecima bio nenarušen. Tada sam zamislio da tu stvorim svoje sklonište.

— Ali voda...

— Dovlačio sam naročite plastične komore. Vazduh ubačen pod velikim pritiskom istisnuo je vodu. Posle sam ugrađivao ploče izlivenne u jednoj fabrici, po mojim nacrtima. One hermetički zatvaraju svaki milimetar površine, pod muljem sačuvanih podruma dvorca.

— Ali kako se ulazi?

— Kupio sam četiri kuće, iz kojih sam odveo naročite široke cevi do ulaza u podrume. Sagrađio sam i lažna skloništa, pa i kad bi neko otkrio te ulaze, ne bi shvatio da se može i dalje do sredine jezera. Dodao sam

sistem ventilacije, doveo vodove za električnu struju, priključio se tajno na nekoliko javnih telefonskih govornica i dovukao potrebnu opremu...

I sve si sam napravio?

— Samo sam postavljao gotove delove. Za svega šest meseci sklonište je postalo vrlo udobno i kompletno. Ima i rezervni izlaz kroz vodu. Čak se tuda može i ući naročitim čamcem, koji se potapanjem pretvara u mali batiskaf — objašnjavao je dalje Lun.

— A te cevi?... Jesu li one dovoljno široke da se ja ne zaglavim u njima? — brižno upita Makferson.

— Mislio sam na tebe, pa čak i na to da ćeš se ugojiti još kojih pedeset funti — smejući se odgovori Lun.

Tada stigoše pred stáru i neuglednu kuću, u čije prizemlje je bila ugrađena nova garaža. Vrata se automatski otvoriše na jedva čujni signal naročite sirene Lunovih kola. Uvezoše se unutra. Lun pažljivo namesti točkove automobila na tačno predviđena mesta. Pritisak oslobodi jedan široki kapak na podu i ukazaše se metalne stepenice.

Oni siđoše, a Lun pokrenu kompresor, koji opet povuče kapak. Uz put je Makfersonu objašnjavao kao se rukuje mehanizmima. Nađoše se u postavljenoj komori duboko pod zemljom. Odatle je vodio novi tajni prolaz.

— U slučaju da se ne postupi tačno po šifri, mehanizam prekida cev, odvlači je na drugu stranu i puni vodom. Signali javljaju da je otkriven ovaj ulaz...

— Jadna moja glavurda! Koliko tu mora da se zna! — uzdahnu mornar.

Sagnuti su išli kroz elipsastu cev. Uskoro se nađoše u širokom hodniku, a zatim stigoše u veliku prostoriju uređenu kao luksuzni salon za dnevni boravak.

— Ovde je vazduh savim ugodan. Lakše se diše nego tamo u parku. Kako si to izveo? — upita Makferson.

— Sistem cevi, prečištača vazduha, ventilatora i kompresora... Dosta je jednostavno. Svuda je normalan pritisak, pogodna temperatura i umerena vlažnost prečišćenog vazduha — odgovori Lun odustajući da preciznije objasni mornaru kako se sve to postiže.

— Ali kupatilo svakako nemaš. Kako bi izbacio vodu u vodu? Sve bi se opet potopilo — primeti Makferson.

Lun ga odvede do velikog i ugodnog kupatila.

— Naročite pumpe izbacuju bez teškoće otpadne vode. Napolju pod vodom su filtri, koji sprečavaju da na površinu vode ispliva neki slučajno bačen papirić, ili otpadak, što bi moglo da ukaže na nešto neobično ovde nasredini jezerca — objasni mu kratko, a zatim mu pokaza ormane s vešom, ubrusima i odelima.

— Otkud ta odela? Kao da su moja?! — začudi se Makferson.

— Tvoj krojač je imao meru, pa sam naručio sve što bi moglo da ti zatreba — odgovori Lun i iziđe.

Makferson zbaci prljavo odelo i pusti vodu u ogromnu kadu uzidanu od uglačanih granitnih pločica. Frktao je sav u sapunskoj peni i dugo se kupao nehotično pevšeći pesmicu koju je toliko puta ponovio u toku četiri dana.

Iz kupatila iziđe obrijan i obučen u meki čupavi ogrtač. Oseti miris pečenog mesa i viknu:

— Ako još izneseš i bifteke... Ne znam šta da kažem i učinim — mumlao je idući za mirisom.

*

Dok su večerali, obojica su ćutala. Samo su od želje posmatrali jedan drugog. Nisu hteli da govore, jer su osećali da treba izreći prave reči, a puna usta su mogla da smetaju. Tek kad odloži nož i viljušku i maši se čaše vina, Makferson reče:

— Baš malo pre sam zaključio da sam ipak pametan momak.

— Iznenaduješ me — nasmeja se Lun.

— I sam sam se iznenadio... Eto, mučilo me jedno pitanje. Danima sam lupao glavu da li da ti kažem nešto, ili da ćutim. I nisam mogao da se odlučim. Pola dana sam bio za jedno, a pola dana za drugo rešenje... Ali dok sam se muvao tamo u kupatilu i oko njega, shvatio sam šta treba da uradim. I, milion mu ljubavnih jada, sad znam šta ću uraditi. Uopšte se ne kolebam ni koliko riba da sa suvog skoči u vodu — pričao je Makferson.

— Možeš li da budeš jasniji? — upita Lun.

— Jasniji!? Pa ti nazaduješ, jadni moj dečko! Nisi pogodio? Tamo u ormanima...

— Šta je s ormanima?

— Pogrešio sam i otvorio onaj na suprotnom zidu. Sad shvataš?

— Ne... Mislim da ne shvatam — nesigurno odgovori Lun i nehotično malo pocrvene.

— Tamo su ženske haljine! Eto u čemu je mudrost!

— Pa šta onda?

— Ništa... Samo sam ih trenutak osmotrio. Divne, skupe i...

— I šta još?

— Zaboravio si da skineš oznake krojača.

— I ti iz toga nešto zaključuješ?!

— To je određeni krojač... Tamo je odlazila... Pogodi ko!

— Ti nisi morski vuk, nego morska lisica!

— Nema to... Nema morske lisice! Ja znam, dečake! Sve sam shvatio! Imam i adresu. Javiću joj da dođe! Ura za Džejn! — klibeći se uzviknu mornar i odjednom ispi vino.

— Varaš se, Same. To je sve Džejn bila ranije naručila. Ja sam isplatio i uzeo...

— Ja nisam zardali stari brod, pa da me farbaš. Haljine su po najnovijoj modi... I kratke su baš kako treba... Ha! Šta sad? Čitam te kao navigacionu kartu! Tajno si se nadao da će se Džejn vratiti. Kupio si sve što joj može zatrebati, kao i za mene.

— Možda je to za neku drugu — smeškao se Lun.

— Rekao sam da ne farbaš! Samo Džejn uživa takvo poverenje da bi je doveo ovde. I ja naravno!

— Dobro... O čemu si to odlučio da govoriš?

— O njoj!

— Video si Džejn?

— Deset dana sam je viđao. Sati-ma smo šetali po Los Anđelosu. Pričali... Mnogo smo pričali... A što je lepa! Lepša je nego ikada. Morao sam joj obećati da je neću spominjati. Pristao sam uz uslov da ću te nekoliko puta tako zviznuti, da nikad nećeš zaboraviti. Ona je molila da i to izostavim...

— I to si joj obećao?

— Jesam... Šta sam mogao? Tako je tužno gledala onim svojim divnim očima. Uvek usamljena... Samo na nas misli i radi... Listovi biljaka... korenčići... bubice... špiritus... epruvete... Možda bi ipak trebalo da prekršim ono drugo obećanje i da te tresnem po toj uzbuđenoj gubici!

— Mislio sam da si shvatio moje razloge... Baš zato što je volim, pokušao sam da iziđem iz njenog života. Sve te opasnosti... Skrivanje i borbe... Je li to za jednu divnu ženu punu života? — reče Lun i uzdahnu.

— Tako mi svih mora i okeana, ti si čudak! Sve što ženi treba na svetu, jeste da voli i bude voljena. A ti hoćeš... I ne znam šta hoćeš... Mašine... gasovi... točkići... epruvete... Dobro, sve je to velika nauka, ali tebi treba i ona... Treba ti Džejn Vittington sa svojim umilnim glasom, mudrom i božanstvenom glavicom, dugim nogama kakve nisi nikad više video, čvrstim poprsjem i svim što treba... Eh, kako sam se obradovao kad sam shvatio da je još uvek želiš — zaključivši mornar i ćuteći nastavi da posmatra bezobrazno Luna.

Donald Sikert je ćutao gledajući pred sebe. Nije skrivao tugu. Očekivao je da mornar nastavi, ali Makferson je lukavo ćutao.

— Ništa ne poričem... Ti ipak imaš mozga u toj glavurdi... I ne iznenaduje što je tako... Ali sada pričaj,

čoveče! — reče konačno i s nestrpljenjem Lun.

— Obećao sam joj da je neću spominjati pred tobom i odmah sam se pokajao. Sad znam da žene ponekad treba i obmanuti, ako je to u njihovom interesu.

— Šta ona radi?

— Nekave teze... Fauna i flora Kalifornije... nešto kao Eskimi...

— Encimi...

— Da, to!... Nosi ime Dženi Banning... I zabrinuta je zbog nečeg što je saznala.

— Zabrinuta? Da nije u kakvoj opasnosti?

— Nije to... Ona se kreće u naučnim krugovima i slučajno je čula da se ovde neki Vilfred Bornšojer bavi mišlju da otruje svet. Radi na nekakvim bio-hemijskim otvorima... Nekakve strahote sprema. A tamo neka špijunska organizacija NSA...

— Nacionalna agencija za sigurnost.

— Da... Oni hoće da ga nekako dovuku preko okeana i da dođu do tih strašnih otrova. Džejn mi je o tome napričala prave strahote. A ona nikad ne izmišlja, ti to dobro znaš.

— Je li Džejn rekla da bi trebalo da pogledam šta to radi Bornšojer?

— Rekla je da bi nešto trebalo... Molila je da te o tome obavestim, ali da ne spominjem nju. Ona veruje da ti moraš znati nešto o tom Bornšojeru.

— Ponešto... On je u stvari zarobljenik. Oko njegove kuće i laboratorije stoje prikrivene straže. To je Nemač, koji je u toku rata stvarao užasne otrove i isprobavao ih na ljudima u koncentracionim logorima — pričao je Lun zamišljeno.

— Zašto nije osuđen kao zločinac? — upita mornar.

— Nekome je trebalo njegovo znanje... Doveden je ovamo i već dvadeset godina radi za vojsku. U naučnim krugovima hemičara pominje se oko upotrebe meskalina i otrova za izazivanje ludila. — odgovori Lun.

Makferson je zatim dugo pričao o Džejn Vittington. Tobože nehotično, nekoliko puta je ponovio njenu adresu, pa čak i broj telefona na ime Dženi Banning u Los Anđelosu. Znao je da će ih Lun zapamtiti. Zatim je sasvim kratko ispričao o svojim lutanjima oko Havajskih ostrva i Aleuta. Konačno Lun reče:

— Ti si umoran. Spavaj i dobro se odmori.

Zatim mu pokaza uređaj za hitnu radio-vezu i uključi pozivne signale uz Makfersonov ležaj, pa mu objasni da će otići u klub hemičara zbog nekog razgovora.

— Pogledaću malo i oko laboratorija u Hiter Grinu. Tamo je i taj Bornšojer — zaključio Lun i krenu da se spremi.

Stajao je neko vreme zamišljen, a onda pođe uskim hodnikom do spremišta oružja i opreme za akcije. Na jednom kožnom koferu bila je prikazana ceduljica na kojoj je pisalo:

Ko u Engleskoj ne zna za slavu britanskog pilota Klajtona Hatna, čiji su izumi u drugom svetskom ratu pomogli mnogim zarobljenicima da pobegnu iz nemačkog ropstva. Dao je ideju da se prave uniforme, koje kad se izvrnu, postaju civilno odelo. U vezice za cipele utkao je čeličnu žicu, koja je bila odlična testerica za rezanje metala. U muštikli je ugradio sočiva i pretvorio je u odličan dogled. Na izgled obično pero bilo je vazdušni pištolj, za koji se mogla koristiti gramofonska igla kao kuršum. Napravio je »mikro« paket hrane u kome je bilo mlečnih tableta, koncentrisane hrane, paketić šibica, mape Nemačke i Francuske i još mnogo korisnih, minijaturnih stvarčica. Na kutiji su bili ugrađeni sat i kompas. Hatnove radio-stanice bile su ugrađene u šahovske garniture, a svaka figura bila je lampa, ili neki važan deo. Tada još niko nije mogao da izgradi vrlo sićušne radio-uređaje, jer još nije bilo tranzistora.

To su bile Hatnove ideje i njegovi pronalasci. Ali ono što je Lun imao

u ovom nevelikom koferu, razlikovalo se od pronalazaka i oružja slavnog pilota, kao prvi avion koji je poleteo i moderni nadzvučni aparat s hiljadama instrumenata. Istina, i Lunovi uređaji ličili su na obično pero, pertle, cigaretu, kutijicu šibica, dugme, ili nešto slično. Ali iza izgleda su se krila prava čuda »mikro« tehnike. Obična dugmad na njegovim specijalnim odelima bila su pravi arsenal oružja. Neka su bila rezervoari uspavljujućih gasova, druga su krila mikrofone i odašiljače, ili su bila prave ručne granate velike razorne moći.

Samo Lun je znao šta sve skrivaju ostali delovi odela i na koje sve načine može da iskoristi svoje cipele na nogama. Ko je mogao da sluti da je tkanina odela neprobojna za kuršume običnih revolvera, a još manje da obične tamne naočari predstavljaju noću pravi uređaj za osmatranje u mraku.

Suviše duga bi bila lista predmeta i pronalazaka, koje je Lun jednostavno nazivao: sistem Klajtona Hatna. U stvari, bio je to novi sistem Donalda Sikerta, odnosno Luna, kralja ponoći. I sam se ponekad smejao nekadašnjim svojim pronalascima: nožu uz podlakticu, sečivu u kaišu za pantalone i raznim gasnim uređajima za uspavljivanje. Sada je ceo svet znao za takve stvarčice. Ali nova Lunova oružja bila su najvećim delom čak i po ideji nepoznata, savršena sredstva.

Opremljen za noćni izlazak uzeo je još i svoj automatski revolver. U slučaju da padne u nečije ruke, time je mogao da zavede napadača, koji bi smatrao da je oduzimanjem revolvera i običnim pretresanjem stvarno i razoružao protivnika.

Bližila se ponoć kad je izišao iz garaže, vozeći se u svom na izgled starom i običnom automobilu, koji je u stvari takođe bio savršenstvo tehnike s motorom od pet stotina konjskih snaga i neprobojnim gumama na točkovima. To fantomsko vozilo

moglo je u jednom trenutku da promeni izgled, boju i broj, ili da se neoštećeno probije kroz podebelu gredu kakve rampe. Moglo je da posluži i kao soba s udobnim ležanjem za spavanje, ili garderobu da se u njoj brzo promeni odelo i izgled lica. Neprobojna stakla i specijalnim čelikom ojačana karoserija, činili su da je ovaj neugledni automobil bio pravo oklopno vozilo.

Još nikada svet nije video tako za borbu opremljenog čoveka. Ni sam Lun nije nikada tako kretao, jer nije imao tako ozbiljnog i opasnog neprijatelja, kakvom se sada nadao, ili nije imao sve ono što je mogao da stvori posle razbijanja bande »Crnog trougla«.

II

U Hiton Grin je stigao odmah posle pola noći. Iako je leto tek počelo, još uvek je bilo zaparno. To je smetalo Lunu obučenom u odelo koje je moglo samo po izgledu da pristaje za ovu letnju noć. Bilo je suviše toplo u njemu, ali moralo se trpeti.

Lun se proveze pored bloka laboratorijskih zgrada i uzgred sve osmotri. Primeti uniformisane stražare na uglovima zida koji je ograđivao prostor. Zađe za ugao i osmotri dve obične manje kuće i jednu luksuzno građenu, u obliku vila zvanih »grinstigrin«.

Doktor hemije Nemas Vilfred Bornšojer bio je poznat u krugovima istaknutih hemičara, pre svega zbog radoznalosti i priča koje su se ispredale oko njegove ličnosti. Mnogi izvrsni hemičari nisu imali ni najoskudnije laboratorije za istraživanja, niti su mogli da koriste neke postojeće. A Bornšojer je imao jednu od najvećih u državi. Pričalo se da je ovaj stari naučnik u stalnom, prikriivenom zatočeništvu, koje je prihvatio da ne bi bio izveden pred sud za ratne zločine.

Međutim, govorilo se da se nije mnogo promenio. Još uvek je sma-

trao da je najveći domet ljudske ličnosti držati ljude u strahu i punoj pokornosti.

Sve te priče o Bornšojeru s vremena na vreme dopirale su i do Luna. Ali tek Makfersonova vest da neko želi da ga otme i odvede, učinila je da se Lun odmah odluči na akciju. Sada je zaključio da je »grinstigrin« kuća stalno prebivalište starog Nemca. Opisi koje je slušao u razgovorima sasvim su odgovarali onom što je video.

Lun nađe mesto za parkiranje kola u bližnjoj ulici i vrati se pešice. Idući uskim trotoarom stare ulice i držeći se senke drveća koje je raslo ispred niskih kuća, osmatrao je prilaze. Ubrzo je znao da je skoro nemoguće prodreti neprimećen do kuće. Zato se odluči na jedan od svojih trikova. Vрати se u automobil i spusti zastore na zadnjem sedištu. Iz jednog pretinca izvadi kutiju sa nekim papirima. Odabra koverat za telegrame sa čvrstim omotom. Proveri da li je u njemu dobro sakriven minijaturni lisnati mikrofون s tankim uređajem za emitovanje. Proveri kako funkcioniše, a zatim na papiru za telegrame, naročitim metalnim slovima otisnu reči:

»Molimo za uputstva za četvrtu fotosintezu. Opasno je da ceo program propadne. Laboratorija N. 7. Čizvik«.

Iznad teksta napisa adresu Vilfreda Bornšojera. Sve je izgledalo sasvim autentično. Štambilj pošte je nosio novi datum, a bili su odštampani i čas i minut prijema. Lun stavi na glavu poštarsku kapu i o rame obesi torbu sličnu onoj kakve nose poštari. Zatim požuri prema ulazu u dvorište naučnikove vile. Pozvoni i sačeka.

Vrata se otvoriše i naoružani stražar površno osmotri tobožnjeg poštara.

— Imam hitan telegram — reče Lun i pruži koverat s providnim delom za adresu.

Sražar uze telegram i pogleda adresu.

— Došli ste pešice? — upita zatim.

— Kako bih stigao? Parkirao sam iza ugla. Imam u blizini još jedan telegram. Neka tužna vest o smrti ujaka... — mirno odgovori Lun i pruži lažnu knjigu za potpis.

Sražar počeo da pipa po džepu na svojoj bluzi, ali mu Lun brzo pruži svoju olovku i ovaj potpisa prijem telegrama.

— Videli ste oznaku »najhitnije«? Hoće li telegram biti sigurno odmah uručen? — upita zatim.

— Da, svakako. Gospodin Bornšojer još nije legao. On radi do kasno u noć — odgovori stražar i zatvori vrata.

Lun se vrati u automobil i uključi prijemnik. Čuo je kako Bornšojerov sobar preuzima lažni telegram i kao ga odnosi uz stepenište. Začu se okretanje ključa. To je značilo da naučnik radi iza zatvorenih vrata, što je Lunu bilo čudno, obzirom na sva obezbeđenja i stražu.

— Šta želiš, Jos? — upita promukli, starački bas.

— Telegram za vas, gospodine — odgovori sobar Jos.

Čulo se ponovo zaključavanje vrata, a zatim šuškanje papira. To je Bornšojer čitao telegram. Začu se psovka na nemačkom i Lun se osmehnu. Čekao je šta će se dogoditi. Začu se zujanje telefonskog brojačnika i posle dugog čekanja neko odgovori. Lun nije mogao da čuje reči pozvanog, ali je sasvim jasno razumeo svaku Bornšojerovu.

— Halo, prijatelju! Morao sam da te zovem — reče Bornšojer i zastade.

Njegov sagovornik mora da je rekao nešto kratko.

— Slutim neke komplikacije. Pre nekoliko minuta dobio sam nekakav čudan telegram — nastavi Bornšojer.

— Sada ću ga pročitati.

Lun je slušao poznate reči, koje je pre svega pola sata odštampao tu u automobilu.

— Ni ja ne razumem — produži Bornšojer. — Ipak bih požurio da se

stvar okonča. Sve spise sam sredio kao treba.

Posle kratkog slušanja Bornšojer dodade:

— I ja mislim da to bude odmah. Možete li za jedan sat?... Odlično. Biću spreman. Obratite pažnju na moj štap... Da, kako smo rekli... Požurite.

Čulo se spuštanje slušalice, a zatim koraci i spremanje nekakvih papira, škripanje nameštaja i kvrcanje bravica.

Lun promeni prijemnik i uključi svoj džepni. Sićušnu slušalicu stavi u uho, a kao dlaka tanki sprovodnik zadenu pod ovratnik i dalje do džepa. Zatim izađe i zaključa automobil. Opet je bio gologlav i bez poštarske torbe. Pope se na zid dvorišta preko puta »grinstigrin« vile. Pred njim se nalazilo jedno drvo i on se zaklanjao iza njega. Razmišljao je kako da prodre u vilu. Odatle je video dvorište vile i stražara pred njom. Ugleda i gojaznog čoveka, od čije se sjajne kože na ćelavom temenu odbi svetlo sijalice iznad vrata.

Stražar se ukruti, a naučnik počeo da šeta dvorištem, čas izlazeći iz kruga svetla, a čas se vraćajući do blizu stražara. U ruci je imao štap i oslanjao se na njega teško koračajući.

Sve je to trajalo više od dvadeset minuta, a tada se začu zvrjanje velikog crnog mercedesa, koji se zaustavi pred sama vrata u ogradnom zidu vile. Jedan hitar muškarac izađe iz kola i pozvoni. Pojavi se stražar i upita gosta šta želi.

Tada se dogodi ono od čega se Lun trže iznenađen i neodlučan kako da reaguje. Poznavao je taj mukli prasak, sličan onom koji se čuje pri naglom vađenju čepa iz flaše.

Pridošlica samo gurnu stražara, koji beše smrtno pogođen kuršumom revolvera s prigušivačem. Telo pade natrag u dvorište i ubica uđe zatvarajući vrata za sobom.

Lun nehотиčno pogleda k mestu na kom je šetao Bornšojer. Vide ga kako prilazi stražaru i za svoje godine neobično hitro vadi revolver. Stra-

žar nehотиčno koraknu unazad, ali tada ga kuršumi pogodiše. Pucnji se nisu čuli, ali se videlo oružje iz koga je čovek pucao. Baš tada posetilac stiže preko dvorišta i mahnu Bornšojeru. Njih dvojica prihvatiše natrag stražara i odvukoše ga u mrak, a zatim mirno uđoše u kuću.

Lun se odluči da pođe i sam unutra. Siđe sa zida i držeći se senke zaobiđe ga tako da ukoso stigne do crnog automobila. Pre toga primeti jednu senku kako kliznu malo dalje između drveća. Nije mogao da se prevari, iako je samo za trenutak video nepoznatu osobu, bila je to vitka žena. Pomisli da se to skriva kakva stanovnica iz okoline, koja suviše kasno dolazi kući.

On pođe k mercedesu i htjede da ga mimoide prilazeći vratima.

— Kuda vi tamo? — oslovi ga neko iz automobila.

Vozač je bio spustio staklo i provirivao je iz automobila. Spusti se i zadnje staklo, pa se i otuda pojavi nečija glava.

— Baš dobro što sam našao nekog — reče Lun i priđe: — Ne mogu da nađem kuću u kojoj radi moj poznanik Jos. Je li ovo vila izvesnog gospodina naučnika. Zaboravio sam kako mi Jos reče da se taj zove.

— Zar ne vidite da je ovde zabranjena zona? Noću ne možete ući. Straža će vas uhapsiti. Bolje idite na spavanje i dođite po danu — odgovori vozač.

Lun je stajao sasvim uz kola i ruku je bio oslonio na spuštено staklo. Prosto mađioničarskom veštinom ubaci nekakav sićušni predmet, koji je do tada stezao među prstima. Bio je to odašiljač s mikrofonom, sasvim sličan dopušenom pikavcu cigarete.

— Zna li onda neki hotel u blizini? — nastavi Lun da pita.

— Odlazite, čoveče! Ili možda želite da se pozabavimo vama na način koji vam neće goditi — odvrati sada čovek sa zadnjeg sedišta pretećim glasom i mršteći se ljutito.

— Žao mi je... Oprostite — tobože zbunjeno odvrati Lun i pođe dalje.

Sada je slušao prijemnik. Mešala su se dva razgovora. Prijemnik je na istoj dužini primao glasove iz Bornšojerovog kabineta i one iz automobila.

— Mikrofilmovi su u mom štapu, a sve spise sam spalio. Ne želim da ostavim svoje formule Englezima, koji me dvadeset godina drže kao da sam im rob. Jedva su mi dozvolili da imam svoj telefon za gradske razgovore. Jedno vreme su ga prisluškivali. Protestovao sam, pa su prestali. To je noćas vredelo — govorio je inženjer doktor Bornšojer.

— Treba li još nešto da ponesemo oдавde? — upita nepoznati glas.

— Imam tu nekoliko dragocenih predmeta u koferu i novac u torbi. To je sve — reče Bornšojer.

Čulo se pomeranje kofera.

— Taj prolaznik mi se nije svideo — reče neko u automobilu.

— Bolje bi bilo da smo ga sklepali — dodade drugi.

— Nezgodno je bilo ovde na ulici... Možda bi vrištao i uzbunio susedstvo.

— Što ne dolaze? Trebalo bi da smo već daleko.

— Valjda će biti sve u redu. Debeljko je spor, pa zato Bak još nije ovde.

— Da li će sve biti u redu tamo u Grejsundu?

— Nadajmo se da hoće... Evo ih dolaze.

Čulo se lupanje vrata automobila, dok je Lun palio svoja kola. Poveze polako i izlazeći iza ugla ugleda kako mercedes nestaje prema istoku. Iz pobočne ulice projuri mali sportski MG i uputi se pravcem kuda je otišao mercedes. Za upravljačem je bila neka žena. Marama kojoj je bila povezala kosu svojim krajevima je vijorila iza njene glave.

»Stvari se komplikuju«, pomisli Lun. »Ko li je sad ova? Izgleda da otmica nije ni prava otmica, ni dovoljno diskretna«.

On potera dalje, trudeći se da čuje fragmete razgovora. Dostigavši po-

trebnu brzinu motor mercedesa je ravnomernije i tiše radio, pa se lakše čuo razgovor.

— Ima li izmena u planu? — upita Bornšojer.

— Nikakvih. Srećom, brod je tu još od juče i sve je spremno da isplovi. Sklonište je izvrsno i ni svi policajci sveta ga ne bi otkrili. Do Pariza ćemo putovati nesmetano. Dva dana odmora i dalje na istok — pričao je onaj ubica koji je ulazio u vilu.

— Dakle, tajno ću posetiti otadžbinu.

— Tamo će vas tobože otkriti, nastaće režirana afera i vi ćete nestati. Kad se nađete u Sjedinjenim Državama, niko neće moći da nam prebaci da smo umešali svoje prste. Otela vas je neka organizacija iz Nemačke, a posle ste pobjegli u Ameriku — smeja se Bornšojerov sagovornik.

— Lukavi ste vi momci! Strašno ste lukavi — odvrati Bornšojer.

Tada se začu nekakvo krckanje i Lun opsova. Neko je slučajno nagačio prislušni uređaj i omot puče. Nežni delovi su povređeni i više se nije moglo očekivati da funkcioniše. Uskoro je Lun bio načisto sa tim. Veza je bila savim uništena.

Od vile su se udaljavali suviše brzo i Lun stiže samo da čuje sobarevu kuknjavu:

— Bože moj šta se dogodilo! Ni telefon ne radi. Stražari su mrtvi! Moram zvati... moram...

Zujanje u prijemniku se pojača i Lun shvati da više neće čuti ni šta se događa u vili, gde je u korpi za otpadke ležao bačeni omot telegrama.

Uskoro u daljini ugleda svetla sportskog automobila. Požuri i počeo da ga prati. Mimoide ga i stiže mercedes. Mimoide i njega, a zatim na prvom zavoju pritisnu nekoliko dugmadi. Crna boja automobila se pretvori u svetlosivu, a broj nestade i ukaza se novi koji kliznu na mesto prvog. Lun stavi beretku na glavu i zalepi komadić flastera blizu ugla u-

sana. Izvuče pramen kose ispod beretke i natače naočare sa staklima bez dioptrije. Sada je ličio na sasvim drugog čoveka. Pusti da ga mercedes sustigne i malo se ukloni do ivice puta. Kola ga obišoše prilično velikom brzinom, ali Lun nije mnogo zaostajao. Sada nije mogao da bude sumnjiv. U ogledalu je video svetla iza sebe. Znao je da to neznanka ustrajno nastavlja da prati begunce.

Pogledavši k nebu, Lun primeti da s istoka probija zora. Uskoro će svanuti. Mercedes se približavao Grejsundu, ali pre gradića skrenu levo na uski put i nestade iza stenja, koje je na tom delu probijalo zemlju i bilo rasuto sve do obale zaliva. Lun pogasi svetla, jer se već ponešto videlo. Mercedes je vozio ka uvali naspram krajnjeg ostrvca sa leve strane. Lun poveze malo desno, nameravajući da uvali priđe sa druge strane. Među šibljem opet promeni izgled i broj kola, a zatim se osvrnu. Levo je video deo puta, kojim su begunci bili prošli. Sada je tuda prolazio sportski MG, ali i na njemu su bila pogašena svetla.

Pošto ostavi svoja kola u zaklon, Lun pođe pešice. S jednog mesta ugleda mercedes i dva čoveka kako stoje iza jedne stene. Uski put je naglo skretao, a iza stene je nešto bilo bačeno na tle. Bilo je očito da su begunci primetili uhodu i sada su postavili zasedu. Lun požuri. Tada vide kako iza ostrvca munjevito iziđe motorni čamac, koji pristade uz obalu baš kad MG uđe u zasedu. Već se naglo razdanjivalo. Na jednoj strani Lun vide kako dva čoveka uskočiše u čamac, dok se druga dvojica baciše na iznenada zaustavljeni MG.

Lun potrča i stiže da vidi nešto vrlo čudno. Devojka se borila s napadačima. Zamahnula je ručnom torbom i prvi napadač je počeo da maše rukama, kao da hvata nekakve nevidljive grane. Ali onaj drugi je već držao devojku oko ramena i vikao je iz kola.

— A-ha! Lepljive trake! Kakva veština! — vikao je napadač izvlačeći devojku, čije su noge mlatarale po vazduhu.

Jedva deset inči duga suknja je bila pobegla uz bedra. Noge su bile zaista dostojne prikazivanja u ovo ružičasto svitanje.

— Ostavi me, grubijane! Kazniću te... Jaoj! — vikala je devojka.

Napadač je baci na zemlju tako nemilosrdno, da je bilo očito da joj želi smrt. Zatim je gurnu iza automobila i krenu da sedne za upravljač. Lun shvati da hoće tako onesveščenu da je pregazi. Za to vreme prvi napadač je kidao nekakve trake, koje su mu se lepile po licu i rukama.

— Pomogni mi — pozva on ljutito.

— Čekaj da smirim ovu zmiju — odvrati drugi baš u trenutku kad se pojavi Lun.

— Podignite ruke uvis i ne pokušavajte ništa! — reče Doland Sikert onim svojim mirnim "u" suviše sugestivnim glasom.

Čovek za volanom poteže revolver i opali nekoliko puta bez razmišljanja. Lun je pred lice podigao levu ruku u rukavici, a desnom opali. Zločinac klonu na volan i pritisnu sirenu, koja je urlala umesto samrtničkog jauka.

Trakama ulepljeni napadač beše uspeo da izvuče svoj revolver i sada cev osloni na Lunova leđa.

— Baci oružje i okreni se! — naredi on stojeći, iskrivljen zbog još neuklonjenih tankih, ali suviše čvrstih traka.

Lun poslušao i ne mogade da se nasmeje položaju napadača.

— Upetljan kao pile u kućine, zar ne? — reče Lun.

— Dakle, tako? Noćni posetilac! Kako si samo stigao ovamo pre nas? Za nama nisi vozio — reče spetljani napadač.

— Baci tu igračku, jer treba da pomognemo povređenoj dami — reče Lun.

— Pucaću na prvi tvoj pokret! Ne mrdaj! — odvrati nepoznati.

Lun osmotri cev revolvera uperenog u njegove grudi i pođe naglo napred. Nepoznati stiže da opali, ali uzalud. Lun mu istrže revolver, ali pri tome se i sam ulepi i jedva se otrže od jedne lepljive trake. S interesovanjem pogleda čudnu stvar i mahnu glavom u znak da nije loše.

— Kako je moguće?... Do sto đavola... Prokleti čudak! — psovao je nepoznati, grčeci se i ponovo se zamršujući u lepljive trake.

— Smirni se i sedni! — naredi Lun.

Zatim podiže svoj revolver i pretnje radi uperi ga na nepoznatog. Onda jednom rukom dohvati devojkicu oko vitkog struka i podiže je sa zemlje. Video je nekoliko rana na njenim rukama i nogama, koje su poticale od pada na kamenje. Lun je pre baci na zadnje sedišta kola. Iz džepa izvuče nekakav kalemčić sa koga se odvi jedva vidljiva čelična žica. Njome uveza zarobljenika.

— Seće me, čim se pokrenem — žalio se nepoznati.

— Zaklaće te kao brijač, ako ne budeš mirovao kao mrtvac — odgovori Lun, završavajući vezivanje.

Zatim mu dade znak da pažljivo uđe u automobil. Pri tome mu pomaže, a onda leš ubijenog gurnu na polje. U spremištu na vratima automobila napipa automobilske krpe i jedan mali crveni ubrus. Prvo krpa, a zatim ubrusom ukloni krv sa sedišta i volan i konačno sede.

— Kud je otišao Bornšojer? — upita Lun zarobljenika.

— Ne znam nikakvog Bornšojera... Ja ništa ne znam odgovori zarobljenik.

— Znaćeš — dodade Lun vozeći prema mestu gde baš beše sklonio svoja kola.

Tamo prenese prvo devojkicu, a zatim natera zarobljenika da se onako uvezan i ulepljen polako premesti.

Motorni čamac je bio nestao iza ostrva, a sada je neki brod odlazio prema susednom ostrvu. Jutarnja izmaglica nije dozvoljavala da se vidi i pročita ime nepoznatog broda.

Lun se okrenu k zarobljeniku. Dugo ga je gledao pravo u oči, a ovaj nije ni slutio da se nalazi pred hipnotizerom, koji će mu ugasiti volju i otpor, i kome će pričati kao da se najiskrenije ispoveda svom župniku.

— Govorićeš sve što znaš... Tačno i bez ustezanja... Treba da govoriš... Hoćeš li govoriti samo istinu? — ponavljao je i pitao Lun.

— Govoriću... istinu — reče zarobljenik tiho i slapajući oči.

— Kuda odlazi Vilfred Bornšojer? — pitao je dalje Lun.

— U Francusku... Pariz...

— Gde će biti sklonište?

— Jedna kuća u predgrađu Panten.

— Koja kuća?

— Ne znam...

— Kako se zoveš?

— Fred Karter.

— Šta radiš u Londonu.

— Tajni agent...

— Čiji?

— Grupe Baka Slejtera.

— On je otišao sa Bornšojerom?

— Da... otišao...

Lun za časak učuta, jer mu se učinilo da je devojkica otvorila oči. Posmatrao ju je neko vreme, ali ona je tiho dišući ostala nepokretna.

— Ko je ova devojkica? — pitao je dalje Lun.

— Ne znam.

— Zašto ste je napali?

— Uhodila nas je celo vreme...

— Noćas, ili i ranije? Kako se zove?

— Ne znam.

— Za koga radi?

— Za svoj račun... Bar tako kaže...

Lun je pokušavao još nešto da sazna, ali sve je bilo uzalud. Zato upali motor i poveze prema napuštenom mercedesu. Tamo premesti zarobljenika i veza mu noge. Zatim ga oslobodi hipnoze i bez objašnjenja poveze devojkicu prema Grejsundu. Kad se približio gradiću uz obalu, devojkica se pokrenu.

— Ko ste vi? — upita ona, mučno se nameštajući na sedištu.

— Uzmimo da sam prijatelj... Zovite me jednostavno: čiča Kliv — odgovori Lun.

— Baš ste mi vi neki čiča! Dobro, Kliv! Kuda me vodite?

— Do najbliže bolnice. Treba vam lekarska pomoć i nega.

— Mislim da nije tako tragično. Nekoliko ogrebotina i čvoruga na glavi.

— Kako se zovete?

— Jednostavno: tetka Morin!

Lun se glasno nasmeja. Osvrnu se da bolje pogleda veselu »tetku«.

— Zaustavite da pređem tamo kod vas — reče Morin.

Lun prikoči i zaustavi kola. Ona hitro i lako kliznu preko naslona, i ne pomišljajući da izlazi i koristi vrata. Potegnu onih nekoliko inča suknje, čime dokaza da ima nešto što bi se moglo tako nazvati.

— Imate li negde malo alkohola i flastera? — upita ona zatim.

Lun otvori kasetu na levoj strani i pokaza joj kutiju sa zavojima i lekovima za prvu pomoć. Ona brzo i vešto poče da čisti ogrebotine i stavlja komade flastera.

— Lekar, bolnica i sve lično otpadaju. Šta ćete da učinite sa mnom sada, privlačni spasioče? — upita Morin.

— Prvo ćemo obavestiti policiju o otmici inženjera Bornšojera, kolima na obali i lešu čoveka iza stene — odgovori Lun.

— Mene ne spominjite. Dosta je što će propasti moj automobil.

— A ko ste vi u stvari?

— Neću da vam kažem. Ja sam neka vrsta Barbarele. To je dosta da znate.

— Niste valjda ona »Barbarela« o kojoj se u poslednje vreme toliko piše?

— Možda jesam... Pa šta onda?

— Podosta čudnog »uzimanja« para, nestanci nekoliko divnih kolekcija nakita, nestanak blagajne krijumčara oružja... Još... Da, spominju se i dve slike starih majstora... nekakva skupocena zbirka maraka... Ima

još toga. Valjda ne nosite sve te grehove na svojim lepim leđima? — smejući se govorio je Lun.

— Preterivanja! Ali znajte da sam opasna. Braniću se ako ste policajac, ili ako pokušate da me predate njima.

— Kada su u pitanju lepotice, ne pomažem policiji — odgovori Lun.

Baš tada stigoše u gradić i Lun zaustavi kod najbliže telefonske govornice.

— Ja ću ostati u kolima — reče tobožnja Morin.

— Uvek odnosim ključeve. A bio bih usamljen tamo u kabini — odvrati Lun i otvori joj vrata da iziđe.

— O! Ne bih bežala! — protestovala je devojka.

— Vaše reči me raduju. Inače znam da ste sposobni i da gonite nekoga, a ne samo da bežite. Onda, idemo li zajedno?

— Idemo! — odgovori devojka i lukavo se nasmeši.

Osloni se o Lunovu ruku i oni uđoše u kabinu.

Lun pozva Intelidžens servis i jedva dobi dežurnog.

— Imam poruku za Odeljenje nadzora naučnih istraživanja kako se to već zove... Mislim da je to za inspektora Čamblija — počeo Lun marino.

Zatim ispriča da nekim je brodom iz zaliva odveden, ili je sam pobegao izvesni inženjer doktor Bornšojer. Kaza gde se nalaze kola sa vezanim agentom i gde je leš jednog od ljudi Baka Slejtera.

— Verujem da je gužva u Bornšojerovoj vili već počela — nastavi Lun.

— Šta vi znate o tome? Odakle govorite? Hoćete li da dođete ovamo? — pitao je brzo dežurni.

— Ne tako mnogo odjednom, čoveče! — odvrati Lun i spusti slušalicu.

Devojka beše prislonila uho uz Lunovo lice pored slušalice i sada se vragolasto osmehnu.

— Tako je bilo lepo! — reče, još uvek se ne odvajajući.

Lun je kucnu po bradi, a ona zatvori oči i namesti usta za poljubac. Lun joj u njih stavi cigaretu, a zatim kresnu šibicu. Ona otvori oči i pripali. On je povuče prema kolima, a kad udoše upita:

— Gde je krevetac nemirne bebi-ce?

— Dajte časnu reč da niste policajac!

— Nisam, na časnu reč.

— Ni tajni agent?

— Ne, nisam ničiji agent.

— Ni javni službenik?

— Ništa slično!

— Pa šta ste kog vruga, Klive?

— Recimo... prosto slobodan, samostalan čovek.

— Neka vrsta avanturiste, džentlmena lopova?

— Ni to... Biće bliže ako kažem da sam svoj čovek, pomalo istraživač, pomalo globtroter — smeja se Lun paleći motor.

— Istraživač? Čega? — upita devojka.

— Svega što je zanimljivo.

Kola skrenuše prema jugu.

— Znate li strane jezike?

— Sve koje vi znate i još poneki.

— Govorimo o jednoj šetnji do Šo-azija i Atisa — reče devojka na francuskom.

— Ne volim dolinu Sene. Bilo bi zanimljivije u gradu odgovori Lun takođe na francuskom. — Tamo ima lepih mesta da se čovek zabavi.

— Kakav izgovor! Mora da ste dugo živeli u Parizu.

— Ne dugo.

— Možete li da čavrljate i na jeziku jadnog Vertera? — upita ona na nemačkom.

— Gete je divan i znam svaku reč ljubavnih jada, ali ne volim Bornšorove prijatelje — odvrati Lun takođe na nemačkom.

Devojka je pokušala da govori još na španskom i italijanskom, ali Lun joj je odgovarao besprekorno i ona nehotično porumene.

— To je sve što znam, sem engleskog — reče zatim.

— To je dosta. Vratimo se onda engleskom. Kuda da vozim? Skrenuo sam prema gradu, ali da prvo odlučimo gde nam je cilj. Dakle? — upita Lun.

— Valjda imate svoj stan? — odvrati devojka pitanjem.

— Ne usuđujem se da odvedem tamo lepoticu kakva ste vi »tetice«.

— Oženjeni?

— Ne.

— Onda, mamica je stroga?

— Ni to.

— Zašto onda?

— Tajna.

— Znate li gde je Nju Malden?

— Da. Južno od Ričmond parka.

— Tamo imam devojački stančić. Ali meni niko ne brani da dovedem nekog »čiču« od dvadeset i osam godina.

— Od trideset i osam — ispravi je Lun.

— Najlepše godine — odgovori devojka.

On nastavi da vozi ćuteći, a ona ga je iskosa posmatrala. Zatim skide cipele i podiže stopala na sedište. Obgrli svoje duge i divno izvajane noge, položi glavu na kolena i nastavi da posmatra Luna.

— S vama mi je lepo kao da sam na novoj zvezdi — reče devojka u jednom momentu.

Lun joj se osmehnu i nekoliko puta je pogleda, a onda počeo da govori:

— Barbarela je astronautkinja, neodoljiva stanovnica Zemlje iz dvadesetihiljadite godine. Ona putuje s planete na planetu u potrazi za ljubavnicima. Mislim da će tu ulogu igrati Džejn Fonda. Vadim se nada da će tim filmom uspeti da zabavi svet.

— Vi svašta znate — odvrati devojka.

— A vi biste bili prava Barbarela... Zašto ste uzeli taj nadimak?

— Ko kaže da je to i moj nadimak?

— Kažem ja, Kliv Braun, inženjer hemije i svoj čovek.

— Hm... Pa zašto pitate kuda da idemo? Dužnost gospodina inženjera je da preda avanturistkinju Barbarelu najbližem policajcu.

— Zašto?

— Onaj nakit... slike... blagajna krijumčara oružjem... Ima tu ponešto istine — tiho reče devojkica.

— Neka o tome brine policija. Ja sam egoista i ne želim da me muči savest. Uvek bih mislio kako vene lepota Veli Rizo, Kleopatre, Đokonde, Brižit Bardo, Liz Tejlor i trista drugih boginja sjedinjena u jednoj jedinoj osobi. Ne, toliki »pravednik« nisam.

— Laskavče!

— Lažljiviče! Ućuti i predi kao mače na tim kolenima čiju lepotu znaš — odvrati Lun ozbiljnim glasom.

Ona je zavirila u njegovo lice i nađe skrivene crte smeha.

— Vidim! Vidim da se smejete! Ah, kako sam se uplašila — uskliknu Barbarela i nasloni se na njegov lakat.

Lun se nasmeja, pa reče:

— Ne znam hoću li ovako uspeti da vozim.

— Hoćeš, dragi, sigurna sam — odvrati devojkica i prebaci mu ruku preko ramena.

— Ne volim agresivne devojke — reče Lun.

Ona se brzo skupi uz vrata automobila, ali sada ga je dodirivala kolenima i listovima nogu. On odluči da promeni način odbrane i dok je vozio jednom rukom, drugom pođe od njenih kolena. Ona pocrvene i skide noge sa sedišta.

— Idete predaleko, čiča Klive! — uzviknu prkosno.

On se smejaio zadovoljno. Sada je mirno vozio prema širokom putu pored Halšteda. Kad iziđe na njega, on potera brzo. Želeo je da izbegne najveću jutarnju gužvu, ali mu nije uspelo. Reka automobila milela je prema Londonu.

Sunce se probijalo iskosa, a devojkica je spavala podupirući glavu rukom oslonjenom na široku ručku vrata.

III

Za Džona Čamplija bili su to mučni trenuci. Posle čudnih događaja u Sikret Intelidžens servisu, naročito u odeljenju za vezu sa moćnim obaveštajnim službama s druge strane okeana, nekadašnji major Džon Čamli, postao je jednostavno gospodin Čamli. I primio je teret potcenjivanja, sumnji i nesigurnosti, koji je ostao posle odlaska Bardžesa, Maklina i Filbija. I sam Čamli je osećao da ga pritiska odvratnost prema medicini i ciljevima savezničkih službi.

Tri velika asa Sikret servisa bili su sada slobodni i govorili su šta se događalo širom sveta i kako su se plele zamke i intrige. Čamli se nije mogao odbraniti od utiska da su oni u pravu.

Baš zato je nova afera imala posebno značenje. Mogla je da predstavlja propast za ambicioznog Čamlija. Znao je da će na sve njegove tvrdnje doći odgovor iz krugova Bak Slejtera: opet ste sve dali u ruke agentu Istoka!

Čitao je sve izveštaje o nestanku Vilfreda Bornšojera, izjavu njegovog sobara, nalaze istrage povodom ubistva stražara, belešku o obaveštenju tajanstvenog čoveka, i konačno saslušanja zločinca nađenog u mercedesu, na obali, u blizini leša njegovog saučesnika.

Najviše ga je zbunjivala poruka pukovnika Bruksa, koja je glasila:

»Prijatelji iz N. 77. zahtevaju pomoć da se pronade gospodin Bak Slejter. Smatra se da je na pomolu velika akcija obaveštajne službe jedne strane sile, verovatno I. 1. Otmica Vilfreda Bornšojera je đavolski vešto pripremljena i već izvršena. Sve je podešeno da izgleda kao delo naša prijateljskih službi, a pre svega N. 77. Gospodin Bak Slejter je nestao, jedan njegov čovek ubijen, a drugi vezan i ostavljen u automobilu registrovanom na ime gospodina Slejtera. Dakle, sve okolnosti nalažu najveću moguću opreznost da se ne

zapadne u greške, koje stvarni otmičari žele».

— Mutno... priglupo... — šaputao je za samog sebe Džon Čamli, zamišljeno zureći u jednu tačku.

On uze komad papira i počeo da piše:

»ČINJENICE: inženjer doktor Vilfred Bornšojer otet je uz lični pristanak i saradnju, sam je ubio jednog stražara i uništio dokumente i podatke o svom dosadašnjem naučnom radu. Bak Slejter je Bornšojera odveo svojim automobilom i nestao s njim zajedno.

PITANJA: Kako je I 1. mogla da »režira« sve tako viđene činjenice? Ko je bila nepoznata devojka? Ko je bio nepoznati čovek, koji se umešao u igru?...

U tom trenutku prekide ga telefonski poziv. Zvao ga je lično pukovnik Bruks. On složi spise i stavi ih u kožnu mapu, a zatim stavi pod mišicu i požuri do svog starešine. Pukovnik Bruks je gledao kroz prozor i nije se okrenuo kad uđe Čamli.

— Sedite, gospodine Čamli — reče tiho pukovnik, još uvek se ne okrećući.

Čamli poslušao i sede stavljajući kožni dosije na kolena. Pukovnik se naglo okrenu i upita:

— Vaši zaključci?

— Istovetni sa vašom porukom — odgovori lukavo Čamli.

— Slušajte, majore! Hoćemo li da se diplomatski nadmudrujemo, ili da govorimo istinu? — ljutito reče pukovnik Bruks.

— Ja sam pročitao vašu poruku i poklonio joj potrebnu pažnju — odgovori oprezno Čamli. — Sredio sam i činjenice. Postavljaju se mnoga pitanja, na koja tek treba naći prave odgovore...

— Znam... znam... I vi se plašite da ne naćinite neki korak, koji bi veliki gospodari Baka Slejtera proglasili »nastavljanjem puta Kima Filbija«. E, plašite se i dalje! Ali znajte jedno: mi moramo dovući natrag tog trovaća Bornšojera! Moramo! Njegovi pakleni pronalasci su

od najveće važnosti. Mislim da ne treba da nabrajam o čemu se radi.

— Poznata mi je važnost tih otrova — upade Čamli.

— Onda vam je sve jasno. Imam još jednu napomenu za vas — nastavi pukovnik Bruks. — Rad u obaveštajnoj službi pretpostavlja potrebnu hrabrost. Poginuti, ili biti proglašen sumnjivim... Ne postići karijeru, ali postići uspeh... To su samo neke od dilema, koje ne bi smele da postoje. Postoje samo pravi interesi službe. Ovo primite bez komentara. A sada pročitajte saopštenje pripremljeno za javnost.

Čamli uze papir ispisan pukovnikovim sitnim i ulevo iskošenim rukopisom. Tamo je pisalo:

»Prošle noći agenti jedne strane obaveštajne sile napali su kuću naučnika doktora Vilfreda Bornšojera. Ubijena su dva stražara i naučnik je nestao. Postoji sumnja da je neprijatelj iskoristio priliku i takođe, u istom trenutku, oteo trećeg sekretara ambasade Ujedinjenih Država gospodina Baka Slejtera. Istraga i potere su u toku«.

— Vidite li u čemu je bomba?

— Da... Objavljivanje imena Baka Slejtera je dobar način da se kaže kao shvatamo njegovu ulogu, ali ga ne optužujemo javno — odgovori Čamli.

— Tačno! I vi ćete tu izjavu potpisati. Ponećete taj teret na svojim leđima — objasni pukovnik.

— Razumem! Imate li u vidu da ću biti onemogućen u održavanju veze sa N. 77?

— Naravno. Vaš posao će biti da krenete tragom otmičara — odgovori pukovnik. — Već su obavešteni svi faktori i zatraženo je da vam pomognu Skotland jard, mornarica, avijacija i diplomatske službe. Kuda mislite da krenete?

— Podaci govore da je sumnjiv jedan brod za rasuti teret »Ablon«, koji plovi pod zastavom Venecuele. On je isplovio prema Francuskoj — objasni Džon Čamli.

— Imate li vremena da ga sustignete?

— Biću pre njega u luci ka kojoj god da skrene. Podaci o njegovom kretanju stalno pristizu. Nećemo dozvoliti da se u kanalu »teret prekrca«. Računam da će upotrebiti osnovni trik za neprimetno iskrcavanje Bornšojera.

— Koji trik mislite?

— Ići će od jedne do druge luke i tovariti svoj teret za neku dužu plovidbu. U određenom momentu skriveni putnici će nestati. To je ono što treba otkriti i nastupiti u pravom trenutku.

— A ako se umeša neki ratni brod Slejterovih šefova?

— Mislim da će se oni uzdržati od takvog koraka. Žele da prikažu sve kao delo druge strane i čuvaće se od grubog nastupa — zaključio Čamli.

— Ne zavidim vam na zadatku, ali se uzdajem u vas — složi se pukovnik i umorno klonu u široku kožnu fotelju.

Jedan sat kasnije Čamli je kao bogati turista leteo sportskim avionom preko Lamanša. Blizu francuske obale dve milje desno od kursa svog aviona, Čamli ugleda spori brod, koji je plovio prema Bolonji. U blizini nije bilo drugih brodova.

Na aerodromu ga je već čekao jedan agent, koji mu predade dešifrovanu poruku od pukovnika Bruksa. Čamli ju je zamišljeno čitao:

»Čovek koji je nađen u automobilu na obali, iznenada se razboleo. U vatri i bunilu ispričao je neke podatke važne za vašu dalju orijentaciju. Predmet vašeg interesa biće prebačen u predgrađe Pariza Panten. Dobili smo istovetnu poruku od tajanstvenog, nepoznatog čoveka. Dok ovo pišemo, čovek N. 77. će verovatno umreti«.

»Dakle, progovorio je taj Slejterov momak« — pomisli Čamli.

»Mora da su ga na smrt pritegli. Da ne bi bilo komplikacija on se razboleo i umreće«.

Dok je razmišljao, Džon Čamli kresnu upaljač i zapali papirić s porukom. Zatim osmotri čoveka koji je beše doneo. Bio je to neupadljiv muškarac, u odelu zastarelog kroja i iskrzanom toliko da je bilo vreme da se baci. Imao je zelenkastu košulju, starinsku leptir mašnu, prilično izandalu i s crvenim šarama sada neodređene boje, i ružne naočari. Njegova slabačka kosa bila je toliko proređena da se primećivala samo izbliza, suviše slična beličastom papperju goluzdravih ptica.

— Kako se zovete? — upita Čamli.

— Grandel... Hjuz Grandel. Rečeno mi je da vam stojim na raspolaganju za sve poslove — odgovori agent.

Čamli pomisli zašto li mu šalju tog jadnika, suviše starog i suviše neuglednog da bi se poverovalo u bilo kakve njegove sposobnosti.

— Treba pronaći automobil — reče Čamli.

— Već imam kola koja mogu da posluže — odvrati Grandel, tupogledajući svojim skoro bezbojnim, sivkastim očima.

— Znate li o čemu se radi? — upita Čamli.

— Znam... Imajte u vidu da sam dobro obavešten. Pročitao sam i poruku. Ništa mi ne morate objašnjavati. Samo zahtevajte šta da činim — odgovori Grandel i počea se pod pazuhom.

— Govorite li francuski?

— Majka mi je bila Francuskinja. Živim ovde već petnaest godina. Francuski sam državljanin i nosim ime Žak Grandal. Trgovački sam putnik i prodajem sapun, mirise i slične stvari. Imajte u vidu moje zanimanje, navike, francusko ime i društveni položaj — odgovori Grandel ne menjajući izraz lica.

Njih dvojica sedoš u neugledan i star automobil i odvezoše se u teretnu luku na južnom delu obale Bulonje. Iz daleka ugledaše brod. Čamli poznade »Ablon« i oceni da će pristati za pola sata. Još uvek nije mo-

gao da oceni uz koji dok će brod pristati. Zato predloži Grandelu da sačekaju na uzvišici pred jednim bifeom, od koga se imao pogled na sve dokove teretnog dela luke.

Uđoše da popiju kafu.

Kad postade jasno da će brod pristati uz pomoćni deo petog doka, oni požuriše tamo. Parkiraše u blizini i udaljeni jedan od drugog nastaviše da motre.

Sa broda siđoše nekoliko mornara i upute se u obližnju krčmu čim stiгоše carinski službenici, koji ih brzo propustiše. Čamli primeti da Hjuz Grandel polazi za mornarima, noseći svoj koferčić sa sapunima i flašicama jeftinih mirisa.

Čamli je znao da brod sada posmatra još najmanje pet agenata Intelidžens servisa i zato se nadao da će otkriti način iskrcavanja Bornšojera i Slejtera.

Satima se nije ništa događalo, a tada počе utovar na brod. Bile su to bale otpadnog papira, što nije odgovaralo karakteru broda. Čamli je postajao nervozan i osvrtao se da vidi kud je nestao Grandel.

Tek pred večе Grandel se pojavi.

— Gde ste dosada, čoveče? — upita Čamli.

— S mornarima ne ide brzo. Sprijateljio sam se sa dvojicom. Pozvali su nas da ih posetimo večeras na brodu. Nabavio sam i naloge jedne agencije da pregledamo brod u cilju ocene je li pogodan za prenos žita. Pregled je dogovoren za jutro. Tako ćemo moći stalno da ostanemo oko broda i na njemu — objasni mirno neugledni Grandel.

— Vi zaista niste sedeli skrštenih ruku — reče Čamli zamišljeno.

Shvatao je da i on sam ne može raditi sporo i s mnogo obzira. Bilo je očito, mnogobrojni podaci skupljeni od svih snaga zaštite tamo u Engleskoj su to nedvosmisleno potvrđivali, da su Slejter i Bornšojer baš tu na brodu. Bilo je moguće od francuskih vlasti zatražiti da se brod pretrese. Ali ako su begunci dobro sa-

kriveni i uspeh izostane? Bila bi to mala blamaža. Čamli se plašio nečег drugog. Ako bi Francuzi otkrili Bornšojera, ovaj bi zatražio azil. Nastale bi komplikacije. Pitanje je i šta bi učinili Slejterovi šefovi.

Sve drugo, sem zakulisne borbe, otpadalo je kao rešenje ovog slučaja. Čamli se spremao za večernju posetu brodu.

*

Za to vreme u malom brodskom salonu sedeli su Bak Slejter i doktor Vilfred Bornšojer.

— Carinici su suviše dugo pretresali brod. Očito je među njima bilo ljudi Drugog biroa — govorio je Slejter.

— Činilo mi se da ću se ugušiti u toj prostoriji pod lažnim dnom — othuknu gojazni Nemač. — Ne sviđa mi se takav postupak. A kako ćemo se prebaciti s broda.

— Čuli ste obaveštenje da su Džon Čamli i njegovi agenti već oko broda. Naleteli su baš na našeg čoveka i večeras će posetiti brod. Tada će ih posada »osumnjičiti« i zadržati. Pozvaće lučku policiju i iskomplikovati im život, a mi ćemo u tom momentu mirno izići. Čekaće nas automobil, koji će nas odvesti do jednog helikoptera. Spustićemo se blizu Pariza i napustiti helikopter. To su sve komplikacije — samouvereno objasni Slejter.

— Vaši planovi... nisu loši. Da li ste uvek uspešno ostvarivali planove? — upita Bornšojer.

— Da, skoro uvek. Prvi i najvažniji uslov uspeha je opreznost. Uzmimo na primer taj vaš štap.

— Nije loša ideja. Mikrofilmovi u štapu, o koji se poštapa star i težak čovek. Ko bi zavirivao u štap?

— Čak vi ni sami to ne činite — smejući se reče Slejter.

— Zašto bih ga ja zagledao? Ja znam šta je u njemu. Taj lepak čvrst kao čelik ne dozvoljava da se otkrije cevčica s mikrofilmovima. Na šta ciijate? — zbunjeno upita Bornšojer.

— Reč je samo o opreznosti. Nismo mogli odjednom da rizikujemo dve stvari. Najbolje je jednu po jednu. Najvažniji ste vi i ja sam s vama sve dok ne stignemo u Detroit. A štap?... To je sada briga posebne grupe — pričao je Bak Slejter i dalje se smeškajući.

Bornšojer je zurio u svoj štap. Slejter mu ga uze iz ruku i držeći ga za dva kraja, sredinom udari o naslon fotelje. Štap se prelomi i ukaza se metalna aluminijumska cevčica. Slejter je izvuče i predade Bornšojeru.

— Zašto ste uništili štap? To je bilo dobro rešenje za čuvanje mikro-filmova — ljutito reče Nemač.

Pri tome je odvrtao sićušni čep s cevčice. Okrenuvši je prema svetlu pogleda u nju. Dah mu zastade kao da se guši, a oči dobiše nekakav preteći izraz.

— Prazna je... Gde su filmovi? — upita Bornšojer glasom punim neprikrivene ljutnje i mržnje.

— Još u zalivu smo zamenili štap. Onaj je ostao u čamcu a vraćen je u London, a vama smo dali drugi.

— Čemu ta prevara? Mislio sam da zajedno... Zar se nismo dogovorili? — nejasno i isprekidano, gušeći bes, govorio je doktor Bornšojer.

— Opreznost... U slučaju da uhvate vas i mene, ne mogu nas optužiti da bežimo noseći ukradene državne i naučne tajne iz kraljevine. Zar da me neko optuži za špijunažu?

— Vi... Lukavi, opasni mangupe! — odvrati uvređeno Bornšojer.

Ali nije mogao ništa više da kaže.

— Vaše spise ćete dobiti kad stignemo u vašu novu, veliku i najmoderniju na svetu laboratoriju u Nebraski. Tako nećete doći u iskušenje da, na primer, ostanete u svojoj Nemačkoj. Bolje je da sve vaše otrove imamo mi tamo preko okeana. Nama su potrebni — cinično je pričao Slejter.

Doktor Bornšojer je neko vreme ćutao smračen. Zatim ustade i dohvati svoj koferčić.

— Niste, valjda, oduzeli i moje gotove preparate? — upita otvarajući poklopac.

— Nismo. To je glomazno, a niko sem vas ne zna šta je u kojoj flaši ili kapsuli. Istina, znamo da to vredi nekoliko miliona dolara, ali je vaše — tobože tešeći ga i pokazujući koliko je »fer«, odgovori Slejter.

— Da, verujem vam — uzdahnuvši reče Bornšojer i opet se svali u fotelju.

IV

U Nju Maldenu Lun je probudio devojkicu i ona mu pokaza uličicu u koju će skrenuti. Zaustaviše se pred velikom starom zgradom, koja je već spolja pokazivala da u njoj ima mnogo malih stanova za izdavanje.

— Tu... Treći sprat, zadnja vrata desno — umorno reče devojkica i izađe iz automobila.

Lun zatvori automobil i osmotri je li dobro parkiran, a zatim požuri za devojkicom. U kući nije bilo lifta i on je osvrćući se pred devojkicom, posmatrajući njenu izvanrednu figuru, sada malo umornu i klimavu na onaj ljupki način mladosti u kratkotrajnim periodima premorenosti.

Pred vratima stana ona ga sustiže. Ona iz torbice uze ključ i oslonjena na dovratnik suprotno od brave pruži mu ga da otključa. U trenutku kad on otvori vrata devojkica čudno uzdahnu i zanese se. Pokuša da se uhvati za dovratnik, ali bi pala da je Lun nije prihvatio. On je uze u naručje i ponese preko praga. Nogom gurnu vrata i automatska brava škljocnu, jer je on već bio izvadio ključ.

Dok ju je nosio hodnikom prema sobi, osećao je nešto nelogično, ali onako umoran nije odmah mogao da shvati šta je to. Tek kad je hteo da je spusti, da bi pronašao preki-

dač i upalio svetlo, shvati šta je to bilo čudno. »Onesveščena« devojka ga je bila obgrlila obema rukama, a svoje lice naslonila na njegov vrat. Sada nije popuštala, stisak svojih ruku.

— A tako, mala lažljivice? — reče Lun spuštajući je na široki ležaj, koji se primećivao na ono malo svetla koje se probijalo iza teških i neprozirnih zastora na prozorima.

— Tako lepo ste me uneli... kao mladu preko praga bračne sobe — odvrati devojka, pružajući levu ruku nad uzglavlje ležaja.

Prekidač kvrenu i diskretno svetlo jedva stiže do zidova sobe. Lun osmotri sobu jednim malo dužim pogledom, ali je sve zapazio. Svaki predmet je bio skup i luksuzan, tapete nove i vešto izabrane, tepih mek i debeo kao gust travnjak. Bila je to velika soba i Lun zaključio da je i jedina u ovom stančiću, jer je u jednom uglu bio mali bar, u drugom stočić s četiri fotelje, a blizu ležaja veliko ogledalo sa stilskim stočićem ispred. Soba je služila za boravak, spavanje i sve druge prilike. Ali ta soba je u sebi imala potpun, istina nov i neuobičajen, ali vidljiv i prijatan sklad.

— Tako sam umorna — nastavljala je devojka svoje brbljanje. — Smem li malo da spavam? Još samo jedan sat i biću sveža kao praskozorje.

— Spavaj mačkice, lukava, razmažena i oštih nokata — odgovori Lun. — Ali pre toga upoznaj me sa svojim stanom.

— Tu je sve. Tapetna vrata vode u kupatilo, a iz predsoblja postoje vrata za kuhinju. Ovde u ormanu ima obrusa, čaršava i što treba. Oh, tako mi se spava — sve umornije je govorila i smeštala se na ležaju.

Lun je pogleda i zaključio da ona već spava. Sedeo je tako razmišljajući nekoliko minuta, a onda svuče odelo i uputi se u kupatilo. Kupanje toplom i dugo tuširanje hlad-

nom vodom ga osvežiše, ali izazvaše i lak dremež. On se umota u frotirani ogrtač za kupanje i vrati se u sobu. Sede u jednu fotelju i stavi noge na drugu. Požale da zapali cigaretu, ali odustade i zaspa.

Probudio ga je dodir hladne ruke. Devojka je bila izišla iz kupatila, gde se rashladila, pa je od tog dodira Lun trebalo da se trgne iz sna. Ona se spremala da se smeje, ali on polako pogleda kroz trepavice, a onda je naglo uhvati. Ona kriknu i zamlatara nogama, ispod kojih beše izgubila oslonac. Nađe se na njegovom krilu.

— Kafa... iskipeće mi tamo u kuhinji — promuca ona na onaj način koji više nagovara, nego što brani.

— Kafa? Ne sme se dozvoliti da propadne — nasmeja se Lun i podiže je tako da se morala dočekati na noge kad je spusti.

— Satano! — opsova ona odlazeći.

— Satana i Barbarela! Odlična kombinacija — nasmeja se Lun i ode u kupatilo da rastera pospanost.

Kad se vrati u sobu dočeka ga miris kafe. Devojka je pila kafu i pušila nekakvu mirišljivu orijentalnu cigaretu. Bila je u jutarnjem ogrtaču, kroz koji se video minijturni veš, veoma nalik na dobro skrojen bikiki kostimčić za kupanje. Sveža i ružičasta bila je oličenje zanosne lepote, koja nije samo izazovna, nego i opasna da gane i zauvek ostanu u sećanju muškarca.

Lun srknu kafu i potraži cigarete u džepu svog sakoa. Odmah primeti da je devojka na brzinu pregledala njegove džepove, jer je on po navici ostavio naročiti, neprijetno zakačen položaj unutrašnjeg kapka, koji se menjao od najmanjeg dodira.

— Grubijan... Običan grubijan... satana — gundala je devojka.

— Šta sam opet skrivio? — upita Lun.

— Ništa... Kad čovek sam ne shvata... Jutarnji pozdrav je mogao da bude malo drukčiji — govorila je ona napućivši usnice.

— Jutarnji pozdrav?! Nešto slično nikad nisam čuo. Pa već je jedanaest sati, a jutro smo dočekali tamo na drumu — išćudavao se Lun.

— Ja umem i da grebem noktima, ako se razljutim!

— Zar i to?! Čudno... Zar ne bi bilo dobro da se upoznamo?

— Kako?

— Da razgovaramo.

— Ah, tako... Nema mnogo da se kaže. Zovem se, kao što sam vam rekla, Morin Klajton. Volim promene, opasnosti...

— To sam primetio prošle noći i jutros.

— A vi? Nešto više o vama.

— Rekao sam, inženjer Kliv Braun, samostalan, trideset i osam godina, neoženjen, strog moralista...

Devojka se zakikota.

— Kakva suprotnost mom karakteru! — uzviknu zatim. — A ja sam beskrupulozna, sladostrašna, nemoralna... ali poštena.

— Vrlo logično! Nemoralna, poštena devojčica! — podsmehnu se Lun.

• — Tako želim da vam zarijem nokte u to lepo muško lice... ali malo me je strah. Prvi put me je malo strah od jednog muškarca. Ne razumem to...

— Ja vas vidim celu.

— Nije istina! Imam veš...

— Ne mislim na to — prekida je Lun. — Vidim vaš karakter.

— Kako ga vidite?

— Prvo: istina je ono što ste rekli o sebi.

— Zar je logično?

— Postoji i dublja logika. Drugo: principijelna i s izgrađenim smislom za pravdu.

— Kako to?

— Na primer, uzeti bogatima, dati siromašnima. Vi ste osoba koja

želi moćnog da ponizi, uobraženog da ismeje, sladostrasniku da izmakne u trenutku kad je zasljepljen, stidljivom da pruži priliku, snažnog da pobedi, slabog da podupre. Ime? Lažno. Godine? Više ih je nego što bi bilo ko pogodio, oko dvadeset i osam. Način života? Opasan...

— Prestanite! Osećam se nezaštićena pred vama. Sad se još više plašim — upade devojka.

— Govorim li istinu? — upita Lun.

— Da... — prošaputa devojka.

— Gledajte me u oči, možda bismo mogli da postanemo iskreniji jedno prema drugom — reče Lun.

Ona pomeri fotelju i sede ispred njega. Gledala ga je pravo u oči. Osećala je želju da skrene pogled, ali nije imala snage za to. On joj je nešto šaputao i ona polako sklopi oči i čvršće se osloni o fotelju.

— Kako vam je pravo ime? — upita Lun osećajući da je njegova vlast nad devojkom potpuna.

— Sandra Hardi...

— Koga imate od porodice?

— Samo majku... Vajarka je i živi sama.

— Gde?

— U stanu pored svog ateljea u Čizviku.

— Jeste li vi Barbarela?

— Jesam.

— Zašto ste se umešali u događaje oko Bornšojera?

— Htela sam da saznam nekoliko njegovih tajni, koje bih prodala vladi za veliku sumu.

— Zar nije suviše opasno?

— Za mene nije?

— Kako se dogodilo da naidete baš u trenutku otmice.

— Saznala sam od Alana.

— Ko je Alan?

— Šef jedne tajne službe.

— Čije?

— Iz Amerike... šef je Baku Slejteru.

— Dugo si poznavala tog Alana?

— Alan Robertson mi se udvarao i nadao se...

— Jesi li ga vešto uhodila?

— On nije sumnjao u mene. Ostavljao me je u svom stanu, a mogla sam da ga posećujem i u bi-rou.

— U ambasadi?

— Ne. Tamo nisam išla. On ima i drugi biro u Sitiju.

— Šta si saznala?

— Da će oteti Bornšojera i skloniti ga u Nemačku, vodeći ga preko Francuske.

— Šta si htela da postigneš?

— Da sprečim otmicu i zarobim starog zlikovca.

Još nekoliko minuta Lun je ispitivao Sandru Hardi, zloglasnu pustolovku, koja je umela svojom lepotom i menjanjem izgleda da pro-dre kroz svaka vrata. Negde su je znali kao Avu Mostin, američku bogatašicu na turističkim ljutanjima po Evropi. Drugačije obojenu i našminkanu mnogi su je poznavali kao Marselu Klodion, ili pod nekim drugim imenom. Čak je uzimala i lik tamnopute igračice sa Haitija. Ali niko nije znao da je ona devojka koju su tražile policije mnogih zemalja kao tajanstvenu Barbarelu.

Lun pažljivo oslobodi devojku od hipnoze i odmah upita:

— Niste se naspavali? Dremate dok razgovaramo?

— Ne znam šta mi je bilo... Tako sam nešto osetila... Vaše oči i kao da sam zaspala— odvrati devojka ubrzano trepćući dugim trepavicama.

— Treba još da spavate. Ja ću otići — reče Lun.

— Nemam volje da ustanem s ove fotelje. Odnesite me na ležaj — traži Barbarela.

Lun je shvatio njenu igru, ali je smatrao da će uspeti džentlmenski da izbegne komplikacije. Podiže se i uze je u naručje. Ona ga obgrli jednom rukom, a druga joj kao nehotično skliznu pod Lunov ogrtač,

na njegove grudi. Dok ju je spuštao njen pogled je zvao, a usta se nudila. Njena ruka oko Lunovog vrata bila je meka i nežna, ali se nije odvajala. On nehotično skrenu pogled i srce mu zadrhta. Postojao je nekakav Barbarelin trik. Ispod prozirne sobe haljine više nije bilo veša, a pojas haljine beše spao i skutovi se otvoriše.

Bio je čvrst čovek, ali - muškarac. Njegova krv je bila vrela i uzburkana, a lepota pred njim savršena i neodoljiva.

Usne im se spojiše. Uzdržavanje pojačava strast i želju. I zakon inercije deluje. Što je volja čvršća, to je njeno lomljenje eksplozivnije.

Barbarela je osećala magičnu muškost čoveka pored sebe. Želela ga je kako nikada nije želela muškarca. Za oboje bili su to trenuci vrhunskog zanosa.

— Kao da sam na novoj zvezdi — šapnu Barbarela.

— Divna kosmička lutalice — odgovori Lun takođe šapotom.

Vreme i prostor izgubiše smisao. Bili su to samo njih dvoje, kao dva meteora koja su se ogromnom brzinom kretala uporedo i sve čvršće se sjedinjavala u nebeski vatromet.

Bilo je prošlo podne kad mu je Barbarela prinela čašu nekakvog koktela. Ispijali su po gutljaj omamljujućeg pića iz svojih čaša, a zatim se rashlađenim i ustreptalim usnama ljubili. Lun oseti čudnu želju da se vreme zaustavi i da sve večno ostane tako.

Nije shvatao šta se događa. Utonuo je neosetno u san, a Barbarela ga je usnulog nežno milovala. Poljubi ga još nekoliko puta i počeo da se oblači. Zatim pogleda njegovo odelo, ali dosta površno, jer je još uvek bila na krilima ljubavi. Nađe njegov pasoš i pročitao ime Kliv Braun. Vрати ga tamo i pronađe list papira. Napisa kratko pismo:

»Dragi,

Ostavljam te samog, iako moram u taj korak da uložim svu snagu. Videćeš broj mog telefona. Kad budem mogla, neprekidno ću čekati na tvoj poziv. Nadam se da ćeš tada doći. Divni moj dragi, ljubi te tvoja Morin«.

Poruku ostavi na stočić pored ležaja i iziđe obučena u letnju suknju i bluzu. Nosila je koferčić od bele kože.

Kad se probudio Lun je istog momenta osetio nekakvu čudnu usamljenost. Odmah je shvatio da ga je Barbarela uspavala nečim smešanim u opojni koktel. Brzo se obuče i poče da pregleda stan. Sve je nosilo pečat ukusa i nežnosti ove lepe žene, ali ničeg što bi mogla da da bilo kakav podatak. Ni pisama, ni fotografija, ni beleški. Ničeg nije bilo.

Lun požuri napolje zaključavši vrata i stavljajući ključ u džep. Napolju kupi novine i pođe u najbliži restoran da ruča. Iznenadi ga ono što je čitao u novinama.

Zašto je objavljeno to da je opet i Bak Slejter? Zašto se skrivaju činjenice, koje će svakako izići na videlo? Lun nije znao pravi odgovor, ali ga je pogađao.

Posle ručka Lun iz automobila donese naročiti termos sandučić i naloži da mu se u njega spakuje kompletan ručak za dvoje. Pri tome nije mislio na dve osobe, nego samo na Samjuela Makfersona. Znao je da će mornarev apetit biti udvostručen i od nestrpljenja što se Lun tako dugo ne vraća u čudno sklonište.

A tamo pod vodom, kad je Lun stigao, pokazalo se da je bio u pravu. Samjuelov apetit je bio velik kao i obično i on se brzo udobrovoljio uz prepun sto. Dok je mornar jeo, Lun mu je pričao o događajima, vešto izbegavajući »nevažne« detalje u Barbarelinoj sobi.

— Kako sada da naćemo toga trovača? — upita Makferson i lupnu

šakom o sto da tanjiri poskočiše.

— Imam plan. Moramo naći Alana Robertsona i saznati od njega sve što treba. Tako ćemo moći da otkrijemo način kako da vratimo doktora Bornšojera i pogledamo njegove pronalaskе — pričao je Lun zamišljeno.

— Odmah ću ja, samo još koji zalogaj — odvrati mornar.

— Ne vredi žuriti. Polako ručaj. Ja moram da zovnem Markinča. Novinar će znati kako bi mogao da se sastanem sa tobožnjim diplomatom — odgovori Lun i iziđe ka odeljenju s uređajima za vezu. Uključi se na bežični uređaj ukopan uz kabl jedne javne govornice i uskoro dobi stan reportera Markinča. Novinar je bio kod kuće i reče da je baš sada došao.

— Posle današnje nervoze u redakciji, pravi je melem što čujem tvoj glas — dodade Markinč zatim. — Hoćemo li se videti? Evo, Meri mi šapuće kako bi i ona želela da te vidi.

— Pozdravljam vas oboje, ali ne znam kada ćemo se videti — odgovori Lun i poče da se raspituje kako bi se sastao sa Alanom Robertsonom.

Reporter mu objasni da to nije lako i dodade:

— Tamo u ambasadi najlakše se probija novinar. Posluži se tim trikom. Ne traži odmah Robertsona, nego atašea za kulturu. Tek onda pitaj možeš li da vidiš tog zagonetnog Robertsona.

— Dakle, intervju? A o čemu? — upita Lun.

— Pogledaću u jedan podsetnik, u kom imam sve godišnjice u Sjedinjenim Državama... Momenat... Tu je... Evo, hiljadu osamsto šezdeset sedme kupljena je Aljaska od Rusije i pripojena Sjedinjenim Državama. Treba tražiti podatke o opštem i kulturnom razvitku Aljaske povodom stogodišnjice — objasni novinar.

— Nemaš nešto bolje? Aljaska... Nekako mi nije baš najbolji razlog — reče Lun.

— To je priručnik o godišnjicama do kojih tamo drže. Stoga godišnjica kupovine Aljaske će biti odlična stvar. Amerikanac voli da govori o nečem što je kupio za dolare — smejući se zaključí Markinč. — A sada da ja tebe nešto pitam.

— Reci šta želiš, Oštro Pero! — odvrati Lun.

— Ovo o Bornšojeru... Nisi li zbog toga krenuo da nađeš Robertsona?

— Otkud ti takvo pitanje?

— Znam da je Alan Robertson »zverka« u takvim stvarima. I odmah sam pomislio...

— Jesi li bio na mestu događaja?

— Pokušao sam, ali su sprečili sve novinare da malo bolje zavire. Šta znaš o svemu?

— Dosta. Bornšojer je otišao dobrovoljno s Bakom Slejterom. Prvi je ubio jednog, a drugi drugog stražara.

— O-ho! Ne šališ li se?

— Znam tačno i ne šalim se. Nisu mogli da kupe naučnika kao Aljasku, pa ga otimaju, a on ima svoje planove.

— Molim te, opširnije o svemu! — uzbuđeno reče novinar.

— Samo toliko za sada. Prvi ćeš znati sve novosti. Mogu ti reći da su nestali i mnogi dokumenti o pronalascima. Upravo, arhiva je uništena, a Bornšojer ima mikrofilmove. Treba ga uhvatiti po svaku cenu! — završi Lun. — Pozdrav Meri i tebi Arture!

Čulo se kako reporter pokušava da zadrži vezu, ali Lun čuteći pritisnu prekidač.

V

Trebalo je žuriti, jer se bližilo sedamnaest časova, kad je više bilo nemoguće ući u ambasadu. Makferson je bio obučen u novo odelo i na-

tovaren fotografskim aparatima i kutijom u kojoj je trebalo da se nalazi reporterski magnetofon.

U stvari, bila je to oprema dostojna divljenja, kojoj ne bi odoleli ni najveći trezori neke dobre čuvane banke. Makferson se celim putem žalio na vrućinu i teskobu, jer je morao da obuče veš od dvostruke tkanine načinjene od specijalnih čeličnih niti, koje su bile toliko tanke da su ostavljale utisak svile, ali toliko guste tkane, da nisu propuštale ni vazduh.

— Milione mu kopalja i buzdovana, ne mogu da shvatim te nekadašnje vitezove pod oklopima. Kako samo nisu izdahnuli, kao kit nasukan na suvo? — gundao je mornar dahćući.

Uspeli su da budu primljeni, iako nisu našli atašea za kulturu. Jedan službenik ambasade im je usrdno govorio, pronalazio fotografije, nudio svežnjeve brošura i predlagao šta naročito da istaknu. Lun je s puno poznavanja istorije Aljaske razgovarao sa srdačnim službenikom. Na kraju razgovora Lun upita:

— Kako bih mogao da nađem gospodina Alana Robertsona?

Službenik se odmah uozbilji i počeo da sleže ramenima.

— On je moj poznanik. Treba nešto važno da mu saopštim. Tiče se gospodina Baka Slejtera — nastavljao je Lun znajući da je i službenik najverovatnije jedan od poverljivih ljudi.

— Pokušaću da se raspitam — reče službenik.

On na svom stolu na jednom kartončiću napisao nešto držeći ruku tako da je zaklanjao papir. Zatim ga gurnu u nekakvu metalnu kutiju na stolu, iz koje se začu lako zujanje. Nekoliko trenutaka kasnije službenik pritisnu jedno dugme i iz mašine iziđe isti kartončić. Ovaj ga razgleda, a onda ga gurnu natrag.

— Imate sreće, gospodin Robert-

son je tu. Primiće vas odmah — reče zatim.

Lun je znao da se radi o uređaju za specijalnu unutrašnju vezu u ambasadi, koja je radila sistemom perforacija i otkucaja, tako da se nije mogla prisluškivati niti pročitati sem pomoću specijalnog postupka i naročite frekvencije ovih aparata.

Vrata se ovariše i dva krupna čoveka, očito stražara u ambasadi, uđoše i stadoše pored vrata.

— Izvolite s nama — reče jedan kratko.

Lun pođe napred, a Makferson uprti svoje tobožnje fotografske aparate i magnetofon.

Robertson ih dočeka osmehnut i stojeći. Bio je to visok čovek kratko podšišane prosede kose, ali vrlo negovanog i lepog lica. Naočari su mu bile odabrani po obliku koji mu je pristajao. Ceo izgled ovog čoveka odavao je uglađenost i sposobnost, ali i fizičku snagu i spremnost na najgrublje postupke. Lun je poznavao tu vrstu snažnih ljudi, za kojima su žene ludovale. Nehotično pomisli na Barbarelu.

Lun reče da je reporter, a zatim predstavi Makfersona kao svog fotoreportera i pomoćnika.

— Želimo da razgovaramo s vama o događajima prošle noći, ali pod uslovom da nas niko ne može čuti — reče sedajući i posmatrajući prostrani Robertsonov kabinet.

— Budite bez brige. Istina, ima tu vazdan signalnih aparata i obezbeđenja, a i stražari su pred vratima, ali niko ne može slušati naš razgovor. O čemu se radi, gospodo? — reče Robertson i prekrsti noge ne propustivši da osmotri Makfersonov prtljag.

Lun to primeti i reče:

— Sve je to kamuflaža. U torbama je samo obijački pribor.

— Obijački pribor?! — začuđeno upita Robertson.

— Da, baš to. Ipak radi gospodinovog mira, odnesi to napolje i sa-

čekaj me tamo kod momaka — obrati se Lun prvo Amerikancu, a zatim Makfersonu.

Ovaj tobože uvređeno podiže torbu i iziđe. Stražari mu pokazaše fotelju u uglu hola. On se ispruži u njoj i kao da počeo da drema oslonjen na dlan leve ruke. U stvari, skrivao je minijaturni prijemnik da bi slušao Lunov razgovor s Robertsonom.

U prostranom kabinetu Lun je počinjao razgovor:

— Stvar ste odlično zamislili i izveli.

Na šta mislite?

— Odvođenje doktora Bornšojera. Napravili ste samo jednu grešku.

— Ništa o tom ne znam, izuzev onog što sam pročitao u novinama — mirno i smeškajući se reče Robertson, svestan da se nalazi na svojoj teritoriji, zaštićen imunitetom ambasade.

— Biće sijaset skandala — nastavi Lun. — Otkrili smo ko je bila žena čiji je automobil MG nađen na obali pored leša vašeg čoveka.

— A ko to »vi«?

— Vi svašta znate, pa pogodite. Ja lično sam spasao tu devojkicu, koja je bila vaša prijateljica — odgovori Lun.

— Ne izmišljate li vi suviše fantastične stvari?

— Ona vam je govorila: »kao da sam na novoj zvezdi«.

Robertson nehotično dobi tvrd izraz lica.

— Ta lepotica vas je uhodila, a vi ste izgubili igru s njom i s nama — nastavi Lun.

— Ništa vas ne shvatam. Nisam imao nikakvu ljubavnicu.

— Nisam rekao ljubavnica, nego »prijateljica«. Majstor kakav ste vi ne sme odmah da greši. Bolje je da iskreno porazgovaramo — prekide ga Lun.

— Najbolje je da prekinemo ovaj neprijatni razgovor — reče Robertson.

— Biće šteta.

— Za koga?

— Za vas i vašu organizaciju. Možemo da se nagodimo i izbegnemo ogroman skandal. Još danas će štampa pisati o tome kako je Bak Slejter ubio stražara na vratima dvorišta, a Bornšojer pucao u drugog i kako su ih zajedno vukli i sklonili. Pisaće i o uništenju naučnih podataka od naročite važnosti i o njihovom snimanju na mikrofilmove. A vi ste Slejterov šef, odnosno šef organizacije za Evropu. Imaćete mnogo neprilika — polako i sugestivno je govorio Lun.

Robertson je slušao osećajući da mu opasnost zaista pretila.

— Šta vi zapravo želite? — tiho reče Robertson.

Lun mu se zagleda u oči i počeo lagano da pokreće ruke, govoreći:

— Naš razgovor ćemo nastaviti... Govorićemo o svemu i iskreno... Treba istinu da govorimo... Samo istinu treba da govorite, Alane... Govorite sve tačno kako jeste... Vi ne možete da ne govorite. Vi ćete odgovoriti istinu na sva moja pitanja.

Robertsonovo telo kao da se ukočilo. Oči su mu se smanjivale i konačno se kapci sklopili.

Na nekoliko pitanja čije je tačne odgovore Lun znao, proverio uspeh hipnotizerske seanse. Kad dođe do stvari koje je trebalo razjasniti, on upita:

— Ko je izmislio štap za smeštaj mikrofilmova?

— Ja sam... Oba štapa sam ja rekao da se naprave...

Lun se iznenadi i upita:

— Postojala su, dakle, dva štapa?

— Jeste...

— Zašto?

— Da se zameni prvi?

— Bornšojer je nosio štap, a vi ste ga zamenili?

— Da. On će to saznati kasnije, da ne bi promenio svoj plan o odlasku u Sjedinjene Države.

— Kad je promenjen štap?

— Odmah, već u čamcu, koji ih je nosio na brod.

— Gde su sada mikrofilmovi.

— U mom neprobojnom sefu.

— Kako ste mislili da ih prenesete?

— Kasnije... u diplomatskoj pošti.

— Jesu li mikrofilmovi u tom drugom štapu?

— Ne... Štap je bačen.

— Gde su mikrofilmovi?

— U metalnoj cevčici u mom sefu.

— Gde je sef?

— Tu u podu pod tepihom.

— Postoje li signalni uređaji?

— Postoje.

— Kako se isključuju?

— Ne mogu da se isključe.

— Kako vi otvarate sef?

— Javim se kontrolnoj sobi i oni tada ne dižu uzbunu.

— Pozovite ih sada i otvorite sef... Ustanite i učinite sve što je potrebno da se sef otvori.

Robertson posluša kao lutka. Priđe stolu, napisao nekoliko reči na kartončić i gurnu ga u otvor uređaja, a zatim pritisnu određeno dugme. Lun je pratio svaki njegov pokret i nalagao mu da nastavi. Robertson pomeri jednu fotelju, gurnu tepih i pomeri deo poda, koji bešumno kliznu malo dole i u stranu. Ukaza se ne suviše veliki sef na šifru. Hipnotisani Robertson sastavi šifru tek kad dobi nalog od Luna.

Nekoliko trenutaka kasnije Lun je držao cevčicu sa mikrofilmovima u ruci. Posegnu i za hrpicom, u crnu kožu uvezanih dosijea. Cevčicu stavi u džep, a dosijea je držao u rukama osvrćući se i tražeći mesto gde bi mogao da ih skloni.

Toga trenutka nije ni slutio da je uzbuna u ambasadi počela. Robertsona nije pitao dalje o kontroli otvaranja sefa i nije primetio specijalnu televizijsku kameru na donjoj strani podignutog poklopca. Njome je kontrolni službenik preko malog

ekrana kontrolisao ko otvara sef. Video je Luna i kako uzima cevčicu i dosijea.

Sedam revolverima naoružanih ljudi grunulo je u čekaonicu i uperilo oružje na Samjuela Makfersona, koji je polako ustao i držeći malo spuštenu levu ruku neprimetno pritisnuo signalno dugme, koje izaziva upozorenje Lunu. On odskoči čujuć poznati pisak i prinese uhu svoj časovnik. Čuo je kako Makferson grdi:

— Kako to, hiljadu mu kornjača? Revolvere pod nos mirnom fotoreporteru! Vas sedmorica s revolverima... Sedmorica s revolverima, a tu su još i dva stražara... Tri manje od tuceta, sto mu ajkulinih potomaka!

— Umukni! — viknu neko na Makfersona.

U tom momentu vrata se otvoriše i Lun iziđe iz Robertsonovog kabineta. Pođe pravo preko hola. Revolveri se podigoše.

— Ruke uvis, ili ćemo pucati. Odmah ruke uvis! — viknu nizak i ugojen čovek, koji je predvodio ostale.

— Nećete pucati na ljude Sikret intelidžensa! Mi smo uzeli samo ono što pripada ovoj zemlji. Naposlju nas čekaju i čitav odred će upasti na prvi pucanj — mirno ih upozori Lun.

— Navalite, momci! Isprebijajte te hulje! — naredi mali debeljko, sklonivši se i ne ispuštajući revolver.

Osam kršnih delija se podeliše. Četvorica jurnuše na Makfersona, a četvorica na Luna.

Oglasiše se mukli jauci i đavolje kolo se povede po postranom holu. Makfersonove strašne pesnice su lomile rebra i bubnjale kao udarci po džinovskom tam-tamu.

— Hajde Džimi, hajde Džek! Brek... brek... — vikao je mornar kao da je ujedno i sudija i bokser i navijač na boksmeču.

Lun je udarao munjevito i reklo bi se lako, ali već je jedan napadač ležao nepokretan. Dvojica jarnosno jurnuše na njega spređu, a treći mu skoči na leđa. Makferson primeti to i oduva jednog svog protivnika bacivši ga na drugog, a zatim jurnu k Lunu.

— Dolazim, dečko, dolazim! Stotinu vam morskih pasa! Ne znate za fer borbu! Brek! Navalili! Ura Džimi, bravo Džek! — oduševljeno je vikao mornar i munjevito otrgnu s Lunovih leđa onog lukavog napadača.

Sada navalije zajedno probijajući se prema vratima. Gojazni čovečuljak viknu:

— Pucajte! Ne štedite ih više!

On opali na Luna dva puta uzastopce, ciljajući mu pravo u grudi. Makferson pođe na njega trzajući se od udaraca kuršuma. podiže pesnicu i odozgo, po temenu, mlatnu debeljka, koji se sroza kao da je zakovan u pod.

Lun viknu:

— Bomba s pramca!

Bio je to znak za gasnu bombu, koju je neprimetno gurnuo k sredini hola. Opomena je trebala da znači zadržavanje disanja, jer gas će odmah početi da deluje i munjevito paralizuje sve one koji ga udahnu.

Paljba prestade u holu i Lun otvori vrata ka hodniku. Ugleda naoružane ljude kako dolaze. Čitava ambasada je bila alarmirana i sada se navaljivalo sa svih strana. Lun zatvori vrata i podboči ih izvrnutim stolom, čiju ivicu namesti u udubljenje ukrasnog kvadrata na vratima. Brzo izvuče masku s neutralizatorom i osmotri je li to učinio i Mekferson, koji takođe nije mogao dalje da zadržava disanje.

Mornar je već bio opremljen i sada je skupljao svoj »prtljag«. Lun dohvati ispuštenu hrpu dosijea, a zatim jurnu u sobu izbezumljenog i pod hipnozom ostavljenog Robertsona.

— Tome će trebati lečenje. Hej, zvekane! — doviknu Makferson.

Lun okrenu iznutra ključ i sada su bili u ogromnom kabinetu, koji je imao dva velika prozora okrenuta ka dvorištu ambasade. Tamo su bili parkirani automobili, iza kojih su se gomilali vozači s revolverima u rukama. Iz pomoćne zgrade izlazili su službenici, stražari i poslugu ambasade. Jedan snažan čovek zaključavao je vrata na visokoj metalnoj ogradi.

— Dobro je što smo osmotrili ambasadu i što znamo raspored — reče Lun pokazujući suprotni zid sobe, na kome je bilo nekoliko skupih slika.

— A sada? — upita Makferson, videći da se kroz vrata ne može, da su prozori na priličnoj visini i da dole čekaju grupe ljudi.

— Čekić! — reče Lun i pokaza na Makfersonovu četvrtastu torbu.

— Koji zid? — upita mornar otvarajući aparat.

U ruci je držao kratku cev, koja je bila s kutijom spojena crevom od sjajnih metalnih prstenova. Bio je to eksplozivni čekić, kako je Lun nazivao ovaj svoj pronalazak. Instrument je u stvari izbacivao neku vrstu tečnih punjenja, koja bi eksplodirala pri udaru na bilo kakvu prepreku. Pri tome se eksplozija vršila u pravcu prepreka i to snagom dobrog protivtenkovskog topa.

Zid se rušio i već posle četvrte eksplozije ukaza se prolaz veličine oniskih vrata. Krenuše napred i ugledaše jedan prazan kabinet.

— Pravo! — doviknu Lun.

Makferson se zaustavi na četiri jarda od sledećeg zida i opet uperi cev, pred kojom grunuše eksplozija.

Dole na ulici prolaznici su zapanjeno gledali kako se na zgradi otvara slepi zid i kako padaju komadi, a za njim se pomaljavu ljudi s maskama na licu. Makferson se obesi o ivicu i skoči, a zatim se osvrnu i vide kako skače i Lun. Sad su bili

zaklonjeni od pogleda s ulice, jer se pred njima nalazila zidana ograda, čiji je levi zid bio prema ulici, a desni prema susednoj zgradi.

Lun pokaza rukom i eksplozije prevališe desni zid baš u trenutku kad se iza uglova zgrade podigoše nekoliko revolvera i zaoriše se učestali pucnji. Njih dvojica su osećali udarce kuršuma, koji nisu mogli da probiju zaštitne tkanine, ali su mogli da ostave prilične modrice.

Makferson se gegao preko vrta u koji su bili ušli. Lun potrča pored njega i dade mu znak da požuri. Provališe vrata kuće i prestrašiše jednog čoveka, koji htede da ih zaustavi u hodniku i pita šta to čine.

Nadoše se pred otvorenim vratima i brzo urediše svoj izgled.

— Dolaze za nama — reče Makferson osvrćući se k vrtu.

— Prođi napred i mirno u kola. Zadržaće ih serija tempiranog zastrašivača — odvrati Lun i otvori jednu vrećicu, koju je imao u džepu.

Izvuče nešto nalik na ogrlicu od krupnih belih perli. Poteže tanku žicu, s koje se perle snizaše uz lako zvrjanje, kao da se navijaju mnogi časovnici. Time je svaka perla bila tempirana tako da posle pet sekundi eksplodira prva, a zatim sledeća posle novih pet sekundi.

Prva eksplozija, bučna, ali bezopasna, grunu baš kad se grupa gonilaca pojavi na dvorišnim vratima. Dvadeset perli bilo je dovoljno da ih zadrži najmanje dva minuta.

Grmljavina, kao da se vodi kakva velika bitka, potresala je unutrašnjost kuće dok su Lun i Makferson mirno zalazi za ugao i prilazili automobilu.

— Kakva lepota! Milion mu komete i meteora, ovo je bilo da čovek zna zašto živi! Ti mi uvek priređuješ ovakva uživanja. A ja znam zašto — pričao je Makferson.

— Zašto, medvede, ti koji probijaš zidove kao da su košnice u kojima ima meda? — šalio se Lun.

— Još nekoliko ovakvih »gozbi« i zaboraviću mora i brodove. Daj da malo rade pesnice, moćni čekići i sve ove tvoje smicalice i jedan slavni mornar će promeniti način života — pričao je Makferson dok su ulazili u automobil.

Uzbuna je zahvatala sve više ulica. Lun je vozio usred povorke automobila. Na jednom uglu se izdvoji i skrenu u staru jednosmernu ulicu. Na samom sledećem uglu pritisnu nekoliko dugmadi. Svetlosivi automobil s jednim brojem zavi kao takav iz uličice, a u sledeću uđe kao neugladni crni automobil inženjera Brauna.

Jedan policijski automobil beše primetio svetlosivi automobil i jurio za njim. Sada obiđe stara crna kola uz zavijanje sirene.

— Veoma su se brzo snašli — pohvali ih Lun, vozeći polako i mirno.

Lun i Makferson se neprimećeni udaljiše od centra grada i uputiše prema severu.

VI

Vanredna izdanja večernjih listova su pod senzacionalnim naslovima donosila protivurečne izveštaje o događajima u ambasadi, koje su prodavci izvikivali i na mestima gde je bilo zabranjeno. Ali sve su to bila prepričavanja spolja viđenog događaja i izjava policajaca koji su se bili umešali. Izjave odgovornih službenika napadnute ambasade su bile kratke:

»Neprijateljski agenti su pokušali da se nasiljem domognu službenih dokumenata, u čemu nisu uspeali. Neke indicije govore da će neprijatelj pokušati to da iskoristi za tvrdnje o tome da je neke dokumente, koje će falsifikovati, oglasiti odnetim iz ambasade. Varvarskim napadom teško je povređeno šest i lakše jedan službenik. Sem štete na zgradi i nameštaju, ambasadi nije prčinjena druga moralna ili materijalna šteta«.

Čitaoci su u čudu čitali ove retke. Ali mnoge stvari su postale jasnije kad je izišao list u kome je pisao Artur Markinč. »Nju riporter« je napad povezao s događajima od prošle noći. List je pod krupnim naslovom objavljivao senzaciju:

OTMICA NAUČNIKA I NAPAD NA AMERIČKU AMBASADU U TESNOJ VEZI — LUN, KRALJ PONOĆI SE UMEŠAO

Prepričavajući činjenice koje je saznao na mestima događaja i ono što je saznao od Luna, Artur Markinč je majstorski, tobože negirajući jednu tvrdnju, izbacio najvatreniju strelu. U jednom istaknutom pasusu pod međunaslovom: »Izričiti demanti«, Markinč je pored ostalog pisao:

»...Na naša pitanja da li postoji veza između otmice naučnika i napada na ambasadu, ataše za štampu u ambasadi nam je rekao da on ne može da sagleda nikakvu vezu između ta dva događaja.

Na pitanje šta ima tačnog u pričama da je Alan Robertson, službenik ambasade, stvarni šef službe američke obaveštajne agenture NSA (Nacionalna agencija sigurnosti) i da je Bak Slejter njegov potčinjeni, ataše za štampu je s indignacijom rekao da su to intrige neprijatelja.

Interesovali smo se nije li nepoznati napadač tražio mikrofilmove otete iz laboratorija doktora Bornšojera i nije li ih odneo, kako smo anonimno obavešteni. Ove vesti se izričito demantuju kao potpuno zlonamerne.

Izrazili smo žaljenje ambasadi zbog ovog skandala, koji pretili da pomuti naše dobre odnose. I sami ne verujemo u mnoge stvari koje izgledaju očite«.

Diplomate i svi ljudi koji razumeju stil uglađenih postupaka, grohotom su se smejali ovako sročenom tekstu. Bio je opasniji nego direktan napad i izričita tvrdnja.

Ali tek u nastavku je došla prava senzacija. Markinč je pisao:

»Tajanstveni čovek koji je obavestio policiju o napuštenom automobilu i jednom lešu na obali, posle nestanka doktora Bornšojera, bio je Donald Sikert, tajanstveni Lun, kralj ponoći. Kako se to događa da u presudnim momentima Lun uvek prvi stigne, ostaće zauvek nejasno. Ali ovoga puta je opet stigao.

Pouzdana se zna da su napadači u ambasadi bili Lun i njegov mornar Samjuel Markferson. Čim smo saznali o pesnicama koje »liče na ogromne sušene jorkširske šunke« znali smo: to je Samjuel Makferson. Upotreba čudne sprave pod kojom su se rušili zidovi i otvarali prolazi pokazala nam je da je to Lunovo delo. Već drugi put Donald Sikert je u borbi upotrebio svoj eksplozivni »čekić«. Lun se javio telefonom i obavestio nas o tome da se domogao mikrofilmova s najvećim naučnim tajnama. Odneo je i nekoliko dosijea iz ambasade. Izrekao je i ozbiljnu pretnju da će rasturati fotokopije tih dokumenata u slučaju da se zabrani iznošenje njegovih obaveštenja preko sredstava javnog informisanja. Smatra mogućim da uveliča i neke mikrofilmove i razašlje ih svim redakcijama u zemlji i inostranstvu.

Dakle, Lun je našao razlog da prodre u prijateljsku ambasadu. Odgovorni funkcioneri Intelidžens servisa na sve to samo su kratko odgovorili. Odgovor glasi: **NEMAMO KOMENTARA.**

Ta i slična obaveštenja izazvala su potpunu paniku među pogođenima. Alan Robertson bio je u bolnici i u jadnom stanju sloma živaca i depresije. Bio je utučen, bez snage jasno da misli i šaputao je nešto tihim glasom. Nije mogao da kaže šta da se radi. Stizali su specijalisti brzim avionima iz Njujorka i odmah trčali k obolelom Robertsonu, koji ih je zbunjeno gledao.

Tajno je stigao i izvesni Filder Kreg. U krugovima američkih obaveštajaca zvali su ga Egzekutor. Krupan čovek čudno dugih zuba i nasmešanih ogromnih usta, bio je poznat kao onaj koji »pomaže« da sumnjiv, ili suviše kompromitovan obaveštajac zauvek nestane.

I čudno, sledećeg jutra objavljena je vest da je gospodin Alan Robertson »podlegao povredama unutrašnjeg krvarenja i da će telo biti preneto u Sjedinjene Države«.

Odsustvo demantija iz Intelidžens servisa dolivalo je ulje na vatru afere. Šefovi Džona Čamlija su čekali rezultate lavine koja je bila pokrenuta. Potajno su odahnuli saznajući da su mikrofilmovi u rukama ličnosti kakav je Lun. Ako ih ne dobiju natrag, biće bar sigurni da ih neće dobiti niko drugi.

Za to vreme Donald Sikert i Samjuel Makferson putovali su jeftinim i neuglednim brodom prema Francuskoj. Nisu se poslužili avionima ili brzim brodovima. Tamo je svaki policajac, agent i kontrolor sumnjao u svakog. Ali na tom otrcanom brodu niko nije tražio aktere velike afere.

Jedan nakazni bogalj s upadljivom grbom na leđima i glomazan zbog gojaznosti, teško se kretao na štakama. Niko u njemu, tom bledom, podbulom i glomaznom starom grabavcu ne bi prepoznao Samjuela Makfersona. Pasoš mu je bio uredan i pokazivao je da bogalj često putuje i da je uredno proveravan u karantinu, da ga ne bi neko ometao pri putovanju. Tako se Makferson ukrcao na brod o kome je gundao nešto što ne može da se zabeleži.

Na pramcu broda stajao je visok čovek preplanulog lica i guste kose od koje su se odvajali zalufi sve do ugla vilice. Ličio je na španskog toreadora, ali je imao dokumente na ime estradnog umetnika, mađioni-

čara Abdula Maklokona. Bio je to izmenjeni lik Donalda Sikerta. Lun je mirno čekao kontrolu lučke policije.

Jedan agent ga je sumnjičavo osmotrio i onda cinično se osmehnuvši reče:

— Izvedite nam neki trik, maestro.

— Zašto ja, kad vi sami izvodite trikove — odvratila Lun mirno.

— Šta ja izvodim? — upita policajac.

— Ah, vidim ja. U rukama imate magičnu traku — odgovori Lun pokazujući prstom.

Policajac zaista ugleda komadić trake kako visi iz njegovih rukava. Brzo je trže i ona počne da se izvlači. Vukao ju je sve nervoznije i sve brže, ali ona je još uvek trajala. Slagala se pred njim, a on je vukao, vukao...

Dva njegova druga su se grohotom smejala.

— O-ho! — uzviknu Lun. — Imate i živog belog miša u džepu.

Policajac oseti kako se nešto miče u džepu njegove platnene letnje bluže. Otvori džep i bela životinjica pokuša da se izmigolji. Lun priskoči i uhvati miša, koji nestade negde među njegovim prstima.

— Plaćićete globu! — prodera se policajac.

— A vi ćete platiti celu predstavu, koju ste tražili — odgovori Lun.

Policajac nešto opsova i udalji se, a njegovi kolege se osmehnuše i mahnuše mađioničaru:

— Jednom ću vam pokazati i nešto bolje. Ja ovuda često putujem, pa kad se susretnemo opet... — obeća Lun, tobožnji Abdul Maklkon.

Uskoro brod krenu bez smetnji.

U Kaleu, Lun i Makferson se našli u istom vozu, koji je kretao prema Parizu. Smestiše se u dva susedna kupea, iako je bilo malo putnika.

Za to vreme prema predgrađu Panten vozila se mlada plavuša u tek kupljenom velikom i brzom sitroenu. Obilazila je agencije za izdavanje stanova i zgrada i pregledala sve spiskove nedavno izdatih. Bila je to Barbarela.

Snalažljiva i praktična, otkrila je na taj način da pronađe kuću u koju treba da stigne doktor Bornšojer. Još tamo u Lunovim kolima na obali, dok se pravila da je u nesvestici, čula je ispitivanje uhvaćenog Slejterovog agenta i saznala da će prva baza biti u predgrađu Panten. To je bilo sve što je znala, ali kaže se: pametnom ne reci...

Već pred podne imala je osam adresa. Znala je da će jedna biti prava. Bile su to adrese izdatih velikih stanova i zasebnih kuća za poslednji mesec dana. Trebalo ih je držati na oku i uspeh ne sme izostati.

Još pre odlaska na brod, protekle večeri, Džon Čamli je preko veze Hjuza Grandela dobio kratko obaveštenje o napadu na Alana Robertsona i ambasadu. Obaveštenje se završavalo napomenom:

»U svetlu tih događaja, pronalazjenje doktora dobija ogromnu važnost. Krivci su zbunjeni i razbijeni. Načiniće greške i to treba iskoristiti«.

Ohrabren preokretom događaja Čamli je u prvi mrak s dosta samopouzdanja stupio na brod. Hjuza Grandel je brzo našao svoje nove poznanike, koji ih pozvaše da dođu u brodski salon za posadu, donjoj palubi, uz postroj pokretača dizalica.

Napadoše ih odmah u prostoriji koja je služila za kartanje i ubijanje vremena mornara kada ne bi bili na službi. Iznenada dva mornara skočiše na leđa Čamliju i Grandelu, a iz mraka dotrčaše još njih petori-

ca. Začudo, neugledni Grandal se najžilavije borio. Veštim zahvatom uspeo je da se oslobodi i jurne palubom, ali nije imao sreće da se dočepa obale, jer iza hrpe užadi jurnuše na njega dva mornara i srušiše ga na pod.

— Kakav je to napad? Skupo će vas to stajati! — pretio je Džon Čamli, uzalud se otimajući.

— Prozreli smo vas, šverceri! Sačekajte ovde dok ne dođe policija, koju smo pozvali — reče jedan stariji mornar čudno se cereći.

Čamlijevi osmatrači su bili primetili neku gužvu na donjoj palubi, ali nisu se usudili nešto da preduzmu, jer su smatrali da to može biti poduhvat njihovog šefa i sposobnog Grandela. Uskoro ugledaše policijski automobil lučke policije, iz koga iziđoše tri policajca i priđoše mostu.

Taj događaj beše privukao pažnju Čamlijevih osmatrača, koji ne primetiše da se na drugoj strani broda tiho spušta jedan čamac, koji kliznu u senku korita susednog broda i nestade iz kruga svetla na njemu.

Bak Slejter i doktor Vilfred Bornšojer neprimećeni napustiše brod i stigoše na ugovoreno mesto. Sedoše u automobil i odvezoše se dalje od grada. Skrenuše s glavnog puta u polje i nađoše se kod nekakve fabrike užadi, blizu koje je bilo močilište kudjelje, otkuda je i sada, usred leta, dopirao užasni smrad.

Motor jednog helikoptera počeo da radi. Bak Slejter i Bornšojer uđoše, braneći se od vazdušnog strujanja. Helikopter odmah uzlete.

— Sve ide kako treba, zar ne? — upita Bak Slejter čoveka koji ih dočeka u kabini.

Ovaj ništa ne odgovori, nego samo pruži jedan papir i pokaza da se u zadnjem delu kabine može upaliti jače svetlo. Slejter osmotri da li se Bornšojer dobro namestio i pridržavajući se za šipku prede u zadnji deo prostrane kabine velikog

helikoptera. Brzo počeo da čita papir. Mišići na licu počeoše da mu'graju. Bilo je to obaveštenje o događajima u ambasadi. Između ostaloga je stajalo upozorenje:

»U svetlu tih događaja, značaj vašeg saputnika naglo se menja. Ne sme saznati da su nestali mikrofilmovi. U slučaju nužde saputnik treba da se preseli. Ne sme se naćiniti ni jedna nova greška«.

Slejter je znao šta znači »da se saputnik u nuždi mora preseliti.« Trebalo je da umre i nikada ne otkrije prave izvore zavere i poduhvata. Slejter je zamišljeno sitnio papiriće poruke na dlanu ruke. Radio je to dugo i temeljito, a zatim je puštao da kroz jedan otvor za ventilaciju izleću kao konfete i nestaju na vetru.

*

Već u ponoć Slejter i Bornšojer stigoše u Pariz. Dočeka ih automobil i odveze prema predgrađu Panten.

Dok su izlazili iz automobila jedna plava »dama« im priđe malo nesigurnim korakom.

— Može li neko od gospode da mi pripali cigaretu? — pitala je na francuskom jeziku, njišući se u kukovima.

Slejter je mrgodno pogleda i dosta grubo odvrati:

— Drugom prilikom, gospođice.

— Šteta... Tako sam usamljena, lepotanu moj — reče prijateljica noći.

— Hm, Pariz! Uvek jednak i pokvaren! — progundala Bornšojer, ulazeći kroz kapiju u baštu uvučene stare kuće.

Njih dvojica nisu ni slutili da je te noći Barbarela spala s nogu obilazeći kuće u tri različite ulice i čekajući pred njima. Ipak se najčešće zadržavala pred ovom, koja je bila rezervisana preko turističke agencije iz Njujorka još pre mesec dana, a u koju se još niko nije bio uselio.

Imala je sreće. Prepoznala je Slejtera i starog naučnika, a da oni nisu ni naslutili koga su sreli. Nudila se i vozaču automobila, koji se kolebao. Barbarela se udalji baš kad je osetila da vozačeva opreznost popušta i da će je pozvati u automobil.

Uskoro je bila u svom automobilu. Doveze ga blizu uvučene kuće i ugasi motor. Brzo promeni šminku i skide upadljivu i tesnu haljinu od lamea i obuče prikladnu suknju i svetloplavu bluzu od prave svile. Zadovoljno pogleda svoj izmenjeni lik u ogledalcu nad desnim sedištem, gde po navici beše ušla, iako su francuska kola imala upravljač na levoj strani. Bila je navikla da vozi levom stranom i za upravljačem smeštenim desno. To joj je, naročito dok se malo ne privikne, činilo mnogo smetnji, iako joj nije bilo prvi put da vozi u Parizu.

Ona zatim pređe na zadnje sedište snabdeveno zavesama neupadljive boje mutnog stakla. Spusti ih i ostade da osmatra. Pri tome je maštala, pokušavajući da ne misli na inženjera Brauna, ali njegov lik se mešao u sve njene misli.

Osećala se čudno. Smatrala se nadmoćnom u odnosu na sve muškarce, a sada je želela da se potčini jednom čoveku. Uzbudi je sećanje na najlepše trenutke provedene s njim. Oseti fizičku želju i strujanje krvi na onaj uzbudljivi način koji izaziva uzdahe.

»Nisam valjda postala histerična?«, pomisli ona i pokuša da se smiri. Ali bilo je uzalud. Skoro je osećala da je taj čovek uz nju i da ga grli. Toliko uzbuđenja nije osećala ni u stvarnim zagrljajima s drugim dopadljivim muškarcima. A ovaj je palio njenu strastvenu prirodu i kada joj je dolazio u mislima.

»Prokletstvo! Zaljubljujem li se ja to u Brauna?«, pitala se mičući usnama. Pri tome se mazno protezala na sedištu.

— Kakva je to soba bez prozora? Liči na zatvor — ljutito je gudio doktor Bornšojer.

— I moja je takva — umirivao ga je Bak Slejter.

— Erkondišn besprekorno funkcioniše u svim prostorijama — reče čovek koji je bio u holu u ulozi stražara.

Stari naučnik je zavirivao u pomoćne prostorije i ulazna vrata, kao da sam želi da proveri svoju sigurnost. Niko nije primetio da pri tome prosipa sitne ljuspice. Uđe i u Slejterovu sobu i upita:

— Jeste li pregledali taj glomazni orman?

Slejter se okrenu prema zidu i da bi zadovoljio starca, otvori sasvim prazan orman.

Bornšojer za to vreme prosu nekoliko ljuspica po zastoru pred krevetom i oslonjen na dovratak sačekao da Slejter završi pregled ormana.

— U celoj kući smo samo nas četvorica? — upita zatim.

— Da. Momci će se smenjivati na straži, a nas dvojica možemo mirno da spavamo — odgovori Bak Slejter i počeo da svlači košulju.

S uvređenim izrazom na licu Bornšojer se okrenu i pođe u svoju sobu. Okrenu ključ u vratima i proveri nije li strujanje vazduha ispod vrata suviše veliko. Vrata su dobro pristajala u okvir i opasnosti nije bilo. On proveri metalnu fiolu s ljuspicama jednog preparata alkaloida psilocibina, koji izaziva halucinacije. Ova baza organskog porekla bila je ovde spojena sa sredstvom koje brzo sublimira na vazduhu. Trebalo je svega pola sata pa da vazduh u svim prostorijama bude zasićen bezmirisnim gasom, koji će kao najsnažnija droga izazvati pospanost i čudne halucinacije.

Doktor Bornšojer zatim uze iz svoje torbe papir i koverat, pa brzo napisa na nemačkom:

»Dragi rođake,

Stigao sam u Pariz ranije nego što je bilo predviđeno i zato ću sačekati još pet dana, a onda ću se izdvojiti i sam stići u Nansi. Prođu-žiću do Linevila i skloniću se u stari hotel na rečici. Tamo treba da se sastanemo i ostvarimo dogovor. Potvrdi prijem pisma u oglasu kako je dogovoreno. Moja sadašnja adresa je Ulica Žirond 41. u predgrađu Panten. Neka me 9. ovog meseca posete najmanje pet prijatelja. Ovde imam tri partnera, koji nisu prijatni. Do viđenja, tvoj Vil«.

On presavi pismo i na koverti napisa adresu: Gospodin Maks Solpeter, Pariz, Arkebuzije 9. Zatim pripremi maramicu natopljenju nekakvom tečnošću i stavi je na lice, pa tek onda otvori vrata. Video je stražara kao leži na tepihu čudno iskrenut i podrhtavajući. Grebao je noktima oko sebe, a zatim opet drhtao. Bornšojer je znao da slične trenutke preživljavaju i ostala dvojica. Brzo prođe holom i otključa vrata.

Kad je izišao osmotri desno i levo i neodlučno krenu desno. Nije slutio da ga dva oka budno posmatraju. Barbarela je videla Bornšojera i sačeka da on malo odmakne, a zatim upali motor. Videla je kako on zalazi za ugao i ona se uputi prema toj ulici. Ali kad se nađe na uglu, primeti Bornšojera da se vraća. Bila je zbunjena ovom činjenicom, pa odmah iza ugla prikoči skloni se uz trotoar. Brzo iziđe i povрати se da vidi kud odlazi gojazni starac još uvek pun kočoperne energije, koja mu je potresala glomazno telo.

Videla je kako se Bornšojer vraća kroz kapiju kuće iz koje beše izišao i Barbarela zastade zbunjena. Pitala se zašto li se vratio, a bio je izišao. Šta je mogao da učini tako brzo i da li je hteo samo da prošetata? A kakva je to šetnja do iza ugla i natrag? Ona se vrati do svog automobila i sede za upravljač. Zurila je pred sobom, osmatrala ulicu, prozo-

re, ulaze kuća i mnoge parkirane automobile. Tada je ugledala poštansko sanduče.

— Sestrica je umorna i mozak joj radi kao usporen film! — reče samoj sebi.

Brzo je iz kasete izvadila nekoliko alatki i ključeva. Zнала je kako se otvaraju poštanska sandučad. Jednom je već imala potrebu da povrati pismo koje je već bila ubacila prilikom jednog od svojih čestih boravka u Parizu.

Već spremna za mali obijački poduhvat, Barbarela sačeka da pređe jedan zakasneli prolaznik. U dnu ulice čistači su prali trotoare i kolovoz. Barbarela iziđe noseći čvrst svileni džak. Već nakon tri minute dno sandučeta se otkači i ona oseti kako u džak pada povelika gomila pisama. Požuri ka kolima i odmah krenu dalje.

U trećoj ulici nađe pogodno mesto i poče pod lampicom da pregleda pisma. Nije mogla da zaključii koje je Bornšojerovo. Zato sve spakova i poveze se prema hotelu kod Trga opere, u centar grada.

Već strašno sanjiva i umorna od jučerašnjeg putovanja avionom i noćnog bdenja u predgrađu Panten, ona ipak pregleda sva pisma i pažljivo otvori nekoliko sumnjivih. Radosna zaključii da je našla pravo pismo. Bilo je to ono upućeno Maksu Solpeteru.

»Sutra ćemo sve vratiti u sanduče, jer taj Marks treba nekakvim oglasom da potvrdi prijem poruke. E, neka potvrdi, a mi ćemo već videti«, mislila je svlačeći se, prosto padajući u široki krevet.

*

Odmorna, izvrsno našminkana i obučena za letnje prepodnevno švrljanje po gradu Barbarela je izišla kad je već bilo prošlo deset časova. Uđe u poštu na uglu Ulice Ober i iz svoje mreže sasu hrpu pisama u veliko poštansko sanduče, kao

kakva brižna sekretarica čoveka s ogromnom korespondencijom. Zatim odšeta pored zlatarskih izloga na Trgu opera, pa prema Bulevaru Hausman. Kupi gomilu novina i smesti se na terasu malog, vrlo ugodnog kafea.

Bila je naručila dva tvrdo kuvana jaja, crnu kafu i bocu visiške vode. Baš kad je trebalo da se prihvati donetog doručka, ona nađe naslov zbog koga zamalo pade sa stolice:

»LUN, KRALJ PONOĆI UMEŠAN U AFERU DECENIJE — OTMICA NAUČNIKA I NAPAD NA AMBASADU«

Čitala je baš londonske novine, koje behu stigle avionom. Vrpaljila se tako da je jedno jaje sletelo s tanjira i otkotrljalo se ispod stolova, napuknuto i osipajući komadiće ljuske. Prolila je i po kafe, ali na sve to nije obraćala pažnju. Samo je čitala, i šaputala:

— To je on!... Nebesa, on je to bio... Samo Lun je takav... Posle noći sa mnom, demolirao je ambasadu... Kakav čovek!...

VII

Tražeci neki ugodan restoran da u njemu ruča, Bak Slejter je od Port d' Panten išao Bulevarom Žana Žoresa. Trudio se da koristi uski hlad uz zidove zgrada, jer je sunce bilo u zenitu i vrućina na asfaltu je postajala sve veća. Bio je zanet u misli i nije primetio da jedna kola polako idu kao da traže parkiralište. Blizu ugla Ulice Krim, bilo je jedno slobodno mesto i automobil se zaustavi. Iz njega iziđe Barbarela. Odmah krenu za Slejterom.

Pošto je bila pročitala novine i saznala uzbudljive vesti, požurila je prema Pantenu i postavila se u zasedu da osmatra kuću u kojoj se skrivao doktor Bornšojer. Videla je kako iz nje izlazi Bak Slejter i odlučila se da ga prati. On je svraćao u jedan kafe i čitao novine a sada

je nekud išao. Ona je pretpostavljala da on ide negde da ruča, ali da će se možda uzgred sastati s nekim od svojih agenata ili šefova.

Barbarela je imala svoj opšti plan, čije detalje je tek trebalo da utvrdi kad bolje izvidi sve što se događa. Poznavala je takve ljude u Parizu, koji će joj pomoći da se dočepa Bornšojera. Tada će ga nekome »predati«. Još nije znala kome i kako, ali je znala da ova »roba« ima visoku cenu. Znala je da će napraviti bolji posao ako se dočepa starog naučnika, nego da isprazni trezor osrednje banke.

Slejter skrenu prema Keju d' la Loar. Dakle, znao je da u ovo sparano podne nigde nije prijatnije nego u blizini bazena. On stiže do mosta i pređe na Kej d' la Sen, a zatim uđe u mali, ali vrlo ugodan i dobro hlađen restoran. Ona sačeka pola sata, a zatim i sama uđe. I ne osmotrivši Slejtera ona ga je videla i zato zauze mesto sa kog je on mogao da je posmatra. Vlasnik restorana je posmatrao Slejtera s grimasom nezadovoljstva. Kelner je pred njega već donosio jelo, a gost je još uvek buljio u novine. To je u neku ruku bila uvreda za njegov restoran, za njegova izvrsna jela. Ali kad Slejter pogleda prema šanku, vlasnik restorana odmah razvuče lice u uslužni osmeh.

Barbarela je sedela ukočena i s izrazom strašne tuge na licu. Brzo je naručila ručak. Dok je čekala oseti da je Slejter posmatra. Ona je zurila u jednu tačku pred sobom, a niz lice joj potekoše suze. Telo joj je jedva primetno podrhtavalo, a lepo lice je bilo kao skamenjeno. Niz njega su kapale suze i ona ih brzo ubrisa kad primeti da dolazi kelner s velikim poslužavnikom. Čim se on udalji, suze opet potekoše.

Ona je znala da su suze moćno pružje žene. A njena glumačka sposobnost je bila ogromna. Mogla je naterati sebe da plače bezglasno

i da joj suze teku kao u trenucima najvećeg bola. Očekivala je da će Slejter pokušati da je teši.

On je bio ostavio novine i jeo je žvaćući svojim snažnim vilicama krupne zalogaje bifteka. Trudio se da ona ne primeti njegove poglede, ali uskoro zaključi da ona ništa i ne vidi i da plače zureći u nešto nevidljivo. Videlo se da sebe sili da nešto pojede, ali ne uspeva u tome. Samo je načela svako jelo i otpila gutljaj vina boje prozirnog ćilibara. Zatražila je kafu i zapalila cigaretu a zatim duboko uzdahnula.

Počela je da traži nešto u torbici. Pri tom joj ispade neki predmet i otkotrlja se prema Slejterovom stolu. Ona htede da ustane, ali Slejter je bio brži. Podiže predmet i zagleda ga, pa priđe Barbareli. Video je kako ona munjevito obrisa oči i zahvalno mu se nasmeši.

— Nemam mnogo sreće danas — reče on na francuskom, ali tvrdo i nepravilno naglašavajući.

— Hvala... Oprostite, gospodine... — promuca Barbarela. — Rekli ste nešto o sreći?

— Primetio sam da ste tužni.

— Žao mi je ako sam vam pokvarila raspoloženje pri ručku — odvratila Barbarela i kao nehотиčno uzdahnu.

— I sam sam tužan... Ne usuđujem se da vas pitam... — nekako stidljivo i neodlučno, reče Slejter.

— Pitajte, gospodine.

— Ova pilula?... Zna li da je veća doza smrtonosna?

— Služe ako lek za tešku nesanicu.

— Ali to je kombinacija jake droge i sredstva za umirenje. Vi ne biste preživeli tri pilule.

— Zašto mislite da ću ih uzeti?

— Verujete li u moju dobru nameru, zbog koje tražim dopuštenja da vam se pridružim?

Barbarela je počutala nekoliko trenutaka, kao da je iznenađena ovim pitanjem, a zatim odgovori:

— Ništa više me nemože povrediti... A vi ne izgledate kao čovek koga bi trebalo izbegavati. Izvolite, gospodine...

— Zovem se Iv Grejz. Amerikanac sam i na odmoru u Evropi — predstavi se Slejter lažnim imenom.

— Ja sam Alisa Melies, učiteljica — odvratila Barbarela istom merom.

Vlasnik restorana beše primetio šta se događa između njegova dva gosta, jer ih beše prispelo još svega pet, pa se uputi prema Barbarelinom stolu.

— Radujem se kad vidim da se dva ovako lepa bića upoznaju — počeo on onom ugodnom francuskom poverljivošću. — Za naročite slučajeve čuvam nekoliko boca starog vina iz Narbona... Smem li da ponudim?

— Bićemo vam zahvalni na pažnji — prihvati Slejter.

Pošto vlasnik lično uredi sto i donese zaista odlično, ali blago i hladeno vino, Bak Slejter nastavi razgovor.

— Vi ste plakali... Zašto?

Barbarela ćuteći izvadi iz svoje tašne isečak iz novina. Pruži ga Slejteru rukom koja je neprimetno drhtala. On pogleda isečak i pročitao kratku vest:

»U tragičnoj nesreći na drumu od Abervila prema Amieniu poginuli su majka i sin, gospođa Eva Melies i gospodin Žan Melies. Dvadesetdvo-godišnji Žan Melies je bio već slavan igrač tenisa, čije su uzastopne pobede obećavale nove uspehe...«

— Moja majka... i brat — potresnim glasom objasni Barbarela.

— Morate biti hrabri. Već su prošla četiri meseca, a vi toliko tugujete — malo nespretno reče Slejter, gledajući datum na ivici isečka.

— Izgleda da se nesreće nižu jedna za drugom. Napustila sam dužnost u školi i prihvatila se poslova oko imanja u Amieniu. Otkrila sam da je majka bila prezadužena... Ne mogu

da očuvam čast svoje porodice... Usamljena sam i nemoćna. Čemu da živim? — tiho i isprekidano je govorila Barbarela.

Slejter je pokušavao da je teši i ona mu se zahvali na svemu, a zatim zaključí:

— Umorna sam i treba da se vratim u svoj novi stan. Preselila sam se iz starog, jer mi ne treba tako veliki. Još uvek nisam donela sve svoje stvari, a ova vrućina...

— Smem li da vas otpratim? — upita Slejter.

— Vrlo ste dragi i pažljivi. Žao mi je da vam kradem vreme.

— Imam ga i za pretek — reče spremno Slejter.

Malo kasnije vozili su se Barbarelinim automobilom prema jugoistočnom delu grada. U Ulici Šozen Barbarela je bila iznajmila mali dvosobni stan s prijatnom terasom, ali je zadržala i svoju sobu u hotelu.

Blizu Trga nasion Barbarela zaustavi.

— Vrlo mi je loše — reče tiho. — Možete li vi da vozite dalje?

— Svakako — prihvati Slejter.

Ona se premesti desno, a on obide automobil. Barbarela je sedela nekako umorno i klonulo. Bak Slejter ju je s vremena na vreme sažaljivo pogledao, a ona je s naporom objašnjavala kuda dalje da vozi. Bila je postigla što je željela. Sada joj je taj čovek pod rukom. Moraće da je uvede u stan i time će mogućnosti za uspeh biti veće.

Sasvim tako se i dogodilo. Slejter ju je uveo u stan i zaključio:

— Ne mogu da vas ostavim tako klonulu.

— Divni ste i ja ne znam kako da vam se zahvalim — rekla je Barbarela i pokazala mu sobu u kojoj može i sam da se odmori.

A ona je požurila pod tuš i zatim sasvim naga legla pokrivši se tankim čaršavom. Zaspala je mirno, znajući da će njen novi poznanik strpljivo čekati. Osetila je da je Slej-

ter tiho odškrinuo vrata i osmotrio da li joj je dobro. Nije otvorila oči, iako je znala da je čaršav skliznuo s njenih grudi. Nije se pomerila ni kad su se vrata zatvorila. Znala je da sada Slejter sedi na fotelji, ili leži na kauču i mašta o slici koju je video. Barbarela je umela da zavede, a njena lepota ju je u tome činila nenadmašnom.

*

Pred veče su izišli. Barbarela je počinjala da biva veselija i pristupačnija, odajući vešto da je sve to pod uticajem vedrog i simpatičnog Amerikanca. Bak Slejter nije osećao da brzo tone. Svaki korak u šetnji po Vensenskoj šumi, svaki minut proveden na terasama divnih pariskih kafea, zajednička večera i konačno odlazak u jedan noćni lokal kod Montsuri parka bili su dublje padanje u Barbarelinu »mrežu«.

Rastali su se u ponoć. Snažni, tridesetpetgodišnji Bak Slejter, duhoviti cinik, čovek koji je smatrao sebe sasvim otpornim na izazove lepotica, sada je bio zanet tobožnjom Alisom Melies. Odlazeći, prekorevao je sebe što je pomišljao na to da ne treba gubiti vreme s ovom za njega suviše poštenom i čednom devojkom. Osećao je da je bio srećan uz nju i da bi bio srećan s njom celog života.

— Eh, stari momče! Jednom si našao devojkicu koja vredi — reče samom sebi prilazeći taksi stanici.

Vozio se maštajući o Alisi, o dogovorenom susretu za sutra i o planovima da njih dvoje potraže malo odmora i utehe negde uz morsku obalu od Tulona prema Istoku.

Za to vreme Barbarela je menjala boju kose, šminku i izgled. Obučena u laku svilenu haljinu pogodnu za letnje veče, odjurila je do svog automobila i uputila se prema spletu starih uličica, koje su se vezivale oko Bulevara Sent Mišel.

Pred jednom starom kućom čekala je sedeći u svom automobilu sve do

pred svitanje. Tek tada je naišao čovek koga je čekala. Bio je to Ežen Flejo, tridesetogodišnji bonvivan, koji je vešto i brzo trošio poveliko nasledstvo posle smrti svoga oca, vlasnika devet najvećih firmi živine u Francuskoj. Barbarela ga je poznavala i on se obradova.

— Morin! Ti si ovde!? Divno! Noćas sam havarisan. Iduće noći smo zajedno, zar ne? — govorio je teturajući se pred njom.

— Gde ćeš biti? — upita Barbarela.

— Piljatori se skupljaju. Dođi ovde pred veče, čekaću te strpljivo — zaključí Ežen onim čudnim, ravnodušnim, prezrivim tonom i uđe u kuću.

Barbarela se odveze prema hotelu i pođe na spavanje. Misli su joj se kovitlale, ali kroz sve se probijao lik jednog čoveka. Planovi su se mrsili, slike se gubile i samo je on iskršavao pred njom. Njeno telo se uzbuđivalo, kao da se svakim delićem seća zagrljaja.

— Lun... Da, samo je on mogao biti takav... Divni Lun, kralj ponoći — šaputala je uzdišući. — Zaljubljena sam... Hej, Barbarela! Zar zaljubljena?... Jeste... Volim ga i hoću! Lun i Barbarela? Kako je sve to čudno... Nas dvoje bi trebalo da živimo uvek zajedno.

Utonula je u san i sanjala čoveka koji ju je spasao od smrti, a zatim zauvek ostao u njenim snovima.

*

U tom trenutku Lun je već ustao u svom hotelu na Aveniji Montej. Čekali su ga obimni poslovi. Trebalo je pronaći sklonište odbeglog naučnika, za koje je znao samo da mora biti negde u predgrađu Panten. Verovao je da se negde tu nalazi i Barbarela, koja je za to i nestala tamo iz stana u Nju Maldenu.

On pokuca na vrata sobe u kojoj je spavao Samjuel Makferson. Odgovori mu mumljanje tek probuđenog mornara, koji odmah zatim otvori.

— Zar već? Pa tek sam sanjao da sam isplovio iz jedne luke i krenuo na jug... Ne može čovek na miru ni da plovi — gundao je Makferson.

— Treba raditi. Iznajmićeš velika i dobra kola, otići ćeš do ušća Sene i videćeš kako bismo mogli da prebacimo »teret«, kad ga se dočepamo. Zatim se vrati ovamo i čekaj me ovde u hotelu. Ja ću potražiti sklonište tih ptičica — govorio je Lun gledajući kako Makferson zlovoljno gleda u svoju opremu grbavca.

— Moram li ja izgledati kao nakaza? — upita mornar.

— Ne, čoveče. Nabavićeš kapu uniformisanog šofera i vozićeš s dokumentima koje imaš u rezervi. Premestićemo se u drugi hotel, čim se vratiš — odgovori Lun.

Ostavivši mornara da se sam snalazi i obavi poslove, Lun se dade na posao. Upotrebio je isti metod kao Barbarela. I već u devet sati posmatrao je kuću u ulici Žirond. Bak Slejter je izišao u devet i četvrt. Osmehnut i brižljivo obučen, žurio je nekud. Svom taksi šoferu Lun reče da ne sme izgubiti iz vida tog čoveka.

— On ide prema nama — reče vozač.

— Kažite da morate voziti u centar grada. Ako hoće, primite ga da nas vozite zajedno. Ja ću izići do trafike da kupim cigarete — objasni Lun i vozaču gurnu smotuljak novčanica na sedište.

Ovaj ih brzo strpa u džep. Bak Slejter priđe i upita:

— Jeste li slobodni?

— Ne, gospodine Moram onog belokosog da vozim do centra grada. Neki turist. Hoće da obiđe znamenitosti — odgovori vozač.

— Šteta... I ja idem u tom pravcu — reče Slejter.

— Ako gospodin pristane... Hoćete li da ga pitam? — dodade vozač osvrćući se prema Lunu, koji je dolazio otvarajući paketić cigareta.

— Vrlo ste ljubazni. Pitajte...

Ovde se teško nalazi taksi — odgovori Slejter.

Lun se ljubazno osmehnu i američkim naglaskom reče:

— Neći mi smetati.

— I ja sam Amerikanac — pohvali se Slejter.

Uskoro su prijatno razgovarali vozeći se prema Seni. U tuđoj zemlji ljudi iste narodnosti osećaju se kao rođaci. Slejter je već pričao kako je sreo divnu devojkicu, učiteljicu Alisu Melies.

Lun se zakašlja, jer ga ta vest preseče baš kad je hteo duboko da uzdahne. Ne reče ništa, ali je znao ko je »učiteljica«. One noći, dok je ispitivao Barbarelu, saznao je i ime na koja ona najčešće koristi. Jedno od njih, predviđeno za Francusku, bilo je ovo o kome je govorio Bak Slejter.

— Francuskinje su dražesne. Čak se i ja osećam kao da mi je trideset godina kad se nađem u društvu devojaka — reče Lun.

— Pa vi i niste stari. Vaša kosa je sasvim bela, ali divno izgledate. Ne bih rekao da imate više od četrdeset i pet — reče Slejter.

— Deset više — odvrati Lun. — Ali mi tamo u Arizoni živimo zdravim životom.

Pozdravljajući se s »novim« poznanikom Lun vide da mu dolazi neka nepoznata devojka u susret. Lepota je bila Barbarelina, ali izgled bi prevario i rođenu majku. Samo Lunova sposobnost pamćenja i posmatranja mogla je da otkrije sličnost.

Sam se nije plašio da će ga Barbarela prepoznati. Jer je njegovo maskiranje bilo potpuno. Čak i ruke su mu bile »staračke«, posute tamnim pegama. Promenjen glas, na naročit način postavljena boja lica, koja se nije mogla izbrisati ni znojenjem ni kupanjem i malo pognut stas, bili su dovoljni da ga niko ne prepozna. On takođe napusti taksi i još jednom mahnu Slejteru, baš u

trenutku kad se ovaj sastao s Barbarelom. Devojka radoznalo pogleda belokosog, koji zastade uz jedan izlog neke trgovine.

— Ko je to? — upita ona. — Vidim, došli ste zajedno.

— Slučajno poznanstvo. Reče da se zove Roj Pruting, iz Arizone. Vedar čiča — objasni Slejter.

— Dakle, i on je Amerikanac — reče Barbarela baš kad pristigoše Luna, koji namerno beše zastao kod izloga.

— Gospodine Pruting, hoćete li nam se pridružiti da se negde osvežimo pićem i kafom? — upita Slejter.

— Rada, ali pod uslovom da me ostavite čim vam postanem dosadan — smejući se reče Lun. — Znao, stari ne znaju tačno kad smetaju i kad treba da se povuku.

— Nas dvoje želimo bar jednog posmatrača, koji će videti koliko smo srećni — na engleskom reče Slejter.

— Šta si mu rekao? — upita Barbarela.

— Oprosti, ispustio sam iz vida da ti ne govoriš engleski — reče Slejter i predstavi tobožnjeg Prutinga devojci i nju tobožnjem starcu.

— Govorite li francuski? — upita Barbarela.

— Majka mi je bila Francuskinja. A bio sam u Francuskoj tri godine od dana iskrcavanja — počeo da izmišlja Lun priču o svom služenju u američkoj vojsci kao oficir u toku rata.

Razgovarajući, pronađoše kafe s puno hladovine i smestiše se u miran i udoban kutak. Lun je vešto ubacio nagoveštaj da bi rado upoznao neku Francuskinju. Tada bi mogli da se sreću u grupi.

— Ja ću vas upoznati s jednom svojom prijateljicom. Vrlo je lepa i zabavna. Bila je udata, a sada kaže da hoće duže da bude slobodna. Zato neka vas ne zbuni njen mladalčki

izgled. Ima četrdeset godina — brbljala je Barbarela.

— Šta kažete na to da se i ja malo?... Mislim da obojim kosu — reče Lun kao pravi stari naivac.

— Nikako! Divno izgledate tako stasiti i mladoliki — odgovori Barbarela.

— Odmah pronadi tu Damianu, jer ću postati ljubomoran — smejući se reče Slejter.

— Divni ste vas dvoje — reče Lun. — Sada ću vas ostaviti. Kažite gde želite da vam se pridružim i kada, ako ta gospođa Patlen ne odbije?

— Neće odbiti — uteši ga Barbarela. — Budite u devetnaest časova u kafeau na Trgu Viktor Igo.

Lun se pozdravi i udalji zadovoljan što je tako lako došao u priliku da bude uz Slejtera i Barbarelu.

Odmah se uputi u hotel i pope se u sobu. Iz svog kofera izvadi kožnu kutiju s priborom za brijanje u kome je bilo naročitih nožića, dva sapuna za brijanje, tube s kremama i flaše s losionima. Raseče jedan sapun i izvadi nekoliko predmeta sličnih zrnima pšenice. Bili su to uređaji za priskuškivanje. Radio je pod lupom čitava dva sata. Sićušne uređaje podešavao je tako da jedan ugradi u narukvicu koju je bio video na Barbarelinoj ruci, a drugi u zlatan prsten na Slejterovoj ruci. Podesi još četiri »zrna« i s minijaturnom bušilicom i tubicom naročitog lepka boje zlata stavi u džep.

Tek tada ode na ručak.

•

Barbarela je uspela da se posle ručka odvoji od Baka Slejtera. Bilo je neophodno da obavi nekoliko poseta između sedamnaest časova. Bila se dogovorila s Eženom da će ići na skup »piljatora«, u stvari jedne veze družine hepeninga zato da tam sretne grupu mladića, koji će joj pomoći da otme Bornšojera. Ali nije htela ni da ~~prekine~~ sa Slejterom.

Zato je sada prvo posetila svoju poznanicu Damianu Palen, koja je stvarno i bila ono kakvom ju je Lunu opisala tobožnja Alisa Melies. Gospođa Patlen je stvarno mislila da je Alisa bogata naslednica, koja skriva ime i kreće se pod imenom Marsele Klodion.

— Ovaj Amerikanac me zanima, jer su moje finansije pred krahom — pričala je Barbarela svojoj poznanici. — Zato sam mu i rekla svoje pravo ime.

— Ja ga nikad nisam ni čula — primeti Damiana.

Barbarela joj ispriča o sebi priču istovetnu s onom koju je bila iznela Slejteru.

— On ne sme da sazna da smo se družile i kad sam sam se krila pod imenom Marsele Klodion. Čova će me odvesti sobom, a ima dobru hrpicu dolara, koju ćemo grickati — pričala je Barbarela.

— Ali šta ja imam od toga? — smejući se upita Damiana Patlen.

— Njegov poznanik, takođe Amerikanac, vrlo je simpatičan i usamljen. Izgleda takođe bogat. Pogledaj ga i možda će te zanimati. Predložićeš da idemo i posetimo »piljatore«. Ja ću se sa Eženom o svemu dogovoriti. Tobože ću se opirati i zgražati zbog svega, ali ti poverljivo ispričaj mom Grejzu da to treba videti i da će nas to zbližiti — pričala je Barbarela pletući veliku intrigu svog poduhvata.

Gospođa Patlen je pristala na sve, osećajući mogućnost za mnoge male podvale i veliku razonodu.

Barbarela se vrati na Monparnas i siđe do stana Ežana Flejoa. Bonvivan se tek bio obukao i popio prvu čašicu radi okrepljenja. Ponudi Barbarelu, ali ona odbi.

— Hoćeš li da ostanemo večeras ovde? — upita Flejo, vezujući nekakvu žutu maramu oko leve ruke.

— Želim da idemo na skup — odvrati Barbarela.

— Zašto nećeš nikad sa mnom?

— Imaš mnogo lutkica oko sebe. Šta ću ti i ja?

— Možda je tako. Ti si lepa. Voleo bih te s rezancima.

— Kako?! — prenarazi se Barbarela.

— Novi hit je devojka s rezancima. Skuva se mnogo onih dugačkih rezanaca. Piljka leži na prostrtoj plastici sasvim gola, a muškarac po njoj sipa rezance, mlake i vlažne. Puno rezanaca po licu, grudima, trbuhu i nogama. Onda joj pride...

— pričao je Flejo.

— Odvratno! Više bih voljela da budem servirana uz pouljenu salatu — prekide ga Barbarela.

— Probali su i ne može. Ulje namasti kožu, pa devojka uvek isklizne. Tako smo otkrili hvatanje ribe.

— Uzme se posuda slična činiji od tri metra u prečniku i uspe se nekoliko litara mlakog ulja. Devojka legne u ulje i dobro se namaže. Ovlaš se opire, a piljatori pokušavaju... Ko uspe, dobije aplauz. To će se izvoditi i večeras — pričao je Flejo, puneći novu čašu.

Barbarela vešto skrenu razgovor i objasni mu o postojanju dva Amerikanca. On sve prihvati ne raspitujući se mnogo o razlozima. Ona napomenu da pred Amerikancima nosi ime Alies.

— Tamo ćeš mi sakupiti pet ili šest snažnih momaka. Potrebni su mi za jedan posao — zaključi Barbarela.

— Da prebiju Amerikanca?

— Ne. Nešto drugo. Lova je prilična.

— Znam takve. Biće ih nekoliko. Dakle, treba da čekam Damianu. Ako ne dođemo, znaj da je ona kriva — reče Flejo, gledajući Barbarelu pogledom koji je svlačio.

Ona mu namignu i iziđe.

VIII

Glomazni Filder Kreg kezio je svoje duge zube u ogledalo kupatila, pošto ih je oprao. Još se nije bio od-

morio od puta u London, a već je bio pozvan da se sastane s nekim koga su zvali Profesor. Niko nije znao njegovo ime, ali on je bio ličnost koju su svi slušali. Kreg je znao Profesorov metod i zato se spremio da podnese usmeni izveštaj o svemu što je radio poslednjih pet meseci. Izveštaji se nikada nisu pisali, sem ako nije postojala mogućnost da se usmeno kaže ono najvažnije.

Vozeći se prema Hotelu »Kvirinal« u Ulici d Treviz. Kreg je sebi postavljao jedno pitanje. Zašto ga profesor zove, kad je u Londonu podneo izveštaj povereniku iz centrale? Znači da će biti novih zadataka. A od tih zadataka je Kregu bilo muka. Još nije mogao da zaboravi trzanje Robertsonovog tela dok mu je u bolnici pritiskivao na lice ogromni jastuk.

Portiru u hotelu Kreg reče:

— Vaš gost iz sobe devetnaest očekuje moju posetu.

— Izvolite. On mi je već javio. Poslao sam i izabrana pića tome gore — srdačno odvrati portir i pokaza lift, iako je soba bila na prvom spratu.

Profesor je bio omalen čovek, smežuranog lica. Mogao je da ima pedeset godina, a fizički je izgledao slab.

— Dobar dan. Želeli ste da dođem — javi se Kreg.

— Za koliko dana treba da nikne to vražje seme? — upita Profesor.

— U detelini je bilo i lucerke i heljde. Teško se dobije čisto seme — odgovori Kreg lozinkom.

— Sednite. Govorićete tiho. Pričajte mi šta ste učinili oko gamlera — reče Profesor i sam sede u fotelju.

— Stvorili smo novu vrstu, sličnu onima u Britaniji. Ima ih dosta i poplava se širi — počeo Kreg.

— Govorite mi opširnije. Šta znate o svemu i kako vi sagledavate problem? — prekide ga Profesor.

— Posle neuspeha paralelnih...

— Znam, CIA nije uspela da ubaci svoje ljude među gamlere. Zato

je to i pripalo nama. Govorite ipak o svemu — upade smežurani.

— Imam utisak da ne postoji neka organizacija, koja bi ih povezivala. Jednostavno, dugokosi nas mrze. Kao da neki magnet privlači sve te gamlere, hipke, bitnike i njima slične pred naše kasarne. Oni čekaju američke vojnike, ili mornare, koji će da iziđu u neki grad. Dele im letke. Jedan od tih letaka glasi: »Ne dozvolite da vas uvuku u politiku koju ni jedan pošten čovek ne može da odobri. Ne dozvolite da poginete za lošu stvar. Dođite kod nas«.

— Da li ste uspeli da uhvatite kojeg od tih dezentera?

— Dvojica su mrtvi. To je za sada sve. Provisi su nas omeli u momentu kad smo onog crnca mogli da zgrabimo. To je samo moj usputni rad. Zadatak mi je da protivu nemačkih gamlera, provisa i bitnika, tinejdžera i hipika ovde i u Engleskoj stvorim slične grupe. Ustanovili smo da Žan Diran uspeva da pokreće sve te grupe ovde u Parizu. On je pomagao deserterima svoje zemlje u doba rata u Alžiru. Sada se bacio na pomoć našim dezenterima. Oni se iz Holandije i Nemačke lako prebacuju ovamo i dobijaju petnaestodnevno pravo boravka, koje se produžuje u beskonačnost — priča je Kreg.

— Koliko je potrošeno na »piljatore«? — upita Profesor.

— Do sada je na razne potrebe otišlo pet i po miliona dolara. Imamo ljude među piljatorima, u tobožnjim umetničkim ateljeima, među homoseksualcima i pokrećemo nove grupe. Zovu se hohoi, moćni, đavolova braća, bratstvo silovanih...

— Verujete li u porast našeg uticaja na taj način?

— Da. Uticaj raste. Ali kao nekim čudom, kao reakcija na naše obimno angažovanje, množe se sasvim slične grupe; često nose ista imena, ali pomažu dezentera, urlaju protivu našeg angažovanja u Vijet-

namu i pale predsednikove fotografije na trgovima.

— Da, dragi Kreg. Sve teže je raditi. Nekada si imao protivnika koji je bio odlično organizovan, povezan, otporan i sposoban. Trebalo se uhvatiti u koštac sa svim tim. Ali to su bile organizacije, kojima se mogao naći trag, otkriti veza, uhvatiti ljudi... A sada je to nekakva masa... Mnogi ne znaju zašto nas mrzi, a mrzi nas instiktivno i ustaje da nam naškodi. Taj rat u Aziji... Nas se to ne tiče. Treba stvarati uticaj.

— Instrukcije o tome su iscrpne. Jedino ne znam zašto su u zemljama iza gvozdene zavesе svi ti nastrani mladi na našoj strani, a u zapadnim zemljama su protivu nas — reče Kreg.

Profesor ga je dugo gledao ćuteći, a onda odgovori:

— Ne mogu da vas ostavim u zabludi. To o mladima iza zavesе nije tačno. Vole džez i nešto novo. Mislili su da im to dolazi od nas... Tako su ponegde nikle simpatije. Mi smo to jako podržavali. Ali sada se i to raspada. Mladi brzo saznaju jedni o drugima i raspoloženje kao da se prenosi nekim mikrobima. Zato i računamo na vaš uspeh u Evropi. On bi mogao da se širi kao epidemija.

— Da, shvatam — reče Kreg zabrinuto.

Nastavio je da priča o oblicima rada, podmićivanju pojedinaca, pronalaženju dvorana, pasiviziranju policije i svemu onom što je predstavljalo jedno široko organizovanje skretanja mladih u pravcu koji je odgovarao Kregovim šefovima.

— A sada o praktičnim poslovima. Čitali ste o aferi u Londonu. Bili ste i sami tamo. Shvatili ste ulogu Baka Slejtera i o tome neću da govorim, sem ako vas nešto posebno ne zanima — nastavi Profesor.

— Nemam pitanja. Imate li nalogu? — odvrati Kreg.

— Ostalo je nejasno ko je bila ta devojka sa Alanom Robertsonom. Ona sebe naziva devojkom iz svestira. Potpisuje se kao Barbarela, ličnost iz jednog fikcion filma, koji se snima. Ona je avanturistkinja visoke klase. Ne znamo radi li samostalno, ili za neku državu. Sada je ovde u Parizu — pričao je Profesor.

— Pa, ona je umešana u celu stvar, a ovde je i... Znae na šta mislim — reče Kreg.

— Da... Bornšojer je doveden ovamo. Uspostavili smo nadzor prvog stepena. Nadzirali smo i Slejtera. Zamislite, upao je u mrežu a sada juri za jednom vrlo kratkom suknjićom, koju ne nosi niko drugi do sama Barbarela.

— O-ho! To je vrlo brzo postigla.

— Može se dogoditi da Slejter padne u ruke Džona Čamlija, ili francuske policije. Ta igra se namešta. On treba da nestane — zaključio Profesor.

— Zašto ne otputuje u domovinu?

— Mnogo zna i jednom bi mogao da se izbrblja. Najbolje je da nestane. To je vaš posao. Posebna grupa preuzeće brigu o Bornšojeru.

— Video sam jednom Slejtera, ali on me ne poznaje.

— Pogledajte i nekoliko njegovih fotografija. Imajte u vidu da je vrlo borben i opasan. Danas se upoznao s nekim turistom iz Arizone. Saznali smo od vozača taksijskog ko je taj. U stvari je to neki zagonetan čovek, koji je podesio susret sa Slejterom. Neka i on nestane. Po mogućstvu sve ih treba odvesti u jednu od baza i ispitati pod svim stepenima pritiska. Evo vam odrese i podaci o kretanju — objasni Profesor i pred Krega stavi listić papira.

Ovaj ga je brižljivo čitao pamteći adrese hotela i sve što su agenti bili prikupili.

— Ona je susrela Ežena Flejoa. On je važan među piljatorima. Večeras ću ga videti na jednom skupu. Naš čovek je čuo da će se ona sa-

statu s Eženom kod njegove kuće — primeti Kreg.

— Obezbedili smo prisluškivanje iz njegovog stana — odgovori Profesor. — Bićete obavješteni o svemu što je važno.

— Pripremiću svoje ljude da izvedemo Slejtera iz grada. tu čudnu devojku i zagonetnog belokosog — obeća Kreg.

— Treba raditi brzo i bez grešaka. Robertson i Slejter su mnogo grešili — završi Profesor kao da preti.

— Zovu me Egzekutor. Nikad nisam pogrešio, ali ne volim da mi se to napominje u ovakvom obliku — odvrati Kreg.

— Pogrešno ste me razumeli — ispravi se Profesor.

Kreg ustade i klimnu glavom. Iziđe bez reči i uputi se ka Jelisejskim poljima. U Američkom klubu kupi cigarete i siđe u salu za ručavanje.

•

Policijiski upad na brod uneo je tačno toliko pometnje da Slejter i Bornšojer nestanu. Čamli je zatražio da ga sasluša viši policijiski inspektor kome je izjavio da je iskoristio poznanstvo sa nekim trgovačkim putnikom Žakom Grandalom i mornarima da zaviri na brod, jer sumnja da taj brod švercuje iz Engleske. Pošto se sumnjalo na šverc oružja, to se interesovala služba Intelidžens servisa.

Inspektor je brzo prihvatio objašnjenje, na Čamlijev račun pozvao London i proverio tvrdnje. Pošto je čuo molbu da se Čamli ne ometa u uhođenju švercera, inspektor se izvinio i obećao da će odmah pretresti taj brod i držati ga na oku.

Umorni Hjuž Grandel je ćutao, stiskajući svoj koferčić s uzorcima. Čim mu je rečeno da je slobodan, izgubio se ne progovorivši s Čamlijem. Noć je bila propala i ostalo im je samo da se odmore.

Sledećeg dana Grandel je pronašao

Čamlija i doneo mu podatke o izvesnom Filderu Kregu, koji je bio u Londonu i za koga se smatra da je umešan u događaje. Bila je tu i Kregova pariska adresa.

— Ostaje nam da osmotrimo tog čoveka — zaključi Čamli.

To je značilo da se putuje u Pariz. Poslužili su se vozom i već su sledeće večeri bili u potrazi za Kregom. Pratile su ga kad je pošao da se sastane sa Profesorom, a zatim, uz pomoć još četiri agenta iz pariske grupe, držali su ga neprekidno na oku.

*

Društvo se skupilo u kafeu na Trgu Viktora Igoa. Lun je odlično predstavljao radoznalog Amerikanca. Nije mu bilo teško da odmah zadobije simpatije Damiane Patlen, jer je vesela žena bila dovoljno lepa i šarmantna da osvoji i kakvog veoma izbirljivog mladića.

— Kako ćemo provesti večer? — pitala je Barbarela.

— Imam ideju! — uskliknu gospođa Patlen. — Jedan moj rođak mi je govorio o veseljima koja se priređuju na mnogim mestima. Tamo dolaze zvezde filma, magnati iz celog sveta, ali i oni mladi čupavi zanesenjaci.

— Nikada nisam shvatala takve zabave — odvrati Barbarela. — Ne bih umela da se snađem.

Damiana Patlen je šaputala nešto Lunu. Molila ga je da je podrži, jer će uskoro stići rođak. On klimnu glavom i glasno reče:

— Ja sam za to da idemo gde su mladi. Kad gospođa Patlen kaže, mora da je zanimljivo. Ja bih rado video jedno takvo mesto — prihvati Bak Slejter.

Barbarela se nađe k njemu i skoro šapatom reče:

— Tamo ima stvari od kojih bi se stidela... Tamo ima suviše seksa i izazova. Imaj u vidu da nemam riblju krv.

— Siguran sam u sve što kažeš. Ali suviše si uzdržljiva. Ne može ti

smetati da to vidiš. Zlato i u blatu ostaje zlato — odvrati Slejter.

On je želeo da se s divnom devojkom nađe u sredini koja će mu omogućiti da se zbliže. Još uvek je nije bio ni poljubio, a čeznuo je za vatrenim noćima. Zato je pristao da idu makar i na skup samih veštica i satira.

— Ako nam se učini neprikladno, možemo odmah da ih napustimo — zaključi on zatim.

Uskoro se pojavi Ežen Flejo. Vrlo ugladeno se nakloni društvu i sačeka da ga Damiana predstavi dvojici muškaraca. Bio je neobično obučen. Imao je uske svetložute pantalone, tamnoplavu košulju s raznobojnim cvetićima i šarama i oko leve ruke vezanu ogromnu žutu maramicu. Njegova kosa je bila duga, ali brižljivo doterana da pokaže tobožnju neurednost. Odmah počeo da priča o veselju na koje bi mogao da ih odvede.

— Ali mi nismo prikladno obučeni — reče Slejter.

— Jednostavno ćete ostaviti u kolima sve nepotrebne stvari. Muškarci neka ostanu u košuljama bez kravata. Dame mogu da idu kako žele. Dolaze u najskupljim večernjim haljinama, ili u sportskim pantalonama. Važno je samo, da su komotne i nekonvencionalne — objasni Ežen Flejo.

Pričao je da veselje počinje u devet časova i da će tamo biti i večera. U jednoj privatnoj kući zakupljen je veliki podrum i preuređen u privatni dramski atelje.

— Taj deo Trinaestog arondisma na je izvrstan. Stare izukrštane uličice i glomazne kuće, duboka dvorišta i veliki podrumi pružaju štimung. Naši momci paze da ne dođe niko nepoželjan — završi Flejo svoja objašnjenja.

— A kakav je to program? — upitala Barbarela.

— O programu se ne govori. To treba da bude iznenađenje za goste.

Inače bi zadovoljstvo bilo umanjeno — odgovori Flejo.

Objašnjavao je dalje da treba biti neposredan i činiti ono što čovek zaželi. Može se ostati u grupi i posmatrati sve što se događa kao iz pozorišne lože, ali ko želi može da siđe na podijum i izvede neku svoju agru ili veštinu. Može se otići u zajedničku kupaonicu i tuširati se kao na nudističkoj plaži, a postoje i ugodne komore gde parovi mogu da se povuku »na odmor«.

— To je sistem »samousluge uživanja«. Neki to zovu i »litanija delirijuma«. U svakom slučaju je zanimljivo — zaključio Ežen Flejo. — Imajte u vidu da ste večeras moji gosti i da ću ja urediti sve što treba.

— Takva veselja mora da koštaju — primeti Bak Slejter.

— Gosti o tome ne treba da misle — galantno odvrati Flejo.

Vreme je odmicalo i oni odlučiše da posle jedne šetnje krenu ka mestu skupa. Lun iskoristi momenat i ode u toalet. Odatle svojim mikro primopredajnikom uhvati vezu s Makfersonom, koji se bio vratio s mora i sada je čekao u istoj ulici.

— Sledićeš društvo i ostati u blizini. To je u Trinaestom arondismanu. Pomenuta je Ulica Samson i verujem da je u njoj — zaključio Lun i oslušnu.

— Dosadujem se ovde u kolima. Molim za kakvu pristojnu tuču večeras — reče Makferson.

— Imam te u vidu, stari! Prekidam! — reče Lun i vrati se uz usko stepenište u kafe.

•

U Ulici Samson svetlo je bilo slabo. Nekoliko grupica mladića i devojaka stajali su uz stubove ili dovratke. Osmotрили bi svakog prolaznika. Videlo se da Ežen Flejo poznaje mnoge od njih, jer ih je pozdravljao po nadimcima.

Lun i Slejter su se smejali jedan drugom, jer su pod čupavim peri-

kama, koje im je pozajmio Flejo, izgledali veoma smešno baš zato što su malo pre imali sasvim drugačiji izgled. Bili su u košuljama, a Lun je dobio i crveni prsluk s belim dugmadima. Flejo ih uvede u usku i tamnu kapiju, pa kroz neko dvorište puno sanduka i praznih kartonskih kutija u jedan uski podrum. Pokuca na jedna vrata od grubih dasaka i doviknu svoje ime. Vrata se otvoriše i dva snažna čoveka ih propustiše u vlažan hodnik. Odatle stigoše u ogromni podrum, osvetljen na naročit način.

Podrum je bio vrlo prostran i videlo se da su to u stvari dva spojena podruma, jer je jedan deo imao drugačiju arhitekturu. Teški metalni stubovi pokazivali su da je podzemna dvorana obezbeđena zbog uklanjanja pregrada. Ceo podrum bio je obložen grubim jutanim platnom za vreće. Svetlo je dolazilo sa skrivenih mesta, a bilo je tako postavljeno da baca duge senke, koje su se ukrštale. Na sredini podruma bio je najniži prostor u obliku elipse. Na jednoj strani iza njega nalazio se podijum sličan pozornici. Imao je i pokretnu zavesu, takođe od jutane tkanja.

Nigde nije mogla da se vidi nikakva stolica ili klupa. Podrum je bio prenatrpan nekakvim platformama, ložama, galerijama i stepeništima. Pod čudnim svetlom sve je izgledalo fantastično.

— Ovde uzmite prostirke — objasni Flejo. — To su sunderasti tanki dušeci, koji se posle veselja bacaju.

On uzme smotani dušek u obliku valjka i s njim pod rukom sačeka da i ostali učine isto. Prostirke su bile raznobojne, ali svaka je imala grubo ispisan broj, koji je služio zato da neko ne prigrabi već zauzeto mesto. Bačena prostirka je značila i rezervaciju mesta. Njih četvoro izabraše jedan ograđeni prostor blizu ugla. Činilo se da će odatle videti sve.

Posmatrali su parove, pojedince i grupe koje su pristizale. Prepoznaše nekoliko poznatih pevačica, glumica i glumaca. Bilo je i onih koji su perikama i tamnim naočarima prikrivali svoj identitet. Kroz žagor su se probijali zvuci muzike.

Flejo se vrati i objasni im gde su prostorije sa tuševima, dađe im karte za jedan separe i pokaza im gde su ostale prostorije.

— Ostaje još pola sata do večere — zaključi on i opet se izgubi.

Sedeći na svojim prostirkama, Barbarela i Slejter su nešto šaputali. Damiana Patlen je ležala oslonivši glavu na Lunova ispružena kolena. Lun osmotri okolo. Bili su skoro u mraku. Niko nije naročito obraćao pažnju na njih. On uze iz džepa metalnu bombicu s komprimiranim gasom i u pogodnom trenutku, milujući je oko uha, udesi da ona udahne bezmirisni gas.

— Tako bih malo spavala — reče ona.

Lun sačeka još nekoliko trenutaka, pa joj spusti glavu na prostirku. Barbarela i Slejter su bili ispruženi jedno uz drugo. Ona je bila smotala deo prostirke i tako stvorila jastuk, na koji se bila naslonila. Slejter je bio oslonjen na lakat. Lun im priđe i zatraži šibicu.

— Ostade mi upaljač u sakou — objasni on Slejteru.

Pri tome pripremi bombicu. Dok je uzimao šibicu zadržavao je disanje zbog gasa koji se širio. Vрати se na svoje mesto i sačeka nekoliko trenutaka. Slejter se spusti uz Barbarelu. Lun je znao da su izgubili svest. Brzo i neprimetno skide narukvicu. Požuri ka hodniku iz koga se stizalo u toalet. U kabini je brzo radio. Već nakon dva minuta sićušni mikrofoni su bili ugrađeni. On požuri natrag. Podiže glavu svoje partnerke i kad primeti da se sve troje uspavanih pokreću, on i sam leže.

— Postaje svežije — reče da svi čuju. — Bilo mi je toplo i na trenutak sam usnuo.

— I ja — javi se Slejter.

Razgovor prekidoše donosioci jela. Pružiše im velike kartonske činije prevučene slojem plastike. Na činijama je bilo pečenog mesa, tvrdo kuvanih jaja, hrpica raznih salata, posudica s majonezom, tankih parčadi hleba i slatkiša.

— Tamo su pića. Izvolite sami izabrati — reče kelner ostavljajući pred njih četvoro dve činije.

— Ovo je kao na nekom pikniku — pimetiti Lun.

— Zaista je neobično — dodade Barbarela.

Čudno ga je posmatrala u ovom polumraku. Danju ona nije ništa primećivala, ali sada, maskiran ovom perikom i slabo vidljiv izgledao joj je poznat. Želela je da mu se približi.

Iz raznih uglova podruma dopirali su neartikulisani krici. Mogla su da se nazru razgolićena tela. Blizu Lunove grupe videle su se tri devojke, koje su skinule bluze i ostale u kratkim suknjama. Mladići su podizali svoje čaše i, kao da se kucaju radi zdravice, pre svakog gutljaja dodirivali gole devojačke grudi.

Dole na podijumu pojavi se jedan muškarac, čija je leva polovina odela bila od sasvim novog materijala, a desna sasvim u dronjcima. Uz muziku je igrao nekakvu neviđenu igru. Kako se okretao, bio je čas monden u sjajnom odelu, a čas jadnik u ritama. Desno od njega mlad čovek s bradom nameštao je veliko platno. Pred njim se pojavi jedna igračka iz Foli beržea. Skidala se uz ritmičke pokrete. Kad je bila sasvim gola, mladi bradonja počeo na nju da baca tečne boje, a zatim i sam počeo da se skida. Ona takođe počeo da zahvata boje, iz kofica i njima prska mladica. Zatim zajedno spustiše ogromno platno i legoše na njega. Velika jutana zavesa se spusti. Dole na pro-

storu za igru poče divlji ritam parova, među kojima je bilo i muških i ženskih nagih do pojasa.

— Delis, delis!¹ — vrištala je jedna devojka.

— Pike, pike! — vikala je druga. Tada je jedan glas nadjačao ostale:

— Mi hoćemo sve! Mi imamo svoja prava! — vikao je tako da ga čuju u svim uglovima. — Zašto da nam nešto bude nedostižno. Sasvim oslobođeni svih pravila igre, možemo ostvariti vrhunac umetnosti.

Svetlo na podijumu se pojača i zavesa kliznu u stranu. Tamo je stajalo ono slikarsko platno s otiscima nagih tela igračice i mladića.

— Obraćam se vašem telu, vašim udovima, vašem srcu! — vikao je neko. — Dajte mi makar sat pravog ludila! Ali pravog ludila oslobođenja od svega! Dajte mi to!

Na pozornicu se sjuriše nekoliko muškaraca i dovukoše nekakvu ogromnu posudu, u koju su sipali tečnost. Videlo se da je to ulje. Jedna igračica sa kao maska iscrtanim licem skoči u posudu i odbaci prozirni veo. Leže i nekoliko puta se prevrnu u ulju. Njeno telo je sijalo.

— Vitezovi neka pokušaju! — vikao je neko.

Svetlo opet oslabi. Videla se silueta čoveka koji stupi u posudu i saže se nad igračicom, koja se u transu izvijala klizeći po posudi. Uzalud ju je hvatao, jer je i sam svaki put kliznuo na suprotnu stranu. Ona mu se svaki put izmigoljila i on bi padao, dok je ulje prskalo na sve strane.

— Uхвати ribicu! Pike! Pike! — čuli su se povici.

Iza posude pojavi se dvanaest golih devojaka. Pred svakom stiže po jedan »slikar« sa svojim bojama. Mazali su njihova tela goli do pojasa i umrljani bojama. One su menjale poze i vrištale pri svakom dodiru.

Jadnika u posudi s uljem zameni

1. delice — divota (franc.)

drugi, koji nije imao mnogo više sreće. Uskoro odustade. Treći je izmislio trik da uhvati devojku samo oko pojasa i da je tako drži, dok su se zajedno klizali po posudi.

Zavesa se spusti i svetlo pojača. Na prostoru za igru bio je urnebes vratolomne igre. Poneko je klečao mahnito se izvijajući u transu.

Zavesa se podiže. »Slikari« su klečali uz svoja nova »dela«. Islikane, ili samo bojama izmazane igračice stajale su nepokretne u pozama u kojima su ih »slikari« namestili.

— Bravo! Veličanstveno! čuli su se uzvici.

Damiana Patlen bila je pocepala haljinu i vukla je Luna na prostor za igru.

— Hajdemo i mi — reče Slejter Barbareli.

Ona se tobože otimala, ali popusti. U masi igrača za čas se odvojiše. Barbarela je igrala skladno i živo, tako da nije gubila vratolomni ritam. Slejter se predavao uživanju opkoljen igračicama, koje su nasrtale i ubacivale se između njega i Barbarele. Jedan mršavi i visoki mladić ogromne čupave kose, koja mu je skrivala lice odvuče Barbarelu i ona nestade u gužvi. Slejter ju je uzalud tražio, a onda prihvati partnerku obnaženih grudi i nastavi s njom igru.

Barbarela sa svojim partnerom skliznu u mrak.

— Idemo negde da razgovaramo — reče ona.

Stigoše do jednog hodnika baš u času kad je neko s podijuma govorio o »slobodnoj slikarskoj umetnosti«, o čoveku koji je ujedno i slikar i model, i publika i »potrošač«. Ludosti svake vrste nicali su na sve strane. Pariski »piljatori« padali su u »litaniju delirijuma«.

U maloj prostoriji obloženoj drvetom i diskretno osvetljenoj, Barbarela je sa svojim partnerom ugovarala napad na kuću u Pantenu. Tada iznenada četiri čoveka grunuše na vrata. Iza njih se ukazaše dugi zubi smehnutog Fildera Krega. Barba-

rela munjevito pokuša da otvori torbicu i upotrebi neko od oružja, ali je bilo kasno. Njen mladić pade pogođen gumenim crevom punim olova, a nju zgrabiše snažne ruke.

Lun se beše vratio s Damianom na svoje mesto. Iscrpena žena je ležala u iscepanoj haljini i sklopivši oči u taktu muzike, ležeći je nastavljala nekakvu igru kukovima i razgolićenim trbuhom. Lun je bio obeima rukama začepio uši, pritiskujući sićušnu slušalicu, iz koje je čuo Barbarelin razgovor s nepoznatim. Trgao se kad je čuo napad i poslednje reči:

— Umotajte je i iznesite. Prebacite je u sklonište.

Tada začu drugi glas, koji je dolazio iz prijemnika u Slejterovom prstenu.

— Jeste li vi gospodin Iv Grejz? — pitao je neko.

— Jesam... Tražim svoju devojkicu — odvrati tobožnji Grejz.

— Ona je povredila nogu i traži vas — nastavi njegov sagovornik. — Pođite za mnom, odvešću vas k njoj.

Malo kasnije čuo se uzbuđeni Slejterov glas:

— Kreg!? Otkuda vi?... Zašto?...

— Ne opirite se. Slejter. Pođite mirno. Imamo važan i hitan razgovor — odvrati Filder Kreg.

— Ali, ja ne mogu... Ovde sam na važnom poslu — protivio se Slejter.

Lun ustade u nameri da vidi šta se događa. Stiže u jedan hodnik i nađe se pred četvoricom snažnih ljudi. Jedva stiže da lopticu prijemnika neprimetno strpa u usta, kad oni navališe. Lun stiže da odalami dvojicu iz sve snage i oni padoše, ali tada mu se učini da mu se glava raspade. Gumena cev s olovom beše ga pogodila po potiljku. Gusta perika malo je ublažila udarac, a možda bi mu od tog udarca prsla lobanja.

Kad se osvestio uzalud je pokušao da se okrene. Bio je vezan, a pod njim je tandrkao pod nekakvog vo-

zila. Oči mu se navikoše na mrak. Video je da su dovukli i razgolićenu Damianu Patlen. Kroz prorez iz vozačke kabine ponekad je dopiralo jače svetlo s ulice. Tada je Lun mogao da osmotri oko sebe. Video je Barbarelu i Slejtera. Bili su vezani i imali su na licu velike flastere, koji su im zatvarali usta. Flasterima su bila povezana i usta Lunu i gospođi Patlen.

Još čitav sat je trajala vožnja, a zatim motor prestade da radi. Vrata furgona se otvoriše i nekoliko ljudi počеше da prenose zarobljenike.

Lun se neprijatno osećao. U njegovim ustima svaki zvuk se ponavljao. Dopirali su iz Barbareline narukvice i Slejterovog prstena. Uz to se čulo Makfersonovo gundanje:

— Donalde... Donalde... Čuo sam tvoje uzvike i tuču... Čuo sam kad su te napali... Možda me ne čuješ... Pokušao sam da prodrem... Slomili su mi jedan zub... Zub su mi jednostavno slomili... A ja sam slomio nekoliko vilica i ruku... Mlatio sam i pobegao...

Lun se nehотиčno nasmeja i oseti bol u usnama zalepljenim flasterom. Nečije ruke ga grubo povukoše. Video je da su zidovi furgona bili obloženi kao kod hladnjača. Vrata su bila otvorena pred nekakvim podrumskim ulazom. Primetio je samo da napolju već sviće. A tada ga odvukoše niz nekakve stepenice.

IX

Posle tuče Makferson beše uspeo da izmakne i opet da stigne do svog automobila. Skriven, sedeći na podu prostranih kola, slušao je zvrjanje nekakvog motora, koje se prenosilo preko prijemnika ugrađenih u Barbarelinu ogrlicu i Slejterov prsten. Ali uskoro se zvuk izgubi, što je značilo da se vozilo udaljava.

On poveze napred prema Bulevaru Monparnas. Primeti kako pred njim juri jedan automobil i on ubrza tim

pravcem. Uskoro ugleda nekakav kamion s ugrađenim furgonom. Primeti da ga prate jedna siva kola, a na odstojanju i kao da se skrivaju išla su jedna tamnozelenena. Kamion skrenu prema Bulevaru Garibaldi, a zatim k Seni. Pređoše je preko Mirabo mesta i skrenuše prema Bulonjskoj šumi.

U strahu da ne izgubi kamion iz vida, Makferson nije dozvoljavao da mu odmakne. Zato prestiže tamnozelenena kola i nađe se iza svih. Isti poredak je trajao sve dok ne pređoše ponovo Senu iza Bulonjske šume u pravcu Sent Klode. Išli su drumom koji je vodio na zapad između Versaja i Buživala. Kod Belija cela povorka skrenu na šumski put. Makferson produži i skloni se malo dalje u senku drveća pored puta.

Osluškivao je prijemnik. Čuo je kako se kamion zaustavlja i glasove koji su govorili o tome da zarobljenike treba odneti u kotlarnicu. Sada je znao da negde u blizini mora biti neka kuća i spremi se da je prodađe.

Čuo je kako neko govori:

— Sve ih pretresite i uzmite im svaku stvarčicu.

— Da uzmem i nakit od žena i prsten od Slejtera? — upita drugi glas.

— Rekao sam sve! To znači svaki i najsitniji predmet — ljutito odgovori onaj prvi.

Malo kasnije čuo je kako kvrcnuše predmeti bačeni na neku podlogu, a zatim okretanje ključa. Neko je bio ostavio oduzete predmete. Makferson je i dalje osluškivao. Bio je zabrinut što ne čuje Luna, jer je verovao da će njegov drug uspeti da skrije bar jedan sićušni uređaj za prisluškivanje i vezu. Konačno mu lice sinu. Lun je govorio:

— Skoro sam se ugušio od tog flastera.

— Šta će biti s nama, dragi? U kakvu smo to nepriliku upali? — čuo se ženski glas.

— Ne znam — odgovori Lun. — Gde su Alisa i Grejz?

— Ovde smo, iza kotla — odazva se muški glas.

Makferson je znao da je Lun uspeo da sačuva primopredajnik i sada je slušao. Odmah počeo da zove:

— Ovde Samjuel... ovde Samjuel... Čuješ li me?... Da li me čuješ?

— Odlično... Ne znam ni gde smo... A ti? — govorio je Lun.

Žena s njim je mislila da to govori njoj.

— Šta je odlično?... Primećuješ ili dragi, da si mi se obratio na »ti«?... Opasnost zbližuje. Kad bih bar mogla da ti se približim... Ovi lanci me žuljaju — brbljala je žalosnim glasom.

Makferson ne mogade a da se ne umeša:

— Čujem da je uz tebe neka žena, kojoj smetaju lanci. Dakle, opasnost nije velika.

Smejući se Lun odvrati pogruvši se nad vezane ruke, u kojima je sada držao primopredajnik:

— Treba da budeš oprezan... Opasnost je velika.

— Zato ću se probiti direktno. Nosim zaštitno odelo na sebi i tvoje u torbi. Poneo sam sve što imam u automobilu. Krećem i neću moći mnogo da se javljam. Ostaviću uključčen mikrofoni — završi Makferson.

•

Sklonište agenata Fildera Krega nalazilo se u staroj kući opkoljenoj s jedne strane šumom, a s druge zapuštenim vinogradom i neobrađenom strminom, po kojoj je bujalo trnje i korov. Kuća je bila prostrana, ali nenaseljena čitavu deceniju. Njeni prostrani podrumi nekada su primali vino iz vinograda, koji su u dolini nestali, a na bregovima postali nerentabilni. Kregovi ljudi su iznajmili kuću da bi u njoj na miru priređivali tečajeve za obuku agenata, a već godinu dana skoro je nisu ni

upotrebljavali. Sada im je dobro došla za sklanjanje otehtih osoba.

Kreg je stajao na izbočenom prozoru i osmatrao kako osvaja jutro i kako prvi zraci sunca zablistaju na istoku. On vide dva svoja čoveka kako dolaze iz šume i požuri da ih dočeka dole u holu.

— Šta se događa? — upita nestrpljivo.

— Iz zelenog automobila izišla su dvojica. Oni krijući se osmatraju. Ne znaju da smo ih primetili — obavesti ga jedan od pridošlih.

— Ko to može da bude? — upita Kreg.

— Uskoro ćemo saznati. Postavili smo im zasedu kod njihovih kola i na prilazu ovamo. Kud god krenu biće primećeni i uhvaćeni — odgovori isti pridošlica.

— Šta je s usamljenim vozačem, koji se tukao tamo kod piljatora? — pitao je dalje Kreg.

— Odmakao se gore iza zavoja i sklonio kola pod drveće. Ali naši stražari su ga videli. Imaju toki-voki aparat i javiće nam kud je krenuo — odgovori drugi agent, pokazujući na svoj primopredajnik obešen remenom o rame.

— Pojačajte broj ljudi prema tom usamljenom — zaključio Kreg i vratio se u svoju sobu, na brzinu preuređenu tako da služi i za rad i za spavanje.

Sede blizu starinskog ormana s ladicama i izvuče onu u kojoj su bili predmeti oduzeti od četvoro otehtih. Nakit odmah gurnu u stranu, a zatim pretraži Barbarelinu torbu. Nađe dva čudna paketića u srebrnastim navlakama. Imali su ručke da se u njih stave prsti. Predmet je ličio na jastučić pogodan da pokrije gornji deo šake, dok je ručka ležala ispod prstiju i na dlanu, slično metalnom bokseru za džep.

On pomisli da je naprava suviše mekana da bi se njome udaralo kao bokserom. Nehotično zamahnu prema svom licu i steže šaku. Začu se

siktanje i po licu ga pogodiše neke loptice, a oko njega na sve strane prošuriše druge. vukući za sobom neke pantljike. Kreg se trže i oseti kako mu se pantljike lepe oko lica. Pokuša da se ukloni, ali se zamrsi u mnogobrojne druge pantljike. Znao je da savremena industrija stvara sada i takav lepak, koji polomljeni predmet može da spoji čvršće nego što su se delovi držali pre lomljenja. Ali tako žilave i neraskidive pantljike i tako brzoljepljivu smesu niti je video, niti je pretpostavljao da postoji.

Iz jednog policijskog priručnika pročitao je da se proizvode lepljive trake i nekakve konfete, koje se mogu bacati na demonstrante. Te trake toliko upetljivavaju ljude, a konfete ih prikiju za tlo, da se skoro ne mogu maći. Ali to se oružje protivu uzbuđene mase pokazalo opasno i za policiju, pa su nastajale scene dostojne najuspelijih Čaplinovih filmova.

A sada je Filder Kreg, robustni agent, tajni dželat velike špijunske organizacije i šef specijalne grupe trenutno na radu u Parizu, postao žrtva savršenijih lepljivih pantljika, koje je izbacivao naročito podešen automat s vazdušnim pritiskom.

Videći sebe u smešnom položaju, Kreg nije zvao u pomoć. Činilo mu se da će se lako osloboditi. Pođe rukama k licu i načini pokret kao da će ga obrisati dlanovima. To je bilo fatalno, jer mu se dlanovi zalepiše pokrivši oči, nos i usta, a uz to zamrsivši ostale pantljike još više. Onako oslepljen i zatvorenih usta ustađe i teturajući se pokušao da se oslobodi. Spotače se i pade. Pokušao da se prevrne i opet ustane. Nekako stavi jednu stopalu na pod, a drugu kolenom osloni uz stopalo. Pri prvom pokretu se preturi i još više zapetlja. Uхвати ga bes i on uloži svu svoju snagu da se otrgne, ali samo još više pogorša »pavukovu« mrežu oko sebe.

Pokuša da zove upomoć, ali je samo nečujno mumljao. Nadimanje kože i mišića na licu izazvaše još jače lepljenje i neizdržive bolove na koži.

U tom smešnom položaju on konačno klonu nemoćan. Sada se seti da je čuo o podvizima tajanstvene Barbarele i njenim lepljivim trakama, koje je već nekoliko puta bila upotrebila.

— Prvi put sam sasvim neodlučan šta da učinimo — reče Džon Čamli svom pratiocu, dok su prikriveni osmatrali veliku usamljenu kuću. — Nikada nisam slutio da ću se naći u tako neobičnim okolnostima.

— One baš i nisu mnogo neobične — primeti mirno žgoljavi Hjuz Grandel, ponovo nameštajući tek očišćene naočari.

— Ne, dragi prijatelju, ovo je prosto da čovek izgubi svaku prisebnost. To je prosto užasno!

— A šta to, šefe? — opet mirno upita Grandel.

— Zar ne shvatate?! Pa oni su se domogli Bornšojera.

— Znam.

— Ali ovo je još krupniji zalogaj. To je nedopustivo. Oni će shvatiti koga imaju u rukama.

— Kakva je to još krupnija zverka?

Vi sporo shvatate. Čovek kome je pala perika i ukazala se potpuno seda kosa je — kralj ponoći.

— Ko?... Vi buncate, šefe... Kakav kralj? — zgranuto upita Grandel.

— Lun... Lun, kralj ponoći im je pao u ruke. On je samo maskiran u starog Amerikanca. Njegov vozač, koji se onako strašno tukao razbacujući hrpe sanduka i buradi i lomeći rebra čitavoj rulji napadača, ne može biti niko drugi do mornar Donald Sikereta, — objasni sposobni Džon Čamli.

Grandel je vrteo glavom čuteći.

— A lepotica s Bakom Slejterom je niko drugi do tajanstvena Barbarela. Prisluškujući Kregov razgovor nisam čuo sve reči, ali on je spomenuo Barbarelu — nastavi Čamli.

— Onda se povucimo, skupimo dosta ljudi i naveče ćemo napasti kuću. Sami ne smemo rizikovati da promašimo — odvrati Grandel.

— Krenimo. Moram o svemu da izvestim London. Tražiću da mi se pošalje specijalna pomoć. Sve je to postalo ogromno i fantastično. Na nas se svalila neslućena odgovornost — tiho zaključi Čamli i ustade.

Provlačili su se pažljivo prema automobilu. Baš kad su bili na nekoliko jardi od njega, nađoše se pred cevima dve automatske puške. Čamli se nehотиčno okrenu i vide još jednog napadača s automatskom puškom.

— Podignite šapice, momci! — naredi jedan napadač i cev njegove automatske puške se malo podiže prema Čamlijevom srcu.

— Nemamo nikakvih šansi... Trenutno nikakvih — ozlojeđeno progundā Grandel podižući ruke.

Napadači ih zgrabiše, staviše im lisice na ruke i gurnuše ih u automobil. Jedan napadač sede za upravljač i poveze. Stigoše do pomoćne zgrade pretvorene u ogromnu garažu. Odatle ih povedoše u podrum.

— Menažerija je potpuna — šalio se jedan agent. — Uz Luna, Barbarelu i Slejtera imamo i dva uobražena momka iz Sikret intledžens servisa.

— Nedostaje još onaj orangutan Makferson. Godinama sam maštao da susretnem Luna i njegovog mornara, da ih bar vidim. A sada su tu, u našim rukama — reče drugi.

— I sasvim je nemoćan — smejao se prvi agent grubo gurajući Čamlija i Grandela niz vlažno stepenište u podrumu.

— Kreg mora da nas je video odozgo i uskoro će doći. Ostaje nam da ove vežemo i da malo osmotrimo

celu družinu — zadovoljno je pričao onaj drugi agent, zatvarajući vrata za sobom. Čamli iskoristi trenutak i šapnu Grandelu:

— Oni sve znaju... Katastrofa... Doživeli smo potpuni poraz.

— Nikad se ne zna... — šapnu stojički Grandel.

Lun je začuđeno gledao u nove zarobljenike.

— O-ho! Koga to vidim?! Gospodin... Ah, ništa — reče on setivši se da možda nije dobro reći ko je dovedeni čovek.

— Ne usteži se, svrgnuti kralju ponoći. Mi znamo da je to Džon Čamli. Zar nismo sarađivali? Istina, on nije shvatio ko su pravi prijatelji, pa je njuškao za nama — smejući se upade čovek koji je provlačio Čamljeve lisice ispod velike metalne cevi kotla i opet ih zaključavao.

*

Za to vreme ljutiti Samjuel Makferson se mrštio nezadovoljno što mora da nosi čitavu hupu stvari iz automobila i što ga sputava njegovo neprobojno odelo. Išao je između drveća i šiblja i osmatrao zastajući. Opet krenu napred u nameri da se provuče već zapuštenom šumskom stazom. Gledao je pred sobom da ne bi zapeo o žile drveća i opalo suvo granje.

U tom trenutku iz šiblja jurnuše tri čoveka i svališe se na Samjuela Makfersona. On ispusti Lunov ogrtač i tešku putnu torbu; ali zbog toga izgubi dragocene sekunde. Nije stigao da potegne svoj ogromni kolt, a već su ga držali za vrat i ruke.

— Gledaj ti, trista mu hiljada ispljuvaka, kako su se obesili! — viknu Makferson i svom snagom jurnu prema najbližem drvetu.

Jedan napadač se nađe između njega i drveta i kriknu kao da ga je zgnječio kakav džin. Njegov stisak popusti i Makferson — ova desna pesnica se oslobodi. Izbliza nije mogao da zada onaj strašni udarac koji

može na mestu da ubije, ali zdera kožu uzduž lica levom napadaču. Ovaj jeknu i uhvati se rukama za lice.

Treći napadač iz sve snage udari Makfersona revolverom po temenu. Mornar pokleknu, okrenu se padajući na kolena i zagrabi rukom. Uhvati napadačevu nogu i time izbeže drugi udarac u glavu. Revolver mu skliznu po jagodici i krv poteče.

— Sada ću te vezati u mornarski čvor! — zagrmje Makferson.

— Upomoć! Pucajte! — vikao je uhvaćeni.

Kost njegove noge prasnu kao suva grana i on se onesvesti. Makferson ga mlatnu po vilici i ošamućen počeo da se podiže. Ugleda još dva napadača, koji su pristizali s upere-nim mašinkama. On poteže kolt baš u trenutku kad kuršumi zviznuše i pucnji zaječaše šumom. Makferson zagrabi po zemlji i nađe Lunov neprobojni ogrtač. Njime je zaklanjao lice.

— Potopiću ja i vas, lešinari! — pretio je Makferson.

Njegov kolt od pola inča zagrmje kao top. Jedan napadač ispusti automat i uhvati se za rame. Okrenu se oko sebe i pade. Drugi isprazni šaržer i užasnuto iskolači oči. Makferson je išao pravo k njemu podižući ruku, preko koje držao neprobojni ogrtač.

Agent promeni šaržer i izbliza poslao u Makfersonovo telo čitav rafal kuršuma. Ali čudni čovek nije pao. Još uvek je išao napred, nešto psujući.

— Evo ti još! Još! — vikao je agent i slao nove rafale, dok je Makferson dolazio sve bliže, još uvek ne pucajući.

Hteo je živog da uhvati bar jednog od otmičara, ali ovog izdade hrabrost i baci automatsku pušku, okrenu leđa i u trku pobeže.

— Ne vraćaj se više, lupežu! Ako te uhvatim, prekinuću te kao orkan

što kida truli palamar¹ — vikao je za njim Makferson.

On požuri prema kući. Razjaren i oznojen u neudobnom odelu, išao je pravo preko zapuštenog vrta. Putem je ka kući dolazio jedan stari reno zvrjeći na uzbrdici i poskakujući na neravninama. Iz njega iziđe jedan omalen čovek smežuranog lica. Zaustavi se pred ulazom i stade osmatrajući Makfersona, koji je dolazio s ogromnim koltom u ruci.

— Kakva je to pucnjava? Šta se događa ovde — upita smežurani i slabački čovek.

Makferson ga sumnjičavo osmotri. Bio je to Profesor.

— Ko ste vi? — upita Makferson.

— Ja? Pitajte ko sam ja?! — kao da se čudi ponovi Profesor, radoznalo posmatrajući Makfersona.

— Da! Pitam ko si ti, suva smokvo! — zagrne Makferson.

— Oprostite! — uvređeno odvrati Profesor. — Ja sam kupac. Meni su rekli da je ova kuća na prodaju... Ako ste vi vlasnik, onda znajte da ću se okrenuti i nikad više neću doći.

— Onda se odmah gubi, bakalarčiću! — odvrati Makferson ne spuštajući revolver i osmatrajući zgradu.

Profesor se tobože uvređeno uputi ka svom malom renou. Upali motor i ljutito krenu. Makferson se spremao da uđe u kuću i nije obraćao pažnju na »bakalarčića«. Ovaj iznenada dade pun gas i jurnu na mornara. Pogodio bi ga i pregazio da Makferson u poslednjem deliću sekunde nije shvatio šta se događa. Baci se u stranu, ali ga automobil zakači i desnim blatobranom ga snažno odbaci.

— Prokleti crvu! Smrdljiva ribo! — psovao je Makferson ležeći na zemlji.

Osetio je da mu je povređena noga i da ne može da je pokrene. Pokušao ipak da ustane, ali bez uspeha.

¹. Palamar — debelo brodsko užje.

Zato podiže kolt i stiže da opali u motor automobila, koji se opet ustremljivao na njega. Opali još tri puta i vide kako plamen izbi ispod prednjeg poklopca. Makferson nije znao da li se kod renoa motor nalazi napred ili, pozadi, ali je video da se nešto upalilo.

Profesor kliznu iza upaljenog automobila i pobeže za ugao kuće, a automobil počeo da se vraća u nazad i udari u jedno drvo. Iza ugla se čuo Profesorov glas:

— Opasnost! Uzbuna! Napolju je opasan čovek! Čuvajte se, momci!

Sa prozora zgrade zapraštaše kuršumi i Makferson morade da se odvuče iza ugla. To je bila nekakva zapuštena zgrada verovatno baštenski paviljon vlasnika iz doba kad je ovo imanje cvetalo. Videlo se to po ostacima gipsanih ukrasa, koji nisu svuda bili opali sa zidova od cigle. Tavanice su bile mestimično provaljene, a podovi satruli i iskrivljeni. Makferson se zakloni u tu zgradu.

Bio je očajan zbog neuspelog napada, ali se tešio utvrdivši da mu noga nije slomljena, nego su samo mišići bedra i spoljna strana kolena snažno oderana, zbog čega mu je noga još uvek bila oduzeta, a otok se širio na njoj.

Makferson stavi mikrofon primopredajniku na dlan i pripremi se da javi Lunu. Znao je da ni jedan prijemnik ne može da uhvati ove poruke, jer su korišćeni posebni mikroispravljači, pa se moglo čuti samo nekakvo zviždanje i cviljenje, ako nije primao aparat sa isto takvim mikroispravljačima.

— Donalde... Donalde... — zvao je ljutito.

— Ovde je prava gužva. Nemoćni smo — odgovori Lun konačno na taj neodređeni način, jer su oko njega još uvek bili Kregovi agenti ubice.

— Ja sam stigao... Ali desila se nesreća. Na mene je neki smežuran-ko jurnuo automobilom i povredio mi nogu.

— Želim da znam šta je sve ovo — opet neodređeno upita Lun.

— Sklonio sam se u nekakvu zgradicu iza kuće. Odavde ću se braniti. Šta da uradim? — pitao je Makferson.

Lun počeo da zvižduće nekakvu melodiju, a zatim zapeva:

**— Hrabro, prijatelji, hrabro!
Strpljenja treba za sve!
Lupi po nosu oštro,
Lupeže družine zle!
Do noći ili sata tog...**

— Umukni! — prodera se na njega jedan agent i zamahnu da ga udara.

Lun izmače lice i pesnica ga očeša po uhu.

— Zar tučete vezane? To je nehumano — smeškajući se reče Lun, prekidajući pesmu.

Bio je spustio ruke sa mikrofona i iskrenuo desni deo lica da agent ili neko drugi slučajno ne bi primečio kao vlas kose tanak provodnik do slušalice u njegovom uhu.

— Tuku te?!... Zgromiću ih! Da bacim granate? — pitao je Makferson.

Lun nije mogao da mu odgovori, jer je morao da drži spušten pesnice vezane lisicama oko metalnog stuba i kao mađioničar da skriva lopticu primopredajnika.

•

Profesor je pozvao dva agenta iz podruma i trećeg iz hola. Naredio im je da paze i osmatraju.

— Gde je Filder Kreg? — upita zatim.

— Gore je u svojoj sobi. Ne znam zašto nije izišao — odgovori jedan od Kregovih revolveraša.

— Pogledaću — zaključio Profesor i s revolverom u ruci otrčao uz stepenište.

Oprezno je išao hodnikom, na vrhovima prstiju i zavirivao u svaku sobu. Končno ugleda čudno zgrče-

nog Fildera Krega, koji je držao ruke na licu. Jedna noga mu je bila čudno podvijena. Profesor pomisli da je Kreg mrtav i pritrčao. Htede da mu ukloni ruke s lica, ali oseti kako se ovaj izvija.

— Šta?!... Kakva je to zbrka? — upita Profesor i htede da ustane.

Ali nije mogao da ukloni ruke. Okliznu i pade preko Krega, a onda, trzajući se i sam se zapetlja u lepljive trake. Neke mu se zalepiše na kožu i sada su je ranjevale.

— Upomoć! Ovamo, momci! — zvao je Profesor.

Njegovo lice je bilo slobodno toliko da je mogao da viče. Jedan agent dotrčao.

— Ne prilazi! — viknu Profesor.

— Šta se događa? — upita agent.

— Nekakva lepljiva zamka... Treba raditi pažljivo. Okupi ljude. Gde su sada? — upita Profesor.

— Stigao je Čeb. Priča da je izbliza pucao u onog što se sakrio u paviljonu, ali nije mu ništa smetalo. Dovukli su se povređeni još dvojica, a Gari Kevin je umro tamo u šumi. Peti je ostao sa slomljenom nogom. Ići ćemo da ga donesemo — govorio je agent zureći u svoje tako čudno zagrljene šefove.

Prvo je bio zapanjen, a zatim se s mukom uzdržavao od smeha.

— Naredi da se uklone svi tragovi po šumi i oko kuće, osmotrite da ne dođe policija zbog pucnjave i motrite na tog čudaka u paviljonu. Siguran sam da je povređen i neće moći da izmakne. On mora da ima neprobojno odelo, jer sam i ja pucao u njega. Ja nisam promašio — izdade Profesor uputstva.

— A šta ćemo s vama? — upita agent.

— Pošalji jednog momka da donese benzina, vruće vode i kakva sečiva. Polako ćemo se osloboditi — zaključio Profesor već prilično pribrano.

X

— Suviše ćutite, gospodine Slejter — reče Lun kad u podrumskoj kotlarnici ostadoše sami vezani zarobljenici. — Izgleda zabrinuti ste što je ovde i Filder Kreg.

— Ostavite me na miru! — ljutito odvrati Slejter.

— On hoće da ga ostavite na miru — smejući se uzviknu Barbarela. — A on meni stalno dosađuje. Nije svestan da će ga njegovi šefovi jednostavno izbrisati sa svog spiska, pa time i iz spiska živih. Odavno se zna da izvesnog gospodina Krega zovu i Egzekutor. A stvari treba nazvati pravim imenom. Kreg je službeni dželat Bakove organizacije.

— Da, opasno je Slejtera — nastavi Lun.

— Za vas još opasnije! — podviknu Slejter.

Oni nisu mogli da se vide, jer su Slejter i Barbarela vezani s jedne strane velikog starog kotla, koji se nekad ložio ugljenom, a Lun i Damiana Patlen s druge. Pored Luna sada su bili vezani Džon Čamli i Hjuž Grandel.

— Meni oni neće učiniti ništa i jednom ću im umaći. Suviše vredim da bi me ubili — reče Lun. — Međutim, za gospodina Baka Slejtera se to ne bi moglo reći.

— A kakve su to vaše izuzetne vrednosti? — zajedljivo se prepirao Slejter.

— Ja sam odneo mikrofilmove svih Bornšojerovih radova, a vi ste odveli starca. Vama starca mogu uzeti, jer ste šefovima javili gde ga skrivate, a meni ne mogu da uzmu mikrofilmove — pričao je Lun, očito želeći nešto da postigne. — Pored toga moji mnogobrojni pronalasci interesuju i vaše šefove, gospodine Slejter, kao i šefove gospodina Džona Čamlija.

— Ja nemam ništa protivu vas. Vi ste izvršili podvig u interesu nacionalne bezbednosti Engleske. Ja to

ne zaboravljam — odazva se Čamli.

— Ali ja nikada neću vratiti te strašne formule otrova, koji bi pomorili pola čovečanstva — nastavi Lun.

— To je stvar vaše savesti i vaših nacionalnih osećanja — reče Čamli i uzdahnu.

— Vi ste u pravu, gospodine Čamli. Nikada neću dozvoliti da naša stara Engleska postane Baba Roga, strašna trovačica. Sve te formule treba da nestanu — pričao je mirno Lun.

— Da li vi treba to da ocenjujete, ili pozvani čuvari kraljevstva? — upita Čamli.

Lun se nasmeja i učuta zadovoljan.

— Ko je gospođica iza peći? — upita Hjuž Grandel.

— To je naša ljupka Barbarelina. Devojka kosmosa, ljubitelika šuštavih novčanica i svile, blistavih dijamanta i avantura — odgovori Lun.

— Niko to ne može da dokaže. Ja sam mirna i vesela devojka. Nijedan sud neće me osuditi — odazva se Barbarela.

Njen glas zazvuča kao kroz megafon. Bila je otkrila jednu rubu na peći blizu svoje glave i sada je vikala u nju. Glas se pronosio kroz otvorena vrata peći i mnogobrojne cevi, pa je metalno odjekivao u podrumu.

— Alisa, zaboga — reče tiho Slejter. — Ostavi tu galamu i razgovore koji razdražuju. Želim da razgovaramo nas dvoje. Ja te volim i sve ću učiniti da te spasem.

— Uprkos svojoj agenciji? — upita Barbarela.

— Samo si mi ti važna. Želim da nestanemo i da živimo srećni. Da li i ti to želiš?

— Bilo bi užasno dosadno.

— Znam da me ne možeš voleti koliko ja tebe. Ali mi se činilo da...

— Bilo mi je potrebno da ti se približim. Želela sam tog starog vola Bornšojera, pa da ga prodam na-

trag... na primer gospodi šefovima Džona Čamlija — smejući se pričala je Barbarela.

— Alisa! — uzbuđeno prošaputa Slejter.

— Ne zovi me Alisa! Više volim ime Barbarela!

Dok su se njih dvoje prepirali, Hjuž Grandel je čučao vezan za položenu cev blizu Lunovih nogu. Iskrenuvši glavu posmatrao je slavnog naučnika i avanturistu. Lun je to bio primetio i sada su se njih dvojica posmatrala pri slabom svetlu prašnjave podrumske sijalice.

— Šta kažete na sve ovo? — osmehnu mu se Lun.

— Pitam se šta čujete — tiho reče Grandel.

— Ne shvatam — reče Lun.

— Iako imam naočari, primetio sam nit sprovodnika do vašeg uha i predmet skriven u ruci — šapnu Grandel.

— Momentano ničemu ne koristi — takođe šapatom odgovori Lun.

— Šteta... Koliko znam o vama, nešto ćete preduzeti. Sigurno ste svesni opasnosti za sve nas. Upali smo u aferu koja se mora prikriti. Zna li šta to znači?

— Saslušavaće nas i likvidirati. To je način da se izbegnu međunarodne komplikacije i sve obavije tajanstvenošću.

— Tako i ja mislim — zaključio Grandel.

— Vi ste na pogodnom mestu — nastavi Lun. — Pokušajte da dohvatite moje cipele, kada pomerim noge koliko mogu.

— Šta se tamo nalazi? — upita Grandel.

— Vezice su načinjene po ideji Klajtona Hatna — odgovori Lun.

— Znači, testerice za metal. Još uvek čuvam za uspomenu jedan komplet Hatnove opreme, koji sam dobio na poklon od mog starijeg brata. On je bio pilot — nastavi Grandel.

Lun klimnu glavom i namesti se tako da noge postavi što je moguće bliže Grandelovim rukama. Ovaj brzo i speretno počeo da razvezuje Lunovu cipelu. Lako ju je dohvatio.

— Jedan kraj ću vezati za jednu, a drugi za drugu cipelu. — šapnu Grandel zatim. — Jedino tako mogu preseći svoje lisice.

— Radite brzo i oprezno. Testerice su izvanredne, ali je i čelik lisica vrlo čvrst.

Grandel se dade na posao. Uzgred šapnu:

— Pričajte, lupkajte i uopšte smetajte, da ostali ne bi čuli cviljenje metala.

Lun je bio majstor da zasmehava, zabavlja i izaziva na razgovor celo društvo. Nagovori Barbarelu da peva u onu rupu. Galamu i smeh ispunio je podrum. Grandel je metodično i brzo radio. Znoj mu je kapao ispod naočara, a tanka seda kosa mu se lepila na slepoočnicama. Krupne graške znoja slivale su se s lica. Ali on je i pored svog jadnog izgleda bio izuzetno žilav čovek.

Već posle petnaest minuta šapnu:

— Skoro ću biti slobodan.

U tom momentu udjoše dva Kregova čoveka. Lun povuče noge, a Grandel se primiri. Oni odvedoše prvo Slejtera.

Gore su se Filder Kreg i Profesor, čije je stvarno ime bilo Bifi Rejus, ali koji se služio mnogim drugim imenima, bili oslobodili lepljivih traka i izbacili iz smešnog i ponižavajućeg položaja. Razgledali su ostale predmete nađene kod pohvatanih.

— Šta li je ovo? — pitao je Profesor razgledajući Lunovu sićušnu bušalicu.

— Liči na časovničarsku baterijsku alatku, ali može da bude i nešto drugo — odgovori Kreg.

— Treba biti oprezan sa svim njegovim predmetima zaključio Profesor. — Da li ste ga pažljivo pretresli?

— Da, vrlo temeljito. Ništa mu nismo ostavili — odgovori Filder Kreg.

— Ne vidim njegove cipele — primeti Profesor.

— Nismo... Ne shvatam šta je s cipelama — priznade Kreg.

— Malo je ljudi koji nisu čuli za praktične stvarčice koje on uvek ima smeštene u cipelama. Pete na njegovoj obući su najčešće prave male kutijice — zlobno objasni Profesor glasom koji je prekorevao.

Barbarelina narukvica i Slejterov prsten bili su na stolu dole u podrumu Lun je slušao ovaj razgovor. Zato brzo šapnu Grandelu:

— Ispod rupica na jezičku pričvršćene su obične vezice. Brzo ih stavite umesto tih s testericama, koje ćete skloniti u svoj rukav.

— Čuli ste nešto? — upita Hjuz.

— Baš sada razgovaraju o tome da me ostave bosog — odgovori Lun.

Grandelovi prsti su brzo radili i kad se na podrumskom betonu začuše koraci, rezervne vezice su već bile postavljene.

Pojavi se lično Kreg u pratnji jednog svog čoveka s automatskom puškom. Bez reči sam Kreg skide Lunove cipele i još jednom pretrese Luna, koji je čutao, jezikom opipavajući kuglicu i popravljajući položaj zgužvanog provodnika i sićušni mikrofoni čudnog primopredajnika. Bio je u košulji i pantalonama, pa se novi pretres brzo završi.

— Čuvajte se tih cipela. Mogu da raznesu celu kuću — reče Lun mirno.

— Bacićemo ih daleko u šumu. Vama inače neće više trebati — odvrati Kreg i okrenu mu leđa.

Uskoro Lun opet namesti primopredajnik i nastavi da sluša, jer je Barbarela dovoljno galamila, dozivajući Damianu Patlen i nagađajući šta li je sada sa Slejterom.

— Ja sam slobodan... Ne mogu da vam podvalim, a trebalo bi prvo

da oslobodim Džona — šapnu Grandel.

— Prvo mene! Inače se nećete dobro provesti, jer ne volim podlace. Ukazao sam vam poverenje — odvrati Lun.

— Da, to je istina — uzdahnu Grandel i priđe Lunu.

— Šta je to?! — začuđeno upita Damiana Patlen.

— Pst! — opomenu je Lun. — Ako hoćete da poživite i opet vidite svoje salone, budite slepi i gluvi.

Ona je zurila u Grandela, koji je testerio lisice na Lunovim rukama. Džon Čamli je video šta se događa, ali ne reče ništa.

Lun je zviždao nekakvu ariju.

— Ovamo je dosadno. Zamoliću džentlmene špijune da me premeste kod vas — reče Barbarela.

— Divna si! — odgovori Lun veselo.

— I zaljubljena u tebe, ponoćno veličanstvo — dodade Barbarela.

— A ja sam bio bez nade. Osećao sam se napušten i prevaren tamo u Nju Maldenu — reče Lun. — Sada mi se vraća volja za životom.

— Kad bi to bila istina — prilično tužno i s uzdahom odvrati Barbarela.

— Kakav ste vi to svet? — šalio se Džon Čamli. — Ne stidite se makar starog Grandela.

— On nam pomaže da se uskoro zagrlimo — odgovori Lun.

Malo kasnije on objavi:

— Kroz moju cev čujem razgovor gore. Molim da ućutite.

Još uvek nije hteo da svi znaju za njegov primopredajnik. Zato je naslonio uho na cev koja je od kotla vodila ka zidovima i tavanici. U stvari, slušao je pomoću svog uređaja. Gore se Filder Kreg i Profesor razgovarali sa vezanim Bakom Slejterom.

— Treba da nam referišete, Slejter — počeo Profesor.

— Zašto se sa mnom ovako postupa? — upita Slejter.

— Vaši postupci su bili čudni. Poduhvat u Engleskoj ste izveli tako što nas umalo niste doveli pred diplomatski konflikt. Zašto ste to uradili? Ko vas plaća? — pitao je mirno Profesor.

— Zar se i u mene sumnja?! Pa ja sam dokazao... Koliko puta sam stavio život na kocku!... Zar moraju da postoje te večne sumnje, stalno nepoverenje u obaveštajnom radu? Zar ja?... Ne mogu da prihvatim takav metod, gospodine Rejus! — ljutito je odgovarao Slejter.

— Šta ste to izrekli? Kakvo ste ime pomenuli? — skoro vrisnu Profesor.

— Nehotično... Pa ja znam da ste vi Bifi Rejus. Počeli ste rad u Centralnoj obaveštajnoj agenciji...

— Mislite li da me je CIA poslala u NSA?

— Ja nikada nisam verovao u te priče o suparničkoj špijunaži jedne obaveštajne agencije naše zemlje protivu druge.

— Ali vi ste insinuirali! Vi ističete svoj položaj i moj boravak u CIA! To vam zabranjujem! — vrištao je Profesor.

— Onda mi odgovorite kakva je moja krivica? Zašto sam napadnut i nasilno doveden? Ima li se u vidu da sam po nalogu Alana Robertsona preduzeo sve oko odvođenja Bornšojera? — pitao je prkosno Slejter.

— Baš to nas i zanima! Ko vas je nagovorio na poduhvat, koji može da pogorša naše odnose sa Engleskom? — pitao je dalje Bifi Rejus.

— Pa vi biste to morali bolje da znate. Uostalom, to najbolje zna Alan Robertson — odgovori Slejter.

— Hoće li on to da posvedoči?

— Svakako... On najbolje zna sve događaje — zbunjeno izgovori Bak Slejter.

— Sad ste se izdali! Slušajte Bak Slejter! Ako još budete tvrdili da ne znate ništa o smrti Alana Robertsona, onda vam je odzvonilo pogrebno zvono!

— U momentu uzbuđenja... Pogrešio sam i molim da me ne shva-

tite pogrešno. Ja znam da je Robertson mrtav.

— Ko ga je ubio?

— Ovaj... Bio je povređen... potresen... Ne znam mucao je Slejter.

— Lažete! Vi ste izdajnik, zločinac, lupež! — vikao je Profesor. — Kažite odmah kako je umro Robertson.

— Ja to ne znam... Mislim... Ne, ja to ne znam.

— Zašto lažete? Nehotično ste pogledali u Krega. Vi znate da ga je on uklonio kako bi se izbegle komplikacije.

— Pa... Pretpostavljao sam... Sigurno ne znam...

— Ali znate da lažete! Kreg je ugušio tog smetenjaka, kao što će i vas, ako izreknete još jednu laž. A sada govorite otkada radite s Barbarelom i Lunom — nastavi Profesor.

— Nikada ih nisam ni sreo! To su neopravdane sumnje — glasom očajnika odgovori Slejter.

Objašnjavao je da nije slutio ko je Alisa Melies i priznavao je da se zaljubio u tobožnju Francuskinju. Nagadao je da mu se Lun nametnuo za tobože slučajno poznanstvo i pravdao se na sve načine.

— Otkuda onda oni odmah u Parizu? Ko je sem vas znao da ćete Bornšojera dovesti ovamo? Alan Robertson nije bio uključen u tu fazu plana — ispitivao je dalje Bifi Rejus.

— Niko nije znao... Možda neko od dva moja pomoćnika u Londonu.

— Jedan je odmah poginuo, a drugog je uhapsila služba Džona Čamlija. To ipak nije odgovor na pitanje otkuda su sve znali Lun i Barbela i kako su se našli s vama ovde — optuživao je dalje Profesor.

Slejter se branio, a Rejus je proširivao optužbe i tražio priznanje za čiju obaveštajnu službu optuženi radi. Slejter je odricao, a zatim ogorčen izreče:

— Počinjem da verujem kako CIA popreko gleda na naše uspehe i da mi je nameštena igra!

— Znači, mene optužujete da sam agent Centralne obaveštajne agencije

u Agenciji nacionalne sigurnosti! — prodera se Rejus.

— Ne znam šta da kažem... — progundā Slejter.

— Kreg, kakve naloge imate? — upita Rejus.

— Likvidirati Baka Slejtera. Samo to — odgovori Kreg.

— Vi ne smete! To je običan zločin! Ubice! — vrištao je Bak Slejter.

Lun je zamišljeno slušao, nekoliko puta dajući znak Grandelu da prekine struganje lisica.

— Već je pri kraju. Testerica je odlična! — ushićeno odgovori Grandel. — Šta čujete?

— Priću kasnije — odvrati Lun i nastavi da sluša.

Gore u Kregovoj sobi izbezumljeni Bak Slejter je zurio u svoje kolege, koji su mu pretili smrću.

— Samo spektakularna otkrića mogu da odlože ili obustave izvršenje smrtno kazne. Govorite sve što ste do ovog časa skrivali — nastavi Rejus.

— Ali ja ništa ne krijem — odgovori Slejter.

— Onda, Kreg... Obavite to brzo — zaključí Profesor i odmaće se k prozoru.

Gledao je preko sunčanih šuma i poljana Sentoaza, dok je dželat Kreg prilazio s leđa Baku Slejteru.

— Ne!... Ne smete to!... Ja hoću da živim! — vikao je Bak Slejter.

Filder Kreg se cerio. Njegovi snažni prsti se zariše u Slejterov vrat. Žrtva se otimala, ali uskoro klonu. Kreg se cerio u nekakvom zanosu sadističkog uživanja. Profesor ga iskosa pogleda, a onda se strese i opet okrenu k prozoru.

— Pozovite momke da ga odnesu. Neka pripreme sve za potpaljivanje te stare peći dole u podrumu. I ostale ćemo baciti tamo — reče Profesor, odnosno Bifi Rejus. — Odvešćemo samo Luna.

Lun je čuo poslednje uzdahe Baka Slejtera i nekakvim gorkim glasom upita Grandela:

— Zar još nije prekinuta ta vražja gvoždurija?

— Za koji trenutak ruke će vam biti slobodne, ali mi treba najmanje pola sata da presečem sponu na vašim nogama — odgovori Grandel.

Lun je čuo da se Kreg i Rejus dogovaraju koga sad da uzmu.

— Posle ovog neprijatnog Slejtera, biće olakšanje slušati tu lepoticu. Barbarela mora reći sve što zna. Imate li taj špric s tečnošću za izobličavanje lica? — predloži Rejus.

— Imam i ogledalo. Žene nikada ne izdrže taj postupak — odvrati veselo Kreg. — Kad vide strašne otekline i svoju nakaznost i ne slute da to nestaje posle nekoliko sati.

— Onda ćemo nastaviti do ručka — zaključí Profesor.

Čulo se sada koračanje k vratima i lupkanje. To je Kreg prozivao svog pomoćnika. Lun je grozničavo razmišljao. Konačno zovnu Barbarelu:

— Hej, zvezdana litalice!

— Čujem te, gospodaru noći i Meseca — odazva se Barbarela.

— Jesi li ti hrabra, devojko? — upita Lun.

— Mislim... A šta ti zaključuješ, dragi?

— Verujem da si hrabra. Pokaži to sada kad te odvedu gore. Oni će doći po tebe. Ako vidiš mrtvog Baka Slejtera, neka te to ne slomi.

— Hoće li i mene ubiti? — prilično vedrim glasom i kao da je samo radoznala, upita Barbarela.

— Oni će te saslušavati, ali pomoć će ti stići. Biće kažnjeni — odgovori Lun.

— A otkuda sve to ti znaš, dragi proroče? — smejući se upita Barbarela.

— Znam... Evo dolaze. Budi hrabra i odugovlači razgovor — brzo reče Lun.

— Možda dolaze za nekog drugog.

— Ja znam za koga dolaze.

— Sveznajući, volim te i više se radujem što odvođe mene, nego da su došli po tebe — dodade Barbarela baš u trenutku kada iza podrumskog ugla stigoše dva Kregova agenta.

Vukli su Slejterovo telo i baciše ga pored kazana za parno grejanje. Zatim priđoše i povedoše Barbarelu.

— Ti sve znaš, dragi! — doviknu mu ona prolazeći pored Luna i gledajući ga s puno ushićenja i ljubavi.

Čim se agenti udaljiše, Grandel jurnu prema Lunu i nastavi da seče lisice na njegovim nogama. Uskoro se agenti vratiše i Grandel zauze položaj vezanog. Agenti su nosili naramak daščica od polomljenih sanduka i počеше da lože vatru u ogromnoj peći. Zatim dovukoše razne drvene predmete i korpu ugljene prašine. Sve to baciše u peć i zatvoriše vrata.

Peć se razgorevala, ali je dimila. Skršena i preplašena Damiana Patlen je kašljala i počе da se žali zbog dima.

— Hajdemo napolje dok se sve to ne razgori — reče jedan agent.

Drugi pođe bez reči. Hjuž Grandel se opet saže k Lunu i dahćući nastavi da struže njegove okove.

XI

Bio je dan kad je Bornšojer trebalo da se konačno oslobodi Slejterovih ljudi i nestane iz Ulice Žirond. Bio je ljut što ne može da osmotri ulicu i vidi kad se njegovi prijatelji s Maksom Solpeterom približe.

Ipak, odlučno je izišao u hol i tobože ljutito prošetao ispred opreznih čuvara.

— Gde je taj gospodin Slejter? On dovodi u opasnost ceo poduhvat — reče mašući rukama.

Pri tome je prosuo ljuspice uspavljujućeg psiho otrova obložene smešom koja je takođe sublimacijom prelazila u gasovito stanje. Tek tada su se oslobađali otrovni gasovi. To je Bornšojeru davalo mogućnost da sitne ljuspice izvadi iz hermetički zatvorenih posuda i prospe neprimet-

no gde hoće, a da pri tome i sam ne bude zahvaćen dejstvom otrova.

Odmah zatim se vrati u svoju sobu. Čekao je potrebno vreme da ljuspice iz čvrstog pređu u gasovito stanje i da otrov deluje na ljude. Kada je ocenio da je vreme, on se pojavi s maramicom na nosu. Maramica je bila natopljena redukcionim sredstvom, koje je samo on poznavao, pa je služila kao improvizovana, ali efikasna gas maska.

Dva stražara su bila u holu i sada su ležala u bunilu. Treći je bio otišao da donese ručak. Bornšojer ga sačeka odmah kod vrata. Držao je u ruci drvenu šipku skinutu s prečke u ormanu. Na njenom vrhu je bio postavljen mali metalni špric s jakim šupljom iglom. U cilindričnoj komorici nalazio se jedan strašni nervni otrov, koji je usmrćivao trenutno.

Vilfred Bornšojer se čudno osmehiwao. Sada je bila prilika da svojim očima vidi dejstvo otrova na čoveka. Izveo je mnoge eksperimente na majmunima, zamorčićima i psima, ali je uvek maštao da to isproba i na čoveku. Sada je dolazio trenutak eksperimenta, koga izopačeni hitlerovski naučnik nije smatrao zločinom, nego naučnim radom.

Agent mrtvog Baka Slejtera otvorio je vrata držeći u ruci veliku kutiju punu jela i pića za ostale agente i Bornšojera. Iznenada ga sa strane u lice nešto ubode. Nije uspeo ni da krikne. Nagli grč mu ukruti celo telo.

— Hrana ne sme da propadne — reče Bornšojer i iz ruku mu istrže kutiju.

Prav i ukrućen, agent je još nekoliko sekundi stajao u ravnoteži, oslonjen jednim ramenom o otvorena vrata. Bornšojer ga lako gurnu napred i time izbací iz ravnoteže. Ukrućeno telo pade kao na strašnom mrazu smrznuti leš.

— Veličanstveno! To je uspeh! Kakvo kočenje! — ushićeno je govorio stari naučnik. — To treba da se proslavi!

Pažljivo spusti šipku s otrovnim špricom na vrhu, a zatim odnese kutiju i u maloj trpezariji poče da sprema za ručak. U kuhinji oprala ruke, a zatim se vrati u trpezariju. Kroz otvorena vrata video je hol i spoljni ulaz. On se seti i pođe do usnulih stražara. Uze im revolvere i jedan stavi na sto gde će ručati, a drugi spusti u džep sakoa.

Starac je još bio snažan. Povučemrtvog i zatrovane iza kanabea i fotelja. Za svaki slučaj žive veza, pa opet oprala ruke i sede da ruča. Kroz otvoreni prozor dopiralo je sunce i čuo se zvuk nekog aviona, koji je sletao.

Bornšojer je već bio ručao i ispijao je čašu rumenog bretanjskog vina kad se vrata otvoriše.

— Ko je to? — upita Bornšojer.

— Mi smo instalateri. Šalje nas gospodin Solpeter. Neko je tražio da dođemo — odgovori jedan od trojice u radničke kombinézone obučenih ljudi.

Nosili su torbe za alat, u kojima su bile mašinske puške i revolveri.

— Je li Maks s vama? — upita mirno doktor Bornšojer.

— On je napolju s dva čoveka. Koga ima ovde sem vas? — upita onaj isti čovek, koji je očito bio vođa ostalih.

— Tamo iza sofe su jedan mrtvi i dva obeznanjena. Još su nesposobni nešto da učine — objasni Bornšojer.

On mirno iskapi vino, oprobakomad dobrog francuskog kolača i zagleda bocu s mineralnom vodom.

— Višijska. Odlična je za probavu. Posle kolača moram jednu čašu. Odmah ću ja momci. Moj kofer i torba su tamo u sobi — govorio je žvačući i otvarajući bocu.

Jedan od prispelih ljudi brzo ode u sobu i donese kofer i torbu. Bornšojer se napi vode, obrisa usta i pođe do mesta gde beše ostavio svoje improvizovano otrovno koplje. Bilo je opasno nositi ga tako otvorenog. Smešeći se vrati se u trpezariju i

iglu stavi u grlić boce s nespijenim vinom. Pritisnu da otrov iziđe. Zatim izli u tanjir vode iz boce. Kuhinjskim nožem prekide niti kojima je bio špric vezan, pa ga spusti u tanjir. Drvetom je mešao da se strašni otrov ispere. Zatim sve izvrnu na sto i velikom umrljanom salvetom prihvati špric. Skide iglu i iz džepa izvadi kožom prevučenu metalnu kutiju. Smesti instrumenat i sve to zavi u drugi salvet.

— Stavite ovo u torbu. Možda će nam opet zatrebati — zaključio on obraćajući se čoveku koji ga je u stavu mirno čekao.

— Možemo li da krenemo, gospodine? — na nemačkom upita vođa prispelih ljudi.

— Krenimo — klimnu glavom Bornšojer i pođe k vratima.

Napolju je Maks Solpeter, star i sed čovek izboranog i s nekoliko ožiljaka okrnjenog lica, nestrpljivo čekao da se pojave. On i dva čoveka su čekali na drugoj strani ulice, držeći zaklonjene mašinske puške i revolvere.

Solpeter odahnu kad ugleda jednog svog čoveka, koji je išao napred, a zatim glomaznog starca i ostala dva čoveka, koji su izlazili za njim.

— Konačno! — uzdahnuvši s olakšanjem reče Solpeter.

Ali tada mu se pogled ukoči i on trže mašinsku pušku. Iz jednog automobila istrčase tri, a iz drugog dva čoveka. Bili su na onoj strani ulice na kojoj je bila kuća. U hodu su potezali revolvere.

— Pucajte! Po njima! — na nemačkom viknu Maks Solpeter, pokazujući nepoznate napadace.

Bili su to agenti Džona Čamlija, koji su bili otkrili skrovište odbe-glog naučnika, ali su očekivali da se uspostavi veza s njihovim šefom, pa da napadnu. Sada, videći da glomazni naučnik, čije su fotografije bili videli, izlazi u pratnji trojice ljudi, oni odlučise da ga otmu.

Mašinske puške zapraštaše. U prekidima su se čuli pucnji revolvera. Dvojica iz Bornšojerove pratnje pa-

doše pre nego što otvoriše torbe s oružjem. Njihov vođa ubi jednog napadača i viknu:

— Onamo! Ka velikim kolima, gospodine doktore!

Pogrbljen Bornšojer potrča teškim staračkim trkom. Napadači usredsrediše vatru na veliki automobil, ali im je smetao Bornšojer. Znali su da je to »dragocena zverka« i da im je potreban živ i zdrav.

— Zaklone! Pobiće nas! — viknu jedan od Čamlijevih agenata.

Jedan njegov pratilac se uhvati za stomak i čučnu.

— Pogodiše me! — jauknu.

Ostali se sakriše iza automobila. Nemoćno su gledali kako Bornšojer ulazi u automobil i kako ovaj kreće. S desne strane su dolazila policijska kola. Trebalo se spasavati, jer su okolo ležali mrtvi ljudi.

Solpeterova kola skrenuše iza ugla, strašno se nakrivljujući i tandrčući. Obe zadnje gume su bile pođene.

— Sreća je što smo ostavili prihvaticu — reče Solpeter, pokazujući na kamion s oznakama jedne pekare. — Iziđimo i preselimo se k Johanu.

— Presešće mi ručak — reče Bornšojer dahćući.

Automobil se zaustavi iza kamiona. Neko otvori metalna zadnja vrata furgona i oni utrčaše. Kamion odmah krenu.

Jedan laki automobil ih je pratio. Bio je to osmatrač Bifija Rejusa. Profesor je nadzirao i ovaj punkt u velikoj i čudnoj igri koju je vodio.

— Onaj reno nam je za petama. Ko to može da bude? — primeti Maks Solpeter osmatrajući kroz posebno probijen otvor.

— Da ga zaustavim jednim rafalom? — upita Solpeterov strelac.

— Ne. Johan će voziti utvrđenim putem. Iz Ulice Manen stižemo do velikog parka. Tu ćemo napustiti ovu kutiju i preći u drugi automobil. Tada možeš da zaustaviš tog uhodu — objasni Solpeter.

On zatim zadovoljno sede na prazne sanduke za hleb. Uz drvored iza zavoja kod parka, skoro sasvim pustog u vreme ručka, kamion se zaustavi, a Maks Solpeter i Vilfred Bornšojer kao šetači zađoše alejom. Automobil Profesovog agenta pojavi se tek kad su oni nestali. Skrenu da obiđe kamion, ali zbog nečega pršte njegov vetrobran i kola skrenuše ka sredini ulice. Sudariše se s velikim autobusom i začu se lomljenje.

Kamion za hleb nestade u vrevi vozila.

Na drugoj strani dva stara Nemca mirno priđoše luksuznom mercedesu s lažnom belgijskom registracijom i uniformisanim vozačem. Uđoše i zavaluše se na zadnja sedišta.

— Može li po jedna kafa. Peter? — upita Solpeter.

— Da, gospodine — odazva se vozač i uključi automobilski automat za kafu.

Zatim potera ka nepravilnim ulicama Dvadesetog arondismana. Na jednom mestu stade iza ugla, a zatim usu vrelu i mirisnu kafu u prvu šoljicu.

— Spustićemo zavese i na miru popiti kafe. Peter ih odlično sprema — reče Solpeter.

— A meni bi trebala prohladna soba i krevet. Umoran sam — reče oznojeni i gojazni Bornšojer. — Moje srce je postalo tromo i nesigurno. Tako je to, dragi Maks; godine i srce!

— I sam sam već star. Ipak, ponešto smo stigli da obnovimo. Na tebe, dragi Vilrede, računamo kao na ogromnu pomoć. Firer je pogrešio što nije upotrebio bojne otrove. Tu grešku Nemci ne bi smeli da ponove — s uzdahom reče Maks Solpeter.

— Ima li u zemlji dovoljno uticajnih ljudi, koji će razumeti naše napore? — upita Bornšojer.

— Ima dosta starih kolega, koji su na važnim dužnostima, a obnavljanje snaga teče sve brže. I sam znaš da je spoljni pritisak ogroman i da mnogi ukazuju prstom na vaskrsa-

vanje nacizma. Ali to nas ne zaustavlja — odgovori Maks Solpeter.

Njihov razgovor prekide brektanje snažnog tegljača, čiji je ogromni furgon zakrčivao skoro celu ulicu.

— Dolaze naši ljudi — reče Solpeter.

Kamion tegljač se zaustavi ispred automobila i dva u radnička odela obučena čoveka siđoše iz kabine. Zađoše na zadnju stranu ogromnog furgona i otvoriše teška metalna vrata. Iz furgona spustiše platforme za utovar.

— Kreni i pažljivo utovari — reče Solpeter svom vozaču.

Mercedes krenu, stupi na platformu i strmo se uspe po hrapavoj površini. Odmah zatim platforma se uvukoše, ona dva čoveka zalupiše vrata furgona i tegljač krenu.

— Još uvek sve organizuješ i sprovodiš matematički tačno — pohvali Bornšojer svog starog poznanika.

— Uskoro ćemo biti van svake opasnosti. Ostatak dana i noć provešćemo u letnjikovcu kod Kresija. Tamo je jedno jezerce i senovita šuma — reče Solpeter.

— Zašto prema severu? Plan je bio da krenemo ka granici — primeti Bornšojer.

— Sve ćete shvatiti kada stignemo u sklonište — osmehnuvši se zagonetno reče Solpeter.

Iako blizu Pariza, kraj oko dva jezera kod Kresia i uredna polja ispod brežuljaka, koji su se uzdizali na zapadu, bili su tihi i smiraj dana je donosio olakšanje.

Doktor hemije Vilfred Bornšojer i neulovljivi Kanarisov agent još iz vremena pre drugog svetskog rata Maks Solpeter, sedeli su kraj velikog bazena za kupanje pred jednom bogato ukrašenom vilom. Solpeter je preko krila držao veliku kožnu mapu i iz nje pokazivao fotografije i dokumente Vilfredu Bornšojeru.

— I nikad nisu uspeli da te otkriju? — s divljenjem upita Bornšojer.

— Naprotiv, postao sam i »zaslužan« za stvar saveznika. Napao sam stražu pred uređajima gradskog vodovoda i sprečio da Pariz ostane bez vode. Dobio sam i orden. Sada lako vodim trgovačko predstavnništvo i niko ne sumnja u mene — ponosno odgovori Solpeter. — Znao sam da će takav moj položaj jednom koristiti.

— Dugo nisam znao ništa o tebi. Zapravo od kad smo u Minhenu zajedno postali članovi stranke. Te noći... No, napio sam se i otišao s Otom kod jedne devojke... Posle te nisam sretao — sećao se Bornšojer.

— Otišao sam tajno u Austriju. Kasnije su se redali poverljivi poslovi stranke. Jednom je firer bio nezadovoljan, pa sam bio upućen Kanarisu i on me je odredio da »emigriram« u Francusku. To je sve, ako izostavimo mnogobrojne detalje. A kako si ti proveo prve godine posle našeg osvajanja vlasti?

— Nije bilo teškoća da diplomiram, jer se oni uštogljeni profesori nisu usuđivali da jednog nacional-socialistu dalje muče na ispitima. Dobio sam zadatak da za stranku nabavim prirodne otrove sa Sumatre — nastavi da priča Bornšojer. — Tada se i razvila moja radoznalost...

On je pričao o Sumatri, gde je toliko razvijena i usavršena upotreba otrova biljnog i životinjskog porekla. Nigde na svetu oblast trovanja nije uzdignuta na stepen umetnosti, kao na Sumatri. Vekovima mnoge zemlje, koje su smatrane najcivilizovanijim, služile su se strašnim otrovima sa Sumatre.

— Njima je sasvim lako da dođu do otrova — pričao je Bornšojer. — Postoji gedongdong drvo koje raste oko Toba jezera. Pleme Bateak iz koštice ploda tog drveta vadi strašan otrov koji izaziva ludilo. Ako im treba najsmrtonosniji otrov sveta, uzmu ga iz biljke raflezia. Malajski kris se premazuje otrovom koje daje javansko otrovno drvo. Svaki deo biljke je orovan, oko njega je sve pusto, a izbegavaju ga i ptice i ži-

votinje. Ono daje onaj legendarni pohon-upas otrov.

Dalje je nabrajao mnoge otrovne biljke prašuma i pričao o tome kako datu, malajski »čarobnjak«, spravlja mnogobrojne otrove svih vrsta, sve do strašnih dlaka malajskog tigra. Na Sumatri je lako naći kožu tigra, ali niko ne može da nađe takvu kožu na kojoj postoje i dlake brkova iznad ždrela. Uvek su odsečeni kao dragoceni deo. Stucane u avanu ove krute, oštre čekinje su smrtonosan otrov. Pod mikroskopom izgledaju kao oštrice noževa optočene mnogobrojnim kukicama. Taj prah stavljen u jelo izaziva strašne muke zabadajući se u zidove želuca i creva i polako ih probijajući. Samo smrt može da spase jadnika od groznog mučenja. Medicina je nemoćna.

Još dugo Bornšojer je pričao o primeni tih otrova, koje je doneo s Jave i Sumatre. Uklonjeni su mnogi ljudi i protivnici ne samo u Nemačkoj, nego i širom sveta, a nikad nije utvrđen pravi uzrok smrti.

— Znao sam da činim ogromne usluge svojoj stranci i zato sam bio ponosan — zaključio Bornšojer.

Solpetera nehotično prođe jeza.

— Otada si počeo da proučavaš otrove? — upita on da prekine čutanje.

— Dobio sam sredstva i počeo. Pronašao sam mnoge nove otrove. Samo mi je vreme nedostajalo da se poveća proizvodnja. A tada se rat završio. Pao sam u ropstvo i iskoristio svoja znanja da me Englezi poštede. Dali su mi laboratorije i sve uslove da radim. Ali uvek sam se spremao da ih nasamarim i da s rezultatima istraživanja pobegnem — nastavi Bornšojer ponosno.

— O tebi sam saznao tek kad mi je naloženo da stupim u vezu s tobom. Sada sve više shvatam značaj ovog što smo učinili. Reci mi nešto o tome šta si pronasao? — upade Solpeter.

— Video si moj kofer i torbu. U njima ima otrova koji vrede milione funti. Mogu da prouzrokuju smrt

najmanje milion ljudi, ako bi se dali pod idealnim uslovima. Pronasao sam i humane otrove, koji privremeno parališu, ali to su samo gluposti koje su nastale voljom mojih dosadašnjih gospodara. Prava pobeđa su otrovi koji pogađaju nerve i živčani sistem. Ali vrhunac su otrovi iz serije pohon-upas. Najmanja količina ovog nerastvorivog otrova usmrćuje sa sigurnošću. Litra otrova usuta u gradski vodovod usmrćuje sve stanovnike i najvećeg grada — pričao je dalje Bornšojer.

Čovek koji ga je slušao, nemilosrdni ubica Maks Solpeter, koji je ubijao i svoje sunarodnike, samo da učvrsti i sakrije svoj špijunski rad, uzbuđeno i iznenađeno je slušao priču o otrovima. Bila je to apokaliptična, strašna, neshvatljivo porazna slika.

— Ako te dobro razumem, nekoliko godina intenzivne proizvodnje otrova, tajno raznošenje širom sveta i stupanje u dejstvo male armije trovača, bacilo bi svet na kolena — reče tiho.

— Sasvim tačno! Sve neprijateljske i suparničke narode mogli bismo da desetkujemo u roku od nekoliko dana. A tada bi naše armije mirno i lako postigle ono o čemu smo s fiterom decenijama sanjali — odgovori ponosno Bornšojer.

— Sada shvatam da sam dobro postupio stvarajući najsigurniji plan tvog prebacivanja u domovinu — nastavi Solpeter. — Ceo svet treba da te smatra mrtvim. Hajde da pogledaš kako ćemo to da postignemo.

Njih dvojica obukoše lake pantalone i košulje, pa se uputiše između drveća ka vili. Solpeter dovede Bornšojera do jednog zida i povuče zavesu. Naročiti sistem sočiva i ogledala omogućavao je da vide jednu luksuzno uređenu sobu, a da ih iz sobe niko niti vidi niti čuje čak i kad glasno razgovaraju. Bornšojer je zapanjeno zurio u tri čoveka koja su igrala karte. Jedan od njih bio je — sam Bornšojer. Da, baš tako: tamo je sedeo jedan Bornšojer.

— Kako?... Pa to je... Kao da gledam sebe. Čak i držanje, pokreti... Ima i moje ožiljke po licu. Kakav je to trik? — upita Bornšojer s prizvukom sumnjičavosti.

— Našli smo tog čoveka, koji ti jako naliči. Proučavali smo tvoje fotografije i filmove o tvojim pokretima i svakom delu tela. Polako smo vežbali našeg dvojnika i stvorili mu ožiljke, izgled i navike... Tako imamo skoro veran »duplikat«. Jedino otisci prstiju mogu da otkriju prevaru — pričao je Solpeter.

— Ali čemu to? — upita Bornšojer.

— U poteri za tobom ovamo je stigao Džon Čamli, šef jednog odeljenja Sikert intelidžens servisa. To znači da oni preko kanala nisu i neće napustiti traganje. Nikada ne bi imao mira od Čamlija, ili Slejtera, njihovih šefova ili suparnika. A ovako... — pričao je Solpeter s lukavim izrazom na licu.

— Ne znam da li te shvatam. Moj dvojnik treba da ih zavede na pogrešan trag. Ali oni već ne mogu da me' nađu — i dalje sumnjičavo primeti Bornšojer.

— Pripremili smo sve da Čamlija, Slejterove agente i francusku policiju gurnemo na jedan trag. Svi će videti tvog dvojnika, pokušaće da ga se domognu i zastaće, jer će lažni Bornšojer izgoreti pred njihovim očima. Time će se završiti sve želje da te se domognu — konačno objasni Solpeter.

— Nismo li te nekad zvali Maks »Vampir«? — smejući se reče Bornšojer.

— Ne, Vilfrede. Zvali ste me Maks »Fantom« — takođe se smejući odgovori Solpeter.

Lukavo smišljena prevara, strpljive pripreme i sigurnost u potpuni, veliki trijumf bili su predmet daljeg razgovora ova dva stara vuka, čija želja da rastrgnu, unište, pokolju i rasteraju, nije nikad oslabila.

XII

Mornar Samjuel Makferson je bio sasvim izgubio strpljenje. Umor i san su ga savladavali, a svest je tražila da ostane budan i stalno oprezan. Agenti koji su motrili na paviljon uznemiravali su ga bacajući iz zaklona komade crepa, metalne otpatke i kamenčiće na krov i u prozore zgrade, čas s jedne, a čas s druge strane. To je Makfersona gonilo da s natečenom nogom puže s jednog na drugo mesto. Znajući da protivnik precizno gađa, agenti se nisu usuđivali da se pojave, ali su utoliko revnosniji bili u uznemiravanju.

Makferson je nekoliko puta zvao Luna, ali mu je ovaj odgovorio da ne smeta, jer i sam čuje razgovor neprijatelja. Zato je mornar slušao i, ne znajući šta se događa u podrumu, bio je sve više zabrinut. Konačno počeo da zove preko svog mikro-uređaja:

— Donalde... Donalde... Šta da učinim? Ne mogu da se krećem. Kako da ti pomognem?

— Eh, stari moj, zar ne možeš malo da sačekaš? — upita Lun očito nestrpljiv zbog onog što je trebalo da se dogodi.

— Oni mogu da te ubiju... Ja im ne verujem. Napašću ih ovako puzeći po zemlji, kao riba nasukana na obali! — jetko nastavi Makferson.

— Samo osmatraj i gledaj. Uskoro ćemo ti pomoći. Ništa ne rizikuj. I utuvi to u tu tvoju tvrdu glavurdu! — odgovori Lun smejući se, ali ganut brigom svog druga.

— Eto opet... Čuješ li da su rekli?... Bacati u tu užarenu peć... To je... Dolaze k vama! — uzbuđeno upade mornar.

— Ne smetaj i strpi se još malo! — odvrati Lun i učuta.

Lisice na njegovim rukama i nogama su bile prekinute. On i Grandel su se dogovarali kako da napadnu. Zaključiše da to bude u trenutku kad agenti podignu telo Baka Slejtera.

Uskoro se agenti vratiše. Lun je baš tada čuo kako je Barbarela prkosno rekla:

— Možete mi iseći lice, unakaziti me i ubiti, ali od mene ne možete saznati ništa važno!

Kreg je prišao sa špricom i sredstvom za stvaranje užasnih oteklin. Vezanu Barbarelu uhvatio je za podbradak i napravio ubode na levoj strani njenog vrata, na desnoj jagodici i na vrhu nežne gornje usnice. Ona odmah oseti grčeve u mišićima oko tih mesta. Otok se brzo pojavljivao i rastao. Kreg i Bifi Rejus su posmatrali to kao što radoznali naučnik posmatra preparat pod mikroskopom. Kreg konačno uze ogledalo i stavi ga pred Barbarelino lice.

— Pogledaj, lepotice. Ovako ćeš izgledati celog života, ako ti odmah ne damo protivotrov — reče on preteći.

Barbarela ugleda svoju nakrivljenu glavu, jer ju je potiskivao ogromni otok na levoj strani vrata. Gornja usna i nos sa jednim delom lica toliko su bili natekli da se više nije mogao ni naslutiti pravi lik. Desna jagodica i slepoočnica s uhom behu takođe dobili neshvatljive, ružne konture mestimično blede od pritiska, a mestimično plave zbog stešnjenog protoka krvi.

Barbarela nehotično vrisnu:

— Ubice! Prokleti zlikovci!

Lun nije imao vremena dalje da sluša. Dva agenta su bila ušla i sada su podizala leš Baka Slejtera. Jara je izbijala iz otvorenog ložišta, a svetlo čudno bojilo leš i agente.

Dajući znak glavom Grandelu, Lun krenu tiho napred. Grandel se izravna s njim držeći u ruci komad gvožđa, koji je našao u uglu. Napadoše baš u trenutku kad su agenti prilazili k peći s lešom na rukama.

Udarci su bili snažni i u istom trenutku oba agenta se srušiše, ukršajući se s mrtvim Slejterom.

— Evo revolver jednog — reče Lun i pruži oružje Grandelu. — Postavi se u zaklon i čekaj.

Grandel posluša prihvatajući revolver. Lun je brzo pomakao agente i vezivao ih koristeći njihove kaiševe iz pantalona, pocepane košulje i dugački nagoreli metalni žarač, koji se pod njegovim rukama savijao oko nogu onesvešćenih kao čvrsti okov.

Uzgred ih pretrese, ali ne nađe ključ za lisice kojima su bili vezani Džon Čamli i prestravljena Damiana Patlen.

— Oni će nas ubiti! Nije trebalo to da učinite! Nije trebalo...

— Ućutite, gospodo! Ako vas čujem da kukate, napuniću vam usta pepelom — zapreti joj Hjuz Grandel.

S revolverima u rukama Lun i Grandel pođoše iz podruma. Žilavi i spretni Grandel je stizao samo da se divi onome što je Lun činio. Donald Sikert se kretao kao da ne dodiruje zemlju. Njegovi udarci su bili skoro nečujni, ali su agenti ostajali nepomični kao pogođeni kuršumima iz nečujnih pušaka.

— Oprezno. Pucati samo u slučaju opasnosti. Krenimo — kratko šapnu Lun i oni se popeše uz stepenište.

Kad otvoriše vrata Kregove sobe, držali su revolvare u rukama.

— Podignite šapice, inkvizitori! Najmanji vaš sumnjivi pokret značiće smrt — opomenu ih Lun.

— Gde su?... Šta je s našim ljudima? — nehotično upita Filder Kreg.

— Svi su usnuli čvrsto i na dugo vreme — odgovori Grandel cerekajući se i idući uza zid da se ne bi našao između ove dvojice i Luna.

— Ubijeni? — upita Profesor držeći ruke nad glavom.

— Još se ne prže u paklu. Čekaju svoje šefove — zacereka se Grandel, oprezno pružajući ruku da dohvati gajtan zavesa kako bi njime vezao Krega i Profesora.

— Ne treba vam to — reče Lun. — Tu na stolu vidim jedan kalem. To je onaj s ljubičastom etiketom. Ta žičica s kalema je jača od konopca. Njome vežite inkvizitore.

Grandel se snađe i odmota jedva vidljivu nit. Njome omota ruke dvojice špijuna.

— To seče!... Krvarim!... — potresenim glasom jeknu Bifi Rejus.

— Zašto kukate tako prestravljenno? Budite mirni i veze vas neće ranjavati — reče Lun prilazeći Barbareli.

— Vidiš li šta su načinili od mene? — upita ona očajničkim glasom.

— Običan trik s tečnošću za stvaranje otoka. Za sat, ili dva neće se ništa primećivati — odgovori Lun osmehnuvši joj se.

— Tešiš me, dragi — uzdahnu Barbarela.

— Ne, zvezdana litalice! Ne tešim te, nego znam istinu. Ne brini — nastavi Lun i počeo da traži ključeve njenih lisica u svežnjevima ključeva nađenih dole kod onesvešćenih agenata i ovde na stolu pred Kregom.

Uskoro je Barbarela bila slobodna.

— Idite vas dvoje i oslobodite Čamlia i Damianu — reče Lun i sede u fotelju.

Oslonjen na ruku posmatrao je zarobljenike, a zatim predmete na stolu. Uze svoje stvarčice i potrpa ih u džepove. Zatim počeo da govori posmatrajući narukvicu i prsten pred sobom na stolu:

— Samjuele... Samjuele... Čuješ li me, najbolji kapetane?

— Čujem! Govori! Jesi li u opasnosti? Doploviću na rukama! — vikao je mornar uzbuđeno.

— Možeš slobodno da proviriš. Sve pacove smo razoružali. Doći ćemo po tebe — nastavi Lun.

— Ne treba! Doploviću... Odnosno, dokleću na jednoj nozi. Jesi li siguran da si dobro?

— Siguran sam i možeš mirno da isploviš — smejući se reče Lun.

Filder Kreg i Bifi Rejus, zvani Profesor, zapanjeno su slušali Lunove reči ne shvatajući da on to s nekim razgovara preko nevidljivog radiouređaja.

— Jesu li nekome upućene vaše reči? — osmeli se i upita Filder Kreg.

— Da. Moj drug je tamo u paviljonu, pa se sporazumevamo — odgovori Lun. — Povredio je nogu i teško se kreće.

— Ali kako ste to saznali?! Bili ste vezani u podrumu — začudi se Kreg.

— Pa on mi je rekao.

— Ali kako? Nije valjda telefonom — već nervozno, pitao je dalje Kreg.

— A, to vas zanima? Običan telepatski razgovor. Ako ja ovde nešto kažem, čuju me svi moji prijatelji — našali se Lun.

— Ali kako to postižete?

— Vrlo jednostavno.

— Čoveče! Pa vi posedujete blago. Nudim vam milion dolara da nam prodate otkriće — upade Kreg.

— Malo je, a вреди mnogo više — nastavi Lun da se šali.

— Možda i dva miliona... Dobro, dva miliona dolara. Vi imate i druga otkrića. Napravićemo posao. To je sada najvažnije — nastavi da govori Filder Kreg.

Profesor je ćutao i prezrivo gledao svog agenta.

— Mogli bismo da razgovaramo o dve milijarde — odgovori Lun.

— Ali to je nemoguće?! Prilike su teške... Ne verujem da bi to moglo, pa i kad bi se radilo o otkrićima važnijim od hidrogenske bombe — nastavljao je zbunjeno Kreg.

— Ali moja otkrića su važnija i korisnija. Ona zbog toga nisu za vas — zaključio Lun.

Tek sada Kreg shvati da se Lun šali i uvređeno skupi usne, koje se jedva sklopiše nad njegovim dugim zubima.

Uskoro je Lun hipnotisao ovu dvojicu i počeo kratko ispitivanje. Zatim ih odvede u podrum i veza pored ostalih njihovih revolveraša i agenata.

Semjuel Makferson je već bio našao nekakvu šipku s ručicom, pa ju je sekao da od nje dobije neku vrstu štake. Barbarela i Damiana su oduševljeno pričale, a Grandel je posmatrao kako Džon Čamli saslušava vezane agente i oduševljeno se

baca na posao da nešto izvuče od Krega i Rejusa. Ali oni su odbijali da odgovaraju.

— Neka se s njima dalje mlati francuska policija — zaključí Lun. — Ako Damiana hoće da ostane i svedoči o svemu, postaće slavna i njeni saloni će biti ispunjeni kao košnice.

— Zaista? Pa... verujem da bi tako bilo... Štampa, publicitet, besplatna reklama... I moje fotografije u svim listovima. Ja moram da ostanem! — prvo je mucala, a zatim se munjevito odluči Damiana Patlen.

— Nisam sigurna da bi trebalo da ostanu živi — tiho i zamišljeno reče Barbarela.

— Tako postavljeno pitanje odvodi nas suviše daleko. Koliko je na svetu onih koji ne bi trebalo da žive! Naše nije da im sudimo. Jer, porota sastavljena od ekscelencija: vreme, progres i narod, smestiće ih do kraja na pravo mesto. Naše je da se izborimo i odbranimo — smejući se odgovori Lun.

Barbarela ga iskosa pogleda. Bila je i dalje zamišljena. Prstima je opipavala otekline na vratu i licu.

— Već se smanjuju. Bićeš lepa kao i pre — šapnu joj Lun naginjući se k njenom uhu.

— Nikada ne bih dozvolila da me neko poljubi ovakvu — reče ona tužno.

Za to vreme Džon Čamli je zaključio da neće postići ništa spektakularno svojim trudom oko uhvaćenih. Zato je sada stajao zamišljen i posmatrao Luna i Barbarelu. Lun je to primetio i pođe k njemu.

— Dakle, gospodine Čamli? Hoćemo li ove intrigante velikog stila ostaviti ovde i obavestiti policiju? upita prilazeći.

— Zajedno ćemo pobeći. Pretpostavljam da ćete posle vi pobeći od mene i ja ću ostati na pola puta — odgovori Čamli.

— Skupite ljude i otmite Bornšojera. Možda je najbolje da to učinite što pre — nastavi Lun.

Ispriča šta zna o mestu boravka odbeglog i tobože oteog naučnika i objasni da će i sam nadzirati kako se događaji razvijaju.

— Požurimo onda — složi se Čamli.

Uskoro su svi izlazili iz kuće. Čamli i Grandel nađoše svoj automobil, a Lun, Makferson i Barbarela sedošu u velika Kregova kola.

— Da li će oni stvarno ostati živi? — upita Barbarela pošto krenuše. — Videla sam da si im nešto uradio i svi su klonuli.

— Malo uspavljujućeg sredstva će im koristiti, jer su suviše uzbuđeni. Tako smo sigurniji da će svi na broju sačekati francusku policiju — odgovori Lun.

— Vozi ti malo brže. Treba da uzmemo ona druga kola, koja sam ja dovezao tamo iza šume — umeša se Makferson. — I uopšte volim da sam što dalje odavde. Francuzi su osetljivi... fini... Možda bi mi zamerali zbog nekih stvari ovde.

— Pa to su sitnice — tešio ga je Lun. — Nekoliko mrtvih i po koji samrtnik je prosto posledica tvoje nonšalantnosti.

— Čega?! — prestravljenim glasom upita mornar.

— Na francuskom nemarnost, odnosno bezbrižnost kaže se nonchalance — smejući se nastavi Lun.

— Zar ja nemaran? Pa to je da čovek svisne kao morska ameba u kitovom želucu! A u stvari sam jur-nuo dižući sva jedra i bez greške. Da mi onaj oktopod nije povredio nogu... Hiljadu mu čupavih stanovnika pakla! Kažeš: nončalanč? — brundao je Makferson.

— Nonšalans, mesje, nonšalans! — uzviknu Barbarela i potapša ga po licu.

— A tako... A nije nonšalans što su tebe pretvorili u strašilo? Svi su oni nonšalans, a ja... pa ono suprotno — odvrati mornar.

Stigoše do kola koja Makferson beše ostavio uz drum. Brzo se preseliše u njega i povezoše prema Ver-

saju! Trebalo je što pre zaći u ulice velikog grada, gde je lako zamesti trag.

•

Pošto nadoše lekara, koji bez mnogo pitanja, ali uz dobru hrpu franaka, prihvati Makfersona na lečenje i smeštaj u svoj mali sanatorijum, Lun i Barbarela pođoše na večeru.

— Obračun u Pantenu! Dvoboj mašinskim puškama i revolverima! — vikao je prodavac novina.

Njih dvoje pokupovaše novine i popeše se u ugodni i tihi restoran iznad jednog kafea. Barbarela je s nevericom u svakom ogledalu posmatrala svoj lik, koji opet beše zanosan. Nije bilo ni traga od strašnih oteklina na vratu i licu, ali ona kao da se plašila da se opet ne pojave.

Lun pronađe najpotpuniji članak o događajima. Odmah mu je bilo jasno šta se dogodilo, jer je jedan novinar bio otkrio nekoliko činjenica. On je pisao:

»Izgleda da se sukob obaveštajnih službi oko nestalog naučnika Vilfreda Bornšojera prenosi s ostrva na naše tle. Pariz postaje pozornica obračuna. Viđen je čovek, čiji opis navodi na zaključak da je to bio Bornšojer...«

— Gledaj! dragi! Ovi pogađaju da je u njihovom gradu sam Donald Sikert — reče Barbarela.

Lun samo klimnu glavom i nastavi da čita. Kelner ga je podsećao na sebe, prilazeći mu čas s jedne, a čas s druge strane stola. Lun naruči skupu večeru i kelner oduševljen otrča da donese jela i pića. Barbarela je bila prestala da čita senzacionalne vesti i sve vreme je radoznalo posmatrala Luna. U jednom momentu s uzdahom reče:

— Volela bih da znam kako ti stvarno izgledaš. Imam osećaj da gubim tle pod nogama. Zaljubljena sam, a ne znam kako taj čovek stvarno izgleda.

— Evo ovako izgledam — smejući se odgovori Lun.

— Kad sam te upoznala, bio si nekako... sasvim si bio drugačiji. Kao sedokosi Amerikanac uopšte ničim nisi podsećao na onog prvog Sikerta... A sada... — neodlučno je govorila dalje Barbarela.

— Šta je sada? Kakva te muka muči? — upita Lun odlažući novine i pripremajući se za večeru.

— Eto... Sedim s džentlmenom izvanrednog izgleda. On je lep, mlad. Nema ni jednu sedu vlas... Imaš li ti stvarno sedih?

— Te još kako. Trideset devet godina, prosed, često suviše ćutljiv.

— A koje boje su tvoje oči? Citala sam da su tamno-plave, kao kaljeni čelik. A sada su kestenjaste, kao i kosa.

— Da li je to važno? Zar nećeš da se pomiriš s tim kako moram da menjam izgled, jer bi me brzo uhvatili?

— Ali koji ti je pravi izgled? — tvrdoglavo nastavi Barbarela. — Ja hoću da volim određenog čoveka. Osećam večeras da sedim s novim poznanikom.

— Onda nastavi da se tako osećaš — osmehnu joj se Lun. — A sve to nije dovoljan razlog da ti se ova izvrsna čorba od povrća sasvim ohladi.

Ona klimnu glavom i poče da jede.

Malo kasnije nastaviše razgovor uz bocu dobrog mediteranskog vina. Barbarela je pričala o onoj noći kad je Bornšojer izlazio da baci pismo. Lun zatraži da mu ponovi adresu Maksa Solpetera i ona mu je kaza.

— Hoćemo li ga posetiti večeras? — upita zatim Barbarela.

— Ti treba da se odmoriš, a ja ću videti šta se događa. Rano sutra treba da krenemo prema Nansiju i Linvilu. To je pravac kojim mora da se kreće Bornšojer sa svojim — reče Lun.

— Zašto da ideš, sam? Želim da budem s tobom — usprotivi se Barbarela.

— Ne mogu te naterati da ostaneš. Onda prvo da nađemo konačište

i da se spremimo za putovanje k istoku — popusti Lun.

Posle večere požuriše ka hotelu »Avenida« u Ulici Kolize. Lun je bio pripremio pasoš na ime bračnog para Frej i u hotelu iznajmiše apartman. Barbarela počeo da sprema stvari iz svog kofera, a Lun se oblačio za noćni izlazak. Odlazeći u kupatilo, on neprimetno odvrnu grlić jedne flašice ostavljene na stočiću. Bio je to gas za uspavljivanje na više sati.

Barbarela oseti umor i spusti se u fotelju. Zabaci glavu i sklopi oči, a zatim nesvesno zadrema i utonu u dubok san. Lun se vrati s malenom maskom na nosu i ustima. Spakova sve svoje stvari, prenese Barbarelu u krevet i sede da napiše kratko pismo. Obaveštavao je devojkicu da joj ostavlja pasoš i potreban novac, a zatim je završavao:

— »... Molim te, draga, da se odmah vratiš u London. Tamo ćemo se možda opet sresti. Napusti avanture i opasnosti. Budi ono što jesi: divna, ženstvena i sposobna devojkica. Zaboravi čoveka koji je suviše neuhvatljiv, suviše opterećen i uvek progonjen. Silno ću se radovati kad saznam da si srećna. Tvoj Lun«.

Ostavi pismo i pasoš, a zatim svoje stvari prepakova u torbu za spise i jedan paket, kako portir ne bi primetio da on napušta hotel. Zatraži da mu portir pozove taksi, a zatim mu ostavi pet stotina franaka i objasni:

— Moja supruga spava, pa je nisam probudio. Molim vas zadržite ovaj novac za pokriće računa da ona ne mora menjati funte. Pedeset franaka je za vas.

Portir poskoči i počeo da se klanja. Taksi stiže i Lun ode do iznajmljenih kola. Otpusti taksi i odveze se do jednog manje prometnog trga. Pod granatim drvetom nađe mesto za parkiranje i stade. Brzo urédi svoj izgled, pregleda revolver i sve one čudne stvarčice svoje lake opreme. Konačno uspostavi vezu s Makfer-sonom i javi mu da odlazi u Ulicu

Arkebuzije da poseti Maksa Solpetera.

— Moja noga je odlično. Oblozi su pomogli i za nuždu bih mogao da idem — odvrati Makfer-son.

— Odmori se, kapetane. Sutra ćemo zajedno, pa makar morao da uzmeš svoju grbu i štake — smejući se reče Lun.

— Samo ne grbu, molim te! Video sam jednu bolničarku ovde... Ona ne voli grbave — odvrati Makfer-son.

Odmah pošto je obavestio policiju o mrtvima i vezanima u usamljenoj kući, Džon Čamli je požurio da nađe svoje agente. Bio je očajan zbog neuspeha njegovih ljudi i ponovnog nestanka Vilfreda Bornšojera. Ali javi se tračak nade. Jedan njegov agent mu je pričao:

— Bežeći s mesta borbe, da bismo izbegli objašnjavanja i komplikacije s policijom, primetili smo jednog dugokosog mladića na motociklu, koji nas je uspešno pratio. Odlučili smo da ga uhvatimo. Nije se opirao.

— Ko je to bio? — nestrpljivo upita Čamli.

— Zove se Sesil Levan. Rekao je da zna gde će biti sakriven onaj naučnik. Traži dve stotine hiljada franaka, pa da nam omogući hvatanje Bornšojera i ostalih — pričao je agent.

— I šta ste uradili? — upita Čamli.

— Noćas u dvadeset i tri časa čekaće nas na mostu Konkord i reći će nam gde je Bornšojer. Pitali smo ga otkuda sve to zna. Odgovorio je da njegov prijatelj radi za neke ljude i zna da može unovčiti jednu tajnu. Zato nas je Levan pratio i posmatrao celo vreme. Video je sukob i sve što se dogodilo — objasni agent.

— Ostaje nam jedino da mu poverujemo. Biće teško tako brzo dobiti tu ogromnu sumu novca — zaključio Čamli.

Telefonirao je na jedan broj i objasnio da mu hitno treba dve stotine hiljada franaka. Smiren spusti slušalicu, jer je dobio odgovor da se novac može naći, iako je nepogodno vreme.

*

Lun je već znao kako treba ući u kuću Maksa Solpetera. Čoveka koji je umešan u tu krupnu aferu s Bornšojerom čuvaju ljudi kojima se veruje. Uzalud bi bilo pokušati napojnicom, ili velikom novčanom nagradom. Dakle, trebalo se probiti silom. On je bio spreman za takav nastup.

Bila je to uska trospratna kuća starinske arhitekture, ali brižljivo renovirana. Glacanim granitom obloženi zidovi prizemlja i skupa, metalnim ukrasima ojačana vrata pokazivali su da ovde ne žive ni siromašni ni nevažni ljudi. Lun pritisnu zvono za vrataru. Pred njim se uskoro otvori prozorčić i vratar upita:

— Šta želite?

— Moram da predam pošiljku za gospodina... Samo da pročitam — odgovori Lun i zagleda se u pripremljeni paketić s adresom.

Videći to, vratar otvori jedno kriko vrata i propusti ga u prostran hol. U jednom uglu sedeo je jedan snažan čovek i prelistavao nekakav ilustrovani časopis. Bilo je očito da pažljivo posmatra gosta. Vratar je držao levu ruku u džepu, što je bilo znak da ima revolver spreman da ga brzo potegne.

— Morate mi potpisati prijem. Možemo li na stočić kod gospodina? — reče Lun i ne čekajući odgovor priđe stočiću pred onim drugim čovekom.

Vratar zatvori vrata i priđe, tako da Lun ostade između njih dvojice.

— Rečeno mi je da paket uručim adresantu lično i to još u toku dana. Ali ja sam imao kvar na automobilu baš kod Longžumoa. Zato dolazim ovako kasno. Mogu li da vidim gospodina Solpetera? — pričao je Lun nekako skrušeno i reklo bi se ponizno.

To je bio najbolji način da se pokaže »disciplina«.

— Dajte pošiljku meni i ja ću ga obavestiti. On je u svojoj sobi i pitaću ga da li može da vas primi — objasni onaj što je sedeo uz stočić.

— Ne znam šta da uradim, jer sam toliko zakasnio. Recite to gospodinu Solpeteru. Čekaću uputstvo — pričao je Lun tapšući paketić na stolu.

Odjednom ućuta i zadrža dah. Znao je da će sada trenutno delovati njegov jedinstveni gas, kojim se toliko puta poslužio.

— Ruke uvis! Prepoznali smo vas, famozni kralju ponoći! — začu se uzvik.

Još uvek zadržavajući dah, Lun okrenu glavu k pobočnim vratima. Tamo je s mašinskom puškom u rukama stajao jedan nizak čovek četrdesetih godina i zlog pogleda, a iza njega se video nasmešeni šezdesetogodišnjak zbrčkanog lica.

— Gospodine Solpeter... — zausti čovek pokraj Luna, ali naglo ućuta.

Glas mu se prekide i on skliznu sa stolice na pod. I vratar je padao, tako da Lun morade malo da se izmakne. Bilo bi opasno, ako bi čovek s mašinskom puškom otvorio vatru pre no što i sam padne. Zato se Lun baci na pod.

Rafal mašinske puške odjeknu. Lun je video kako se oba napadača koče i kako padaju na pod. Bio je sada gospodar u ovom skrovištu Bornšojereovih prijatelja i istomišljenika. Odlučno otvori kutijicu s mekanom bočicom i iglom za injekcije. Vratar, onaj stražar iz hola i onaj s mašinskom puškom dobiše po dva grama tečnosti za uspavlivanje. Lun zatim veza Solpetera i ponese ga kroz vrata, na čijem pragu beše pao. Ugleda stubište i ponese ga gore.

Nadoše se u Solpeterovom prostranom kabinetu. Lun se osvrnu i osmotri teške zastore, masivna i kožom obložena vrata i pune ormane s knjigama i spisima.

— Prokleti psu! — viknu Solpeter na nemačkom.

— Odvratni su ljudi koji su nadmeni — odgovori Lun takođe na nemačkom.

— Uzalud ste napali. Ništa nećete saznati od mene. Ja znam šta se dogodilo s Kregom i ostalima. Ali sve vam je uzalud — zapenušen od besa govorio je Solpeter.

— Porazgovaraćemo... Polako, bez uzrujavanja... Lepo ćemo porazgovarati... Primirite se, Solpeter... Opustite se i primirite — govorio je Lun započinjući seansu hipnotisanja svog zarobljenika.

— Neću da vas slušam! Odlazite! Ne smete to!... Neću! — vikao je Solpeter otimajući se i pokušavajući da se oslobodi veza.

Otpor je bio snažan, jer je Solpeter shvatao kakva mu opasnost pretila. Ali Lun je znao kako treba da skrši i ovakav otpor. Nastavljao je mučni razgovor. Pomogle su mu godine Maksa Solpetera, čije se telo brzo zamaralo i time slabilo volju. Konačno, zarobljenik klonulo ućuta. Slušao je Lunove reči.

Četvrt sata kasnije poslušno je pričao čudne tajne svoje prošlosti i novu veliku igru oko otmice pronalazača najstrašnijih otrova, koji bi mogli da pomore veliki deo čovečanstva.

— Bez griže savesti žrtvovaćete tog dvojnika doktora Bronšojera? — pitao je Lun na kraju.

— Da... On nije važan... — odgovori Solpeter.

Lun je znao sve što je trebalo znati. Bilo je očito da mora požuriti, jer se ponoć bližila, a do jutra bi trebalo oteti Bronšojera. Sutrašnji izostanak Maksa Solpetera bio bi znak za uzbunu tamo u skrovištu kod jezera.

Oslobodivši Solpetera hipnoze, Lun mu ispriča šta je sve saznao i pokušava da ga prinudi na jedan kratak razgovor u potpuno svesnom stanju. Hteo je da shvati tog čoveka.

— Vi ste to sve saznali?! — kriknu Maks Solpeter pomodrevši u licu.

— Vaša igra je izgubljena. Treba je podneti. Kažite mi još nešto. Zašto sve to činite? Zar nije bilo dosta zla na ovom svetu? Zašto opet želite osvajanje, smrt i uništenje? — pitao je Lun.

— Držati ljude u pokornosti, najveći je domet ličnosti. Mi hoćemo pokornost sveta — odgovori Solpeter, dok mu je iz očiju prosto bleštala mržnja.

— To je i Bronšojerova opsesija — primeti Lun. — Ali svet nije podešen tako da se ta suluda ideja ostvari. Iz veka u vek čovek je sve slobodniji.

— Neću da slušam! Vi crvene zmijske... Crvene zmijske... Prokleti!... — sve slabije je govorio Solpeter.

Konačno klonu. Lun pritrča i počeo da ga pregleda. Brzo ga odveza i spusti na kanabe. Pocepa mu košulju i pokuša sa masažom. Ali sve je bilo kasno. Gušenje se pretvaralo u smrt. Bio je to moždani udar, koji je paralisao celo telo.

Smrt je bila potpuna već posle nekoliko minuta. Lun je i suviše mnogo znao iz medicine da se mogao prevariti. Zato napusti mrtvaca i počeo da pregleda njegov kabinet. Otkriven sef iza police s knjigama i dade se na posao da ga otvori. Tamo je našao nekoliko dokumenata i svesku Solpeterovih sećanja. A sve je bilo podešeno da izgori čim bi neko neupućen počeo da barata oko sefa. Međutim, Lun je od hipnotisanog saznao kako će otvoriti sef a da ne izazove paljenje smese, koja razvija temperaturu od dve hiljade stepeni i nešto kasnije opasnu eksploziju.

XIII

Čoveku koji je stigao na most dolazeći od Trga Koncord, nije bilo lako odrediti godine, jer je imao dugu, razbarušenu kosu i suviše produžene zulufe, koji su se stapali s kosom. Ali bilo je sigurno da nije star. Džon Čamli ga je već čekao na mostu. Počeli su razgovor bez pozdrava.

— Čime možete dokazati da stvarno znate gde je Bornšojer? — upita Čamli na francuskom.

— Moj prijatelj je vozač organizatora poduhvata. On i ja želimo novac — odgovori tobožnji Sesiil Levan i bezobrazno se isceri.

— Pitao sam za dokaze — nastavi Čamli mirno.

— Evo ih — odgovori Levan i pruži hrpicu fotografija.

Čamli ih je uzbuđeno razgledao. Bili su snimljeni trenuci kada je Bornšojer izišao. Videli su se i Čamlijevi ljudi kako pokušavaju da ga preotmu i kako jedan pada. Dalje su snimci pokazivali izlazak iz automobila, ukrcavanje u furgon tegljača i prebacivanje u velika kola, kao i ispijanje kafe u unutrašnjosti mercedesa. Fotografije su bile mestimično izgrebene, tako da se nisu mogla prepoznati lica Solpetera i drugih njegovih ljudi. Jasno je bilo da fotografije pričaju pravu priču.

— Kakve dokaze imate da je on još u Parizu? — upita Čamli.

— On je u blizini grada. Odvešću vas i pokazati vam ga, a vi onda učinite šta možete. Kad vam pokažem Bornšojera, predaćete mi novac i ja ću otići. Obezbedio sam da se podigne uzbuna, ako pokušate da me onemogućite ili prevarite — odgovori Levan.

— Mnogo ste nepoverljivi. Mi ćemo biti fer. Novac je ovde kod mene — umiri ga Čamli.

— Nisam nepoverljiv, ali moram da čuvam svoju kožu i scalp, za koga devojke kažu da je kolosalan — smejući se reče Levan.

— Kako mislite da izvedete to pokazivanje? — upita Čamli prikrivajući sumnje.

— Uzmite me u svoj automobil. Vodiću vas na pravo mesto i pokažću vam gde je Bornšojer. Povedite i ljude koji će vam pomoći, jer će se posle ponoći Bornšojer spremati da krene dalje — objasni mirno Sesiil Levan.

Bez daljih objašnjenja dozvolio je da ga Čamli odvede do svog automobila u Ulici Sent Dominik, a tada pravac prema istočnom delu grada.

Vozili su se ćuteći. Levan se osvrtao i smejući se zaključio:

— Dvoja kola nas prate. Verovatno imate najmanje još šest ljudi.

— Biće nas ukupno devet — odgovori Čamli.

— To je dosta — složi se Levan. — U slučaju da promašite, novo obaveštenje biste dobili tačno u podne, na mestu gde smo se sastali večeras.

— Zašto ne ostanete u stalnoj vezi s nama? — upita Čamli.

— Dogovoreno je da se jedan i po sat posle ponoći javim na jedan telefonski broj. Ako to ne učinim, moj prijatelj će dići uzbunu i nećete se dočepati tog naciste. Ja sam Francuz i mrzim ono što on želi, ali mi treba novac. Jednim udarcem hoću dve muve — objasni ćupavi Levan, stalno se cereći.

— Počinjem da vas shvatam — mrzovoljno reče Čamli.

Napuštajući Pariz skrenuše prema Marni, koja je krivudala između naselja i gradića na svom putu k ušću u Senu kod Šarentona.

— Kad pređemo reku i uđemo u Bri na Marni, skrenite odmah levo uz obalu — reče Sesiil Levan. — Imam pogodno mesto sa kojeg ću vam pokazati Bornšojera.

— Kako to da je sve podešeno? — upita Čamli.

— Ja vas ne potcenjujem, gospodine Čamli. Moj prijatelj zna da se s vama nije lako poigrati. Znamo i da ste osvetoljubivi i da biste nas ipak pronašli, u slučaju da igramo nepošteno. Za dve stotine hiljada franaka treba nešto i učiniti. E, mi to činimo da bismo zaslužili pare — objasni Sesiil Levan, ne prestajući da se ceri.

Stigoše do jedne dvospratne zgrade uz samu obalu Marne. Levan reče da zaustave i iziđe. Pozva ih da kre-

nu za njim i izvadi ključ od dvo-krilne kapije.

— Trudite se da budemo tihi. Tek nedavno sam iznajmio stan i ne želim da me izbace — šapnu Levan.

Popeše se tiho uz usko drveno stepenište obloženo izandalim tepihom. On ih izvede na terasu drugog sprata, ispod koje su s dvorišne strane bile garaže. Pokaza im kuću u susjednom dvorištu i reče:

— Moj prijatelj će otvoriti prozore, tobože da provetri sobu. Trudiće se da na svetlo dovuče Bornšojera i vi ćete ga videti — objasni Levan.

— Kad će to biti? — upita Čamli.

— Tačno u jedan čas posle ponoći. Ostaje da sačekamo četvrt sata — odgovori Levan i privuče naslonjače od pletenog pruća i ponudi Čamliju i Grandela da sednu.

Posmatrali su lepu prizemnu kuću ograđenu visokim zidom. U dvorištu je bio nekakav bazen i u njemu se ljeskala voda. Pored bazena su bila parkirana velika crna kola.

— Može li da se prodre u kuću? — šapnu Čamli.

— Tamo ima četiri naoružana stražara, uključujući i mog prijatelja. Učinite kako smatrate da je najbolje. Znam da će tačno u dva časa onaj automobil izići s Bornšojerom. Možete lako da ga ustrelite odavde, kada bude izlazio iz kuće — odgovori Levan.

— Ali mi ga želimo živog — odgovori Čamli.

— Onda postavite zasede napolju i nekako zaustavite automobil — predloži Levan.

— Imamo dve uniforme saobraćajne policije — šapnu Grandel Čamliju, tako da Levan ne čuje.

Ovaj odgovori klimanjem glave.

— Mislim da će naučnika odvesti do Sene i ukrcati ga na specijalno pripremljen brodić, koji bi ga odneo prema istoku, sve dokle je reka plovna. Tamo će ga preuzeti posebna grupa. Prvobitni plan o putovanju automobilom do Linevila je, izgleda, sasvim napušten — šaputao je dalje Levan.

— Imam utisak da nam vi izuzetno mnogo pomažete — primeti Čamli.

— A vi izuzetno mnogo plaćate — smejući, se tiho odgovori Levan. — Pored toga mislim da ta mešina od čoveka i ne vredi ni dve stotine franka, a mi dobijamo hiljadu puta više.

— Vrlo ste oštroumni i praktični — dodade Čamli.

Čekali su neko vreme, a tada na crkvi u L'Perou, na drugoj obali Marne, izbi jedan sat posle ponoći. Kroz zavese se iz kuće, koju su posmatrali, probijalo svetlo. A sada se jedan prozor otvori. Lepo su videli veliku sobu s foteljama i stočićem na sredini.

— Sad ćete ga videti — šapnu Levan.

Oni su uzbuđeno posmatrali. Jedan nepoznat čovek donese poslužavnik s nekakvim napitkom u velikim šoljama i stavi ga na stočić. Odmače jednu fotelju, tako da se na nju lako moglo sesti, a zatim opet iziđe nekud. Tri čoveka na betonskoj terasi su sedeli u mraku, nepokretni kao kamene statue.

Krupni čovek uđe i oni videše prvo njegove noge, a zatim i njega celog. Bio je još uvek u košulji i popravljao je kravatu, koja je bežala s izbočine njegovog glomaznog trbuha. Čamli je dobro znao Vilfreda Bornšojera i sretao ga mnogo puta za osam godina svog rada u Odeljenju za zaštitu naučnih istraživanja. Pokreti, visina, godine, svaki detalj na licu, bili su isti. Čak i da je znao o planu podvale s podmetanjem lažnog Bornšojera, ne bi verovao. Bio bi ubeđen da je pred njim pravi Vilfred Bornšojer.

Tobožnji naučnik sede u fotelju i počeo da pije iz velike šolje.

Levan se nađe k Čamliju i šapnu:

— Ako je to stvarno on, požurite da mi date novac, jer treba da se javim telefonom na vreme.

— Imate ga ovde — odgovori Čamli i pruži torbu punu novčanica.

— Želim vam potpuni uspeh — zaključio Levan, tiho ustajući.

On se odšulja s terase. Čamli šapnu Grandelu:

— Osmatraj, a ja idem da pripremim ljude dole.

Kuća je bila pod budnim pogledima Čamlijevih osmatrača, a on je sedeo u kolima parkiranim u senci drveća na obali. Video je kako veliki crni mercedes izlazi iz kapije i skreće ka raskršću. Čamli je znao da tamo stražare dva njegova čoveka, tobožnji policajci, koji će zaustaviti automobil. Sve je izgledalo kako treba.

Bilo je tačno dva sata posle ponoći. Automobil prođe blizu Čamlija i on lepo vide Bornšojera na zadnjem sedištu.

— Krenimo polako za njima — reče Čamli svom vozaču i nehotično opipa mašinsku pušku.

Bio je odlučio da ovoga puta po svaku cenu uhvati naučnika, a u slučaju neke teškoće da ga likvidira. Dok se automobil s tobožnjim Bornšojerom približavao raskrsnici, iznenada se pojavi jedan kamionet, koji nije poštovao prednost. Kočnice užasno zacvileše na oba vozila. Crni automobil se iskrenu da izbegne sudar ali ga kamionet udari u desni zadnji točak. Automobil se zanesa i malo dalje zaustavi. Na njegovom zadnjem delu izbi plamen.

Rezervoar s benzinom je očito bio povređen i vozač iskoči da pogleda kvar. Jurnu natrag u automobil i donese automobilski aparat za gašenje požara.

Bornšojer je lupao na prozor pokušavajući da otvori vrata i iziđe. Požar se naglo širio, kao da ga aparat za gašenje još više potpiruje.

Čamli zaustavi i pritrča s mašinskom puškom u ruci.

— Izvlačite čoveka! — viknu vozaču.

Ovaj pokušaj, ali nije mogao da otvori vrata, jer su se brave pri sudaru bile pokvarile. Čamlijevi tobožnji saobraćajni policajci stigoše i istrčашe da pomognu.

Požar se širio i naglo zahvatao automobil.

— Razbijmo stakla! — viknu Čamli i kundakom mašinske puške udari po prozoru sa strane.

Kundak odskoči. Stakla su bila specijalno rađena i otporna kao čelik. On je razjareno udarao. S druge strane je u njega zurilo lice Vilfreda Bornšojera. Pri svetlosti plamena mogao je nekoliko trenutaka da vidi svaki ožiljak, svaku boru i svaku grimasu straha na tom licu.

Tek posle najstrašnijeg udara staklo počeo da se lomi. Čamli je odbijao oštre ivice, dajući znak Bornšojeru da promoli glavu. Ovaj to i učini, ali plamen sada i ovde zaigra oko vrata. Smrdele su gume koje su gorele, a Bornšojer je urlao:

— Spasite me!... Ja nisam... Oh!

Njegova glava klonu preko ivice probijenog prozora. Plamen ga je sagorevao...

U daljini se začuše sirene vatrogasnih i policijskih kola.

— Sve je gotovo, odlazimo! — viknu Čamli i vrati se u svoj automobil.

Video je kako oba vozača, čija su se kola sudarila, beže u mrak obližnje uličice.

Sledećeg jutra listovi su doneli vest o nesreći u Briu na Marni i o tome da je u kaseti automobila pronađeno više stvari, koje ukazuju da je žrtva izvesni gospodin Vilfred Bornšojer, otet u Engleskoj. Bili su tu ugljenisani ostaci nekakvih bočica i metalnih kutija, a nađeni su i nesagoreli delovi jedne beležnice.

Džon Čamli je toga jutra čitao novine vozeći se ka aerodromu. Putovalao je u London da izvesti o konačnom nestanku Vilfreda Bornšojera. Pratio ga je Hjuz Grandel.

— Dakle, treba sve raspoložive snage baciti u tom pravcu. Vreme je jednom da uhvatimo i Luna. Kod njega su mikrofilmovi svih Bornšojerovih pronalazaka, a on sam je

riznica znanja — govorio je Čamli.

— Već su svi pravci, aerodromi, vozovi i putevi pod kontrolom naših ljudi i francuske policije. Saradnja je ostvarena potpunim sporazumom oko predaje Luna, ako im padne u ruke — odgovori neugledni Grandel.

— Nikako ne mogu da shvatim zašto ni na jednom predmetu, koji je Lun imao u rukama, a mi smo ga već oduzeli, nema otisaka prstiju — reče Čamli zamišljeno.

— Mislim da je upotrebio jednu silikonsku smesu, koja ne dozvoljava da se otisci ostave, ili neprimetno uzmu. Video sam njegove prste i znam da nisu rovašeni, ili hirurški menjana koža na njima. Ali otisaka nema — uzdahnuvši dodade Grandel.

Čekali su neko vreme. Tek pred samim ulazom u ogromnu zgradu aerodroma, Čamli zaključa:

— Sreća je što znamo gde je smešten Makferson. Harison je za dan i noć uspeo da pronjuška ceo Pariz. Pazite na mornara, jer to je način da dođemo do Luna.

Pozdraviše se još u kolima i Grandel brzo okrenu i odveze se natrag u grad.

Dok su se te noći plele mreže i postavljale stupice po celom Parizu, u koje je trebalo da se uhvati Lun, kralj ponoći, on je išao prema Kresiju vozeći se autobusom. Bio je obučen u radnički kombinezon i nosio je torbu s alatom. Svitala je rana letnja zora.

On iz autobusa osmotri Kresi i jezerce na desnoj strani, ali produži ka Feriju. U selu se iskrca i pođe do bifea u kojem je mogao da se dobije čaj, ili nešto za doručak. Jutarnji gosti, uglavnom radnici, još nisu stizali i mlada kelnerica je poslužila Luna crnom kafom iz automata i nalila mu čašicu mirišljavog konjaka.

— Pravite mi društvo i dozvolite da platim piće i kafe za nas oboje — počeo Lun razgovor oslanjajući se na pult pred devojkom.

— Mogu dok još nije stigla vlasnica — odgovori devojkica brišući vlažne prste.

Razgovor je brzo tekao i Lun saznade sve o stanovnicima, radnjama, zanatlijama i okolini. Devojkica je bila bistra i poznavala je mnoge goste. Lun zaključa da će morati otići do većeg naselja i odluča se za Lanji.

Ponovo stiže na autobusku stanicu i uhvati vezu prema severu. U gradić stiže već posle četvrt sata i počeo da razgleda ulice uz Marnu. Nađe mali park uz reku. Prvi zraci sunca su se pomaljali. Lun sede na jednu klupu i umoran zadrema. Malo kasnije sunce počeo da mu greje leđa.

Trgao se od nečijeg dodira. Uglada policajca koji mu se smeškao.

— Hej, prijatelju, možda ćete zakasniti na posao — reče policajac.

Ne ustajući, Lun pogleda na sat, a onda odgovori:

— Probudili ste me tačno na vreme. Stigli bi smo još i da popijemo nešto u blizini.

— Hvala, nemam vremena. Moram kod šefa. Zovu nas da primimo uputstva oko potere za nekim čudakom iz Londona — reče vedri policajac.

— Neki zločinac i krije se ovde? — upita Lun.

— Nije to. Postoji neki Lun, kralj ponoći. Kažu da je sada u Parizu. Goni ga cela francuska policija, pa i nas obaveštavaju — raspriča se policajac.

— To je zanimljivo. Kada pomislim samo zašto li sam ja morao da postanem vodoinstalater — odvrati Lun ustajući.

Uputi se k jednoj vodoinstalaterskoj radnji. Nađe vlasnika i počeo pregovore o pomoći, koja mu je hitno potrebna da preuredi instalacije u jednoj vili. Ponudi dobru nagradu unapred.

— Stajaće vas to pedeset franaka za danas — reče majstor.

— Ako imate kamionet, ili automobil, platiću trostruko — odgovori Lun.

— Imam veliki kombi. Ako utrošimo mnogo materijala, posebno plate — reče vlasnik radnje.

— Materijal je sav tamo. Ja imam svoj alat, a velika klešta za cevi i vaš alat ponesite. Evo vam novac — odgovori Lun.

— Taj vlasnik će masno platiti — namignu majstor.

— Kad traži hitnu uslugu. A inače ima i previše para — dodade Lun ustajući.

Uskoro su se vozili istim putem kojim je Lun došao od Feriera. Vlasnik kombija reče da mu se čudno dremalo. Lun preuze upravljač i majstor se premesti u drugi deo zatvorenog kombija. Lun je znao zašto se vodoinstalateru toliko spava i da se neće probuditi celo pre podne.

Kad se nađoše pred usamljenom vilom, Lun zaustavi i pozvoni. Čoveku koji otvori prozorčić na kapiji obrati se na nemačkom:

— Šalje me Vili. Imam poruku za gosta i vašeg šefa Petera.

— Otvoriću kapiju, a vi uterajte kola do kuće — odgovori stražar.

Lun pomisli da se ovi ljudi osećaju suviše sigurnim. Istina, niko stran nije mogao znati tajni Solpeterov nadimak, a onaj ko se posluži njime, mora biti čovek tajne Solpeterove grupe.

Ulazeći u hol on srete jednog čoveka srednjeg rasta, čije je levo oko bilo neprirodno mirno. Lun zaključa da je veštačko. Ovaj mu pokaza stepenište i samo objasni:

— Prva vrata desno i tamo sačekajte.

Penjući se Lun je bio na oprezi, ali ništa se nije događalo. Odškrinu vrata i ugleda mali salon s foteljama od veštačkog krzna. On stade pored stočića i sačeka. Učini mu se da nešto čudno oseća, ali bilo je kasno. Samo klonu preko fotelje i izgubi svest.

*

Kad se probudio, pomisli da je bio pod dejstvom neke droge, jer ono što je video, nije izgledalo moguće. On je bio vezan čvrstim kono-

pcima, tako da nije mogao pokrenuti ni delić tela. Ali to nije bilo ono u šta nije mogao da poveruje.

Kao realnost nije mogao da prihvati ono što je video. U fotelji s njegove leve strane, sedela je potpuno u konopce uvezana Barbarela, a s desne strane se kao krivac smeškao Samjuel Makferson.

Lun je čutao da ne bi otkrio ono što je mislio da su njegove halucinaције. Samo pogleda Vilfreda Bornšojera i još dvojicu nepoznatih, koji su sedeli u ostalim luksuznim foteljama.

— Izgleda ničemu se ne čudite — primeti Bornšojer.

— Čemu, na primer, da se začuđim? — upita Lun mirno.

— Pa tome što ste vezani i što su pored vas ova luckasta devojka i ovaj medved s mora — smejući se odgovori starac.

— Ah, to? Stvarno, kako vam je uspelo? — upita Lun.

— Staro je pravilo da je dobra samo aktivna odbrana. Naši ljudi su izviđali i radili. Imamo ih i među momcima Džona Čamlija, koji je jutros umakao u London. Od njih smo saznali gde je Makferson. A naš čovek u francuskoj policiji čuo je izveštaj da u hotelu »Avenida« boravi neki čudan par. Pogledao je tamo i našao devojku, koja sebe naziva Barbarelom, a koja je upropastila šefa londonske grupe američke Nacionalne agencije za sigurnost, gospodina Alana Robertsona. Ugrabili smo je ispred nosa francuske policije — pričao je jedan od nepoznatih.

— Mene su napali dok sam spavao. Odsada ću spavati samo na moru, milion mu odvratnih kopnenih snova! — upade Samjuel Makferson.

— Mnogo ste nam zla naneli — počeo Vilfred Bornšojer. — U trenutku neopreznosti naših ljudi, upali ste u Solpeterovu kuću. Ubili ste ga na neki vaš podli način.

— On je umro od besa. Posmatrajući vas vidim da će slična smrt i vas brzo ugrabiti, ako pre toga ne

stignete na vešala — odvrati Lun mirno.

— Kažem, naneli ste nam štetu i morate se odužiti — nastavi Bornšojer. — Traže vas hiljade ljudi u Parizu. Traganje za mnom je obustavljeno, jer sam tobože izgoreo.

— Poznat mi je taj plan. Je li ostvaren? — reče Lun.

— Sasvim i uspešno. Sada imamo i vas u rukama i brzo ćete nam vratiti one mikrofilmove.

— Kako to mislite da izvedete? Nećete ih dobiti.

— Hoćemo. Gledajte, na primer, ovu kutijicu — nastavi Bornšojer vađeći metalnu kutiju i pažljivo s dva prsta uzimajući iz nje jedan špric s iglom — Najmanji ubod ovom iglom izaziva smrt. Ako ne pristanete, prvo ćemo bocnuti vešticu Barbarelu. Daćemo vam tada vremena da razmislite, pa ćemo Makfersona.

Starac je s uživanjem opisivao psihootrove, kojima će, u slučaju da ne popusti radi života devojke i mornara, slomiti njegovu volju.

— Trebaće nam dosta vremena, ali ćemo biti efikasni. Zato je najbolje da se opredelite za stalnu saradnju. Ono što sam ja radio godinama za vašu zemlju, radićete vi za moju do kraja života. Biće vam lepo. Bićete okruženi bogatstvom i sjajem. Delićete našu strašnu moć. I ne slutite kakva vas uživanja čeka — pričaо je dalje Bornšojer.

Lun je ćutao zamišljen. Znao je da će naučnik — zločinac uspeti od njega da stvori ruševinu. Suviše strašni su bili otrovi koji nisu donosili smrt, nego ludilo. Znao je šta se postiže meskalinom i da je to prava igra prema onome što donosi upotreba nekih drugih psihootrova.

— Držaćemo vas u stalnom stanju katodnog sindroma, ili ćemo se služiti, radi promene i zabave, tim interesantnim psilocibinom — uživajući je pričaо Bornšojer.

Lun je znao da katodni sindrom znači dugotrajnu ukočenost tela i zadržavanje nametnutog položaja kombinovanog s psihičkim poreme-

ćajima. Kao da pogađa njegove misli, Bornšojer reče:

— Tako nećete moći ništa da preduzmete, a otpašće i vaš metod hipnotisanja. Znamo vašu veštinu i kako da je neutrališemo psiho-preparatima.

Lun je razmišljao o strahotama dejstva psilocibina, jedne organske baze biljnog porekla. Čovek svaki zvuk fantastično iskrivljeno čuje i shvata. Vožnja, na primer, u avionu je pravo mučenje. Pilot pod uticajem psilocibina bi morao odmah da iskoči iz aparata i ne razmišljajući, ili bi se obrušio k zemlji da se spase zvukova koji ga muče.

— Samo putovanje avionom biće dovoljno da uz psilocibin razveže jezik svima vama. Kad stignemo u Minhen, bićete poslušni kao jagnjad — zaključio Bornšojer.

— Ništa manje nego pravac Minhen! — uzviknu Lun.

— Da, moj budući pomoćniče u velikim hemijskim poduhvatima. Slučajno u blizini imamo tobože američki avion, koji ima sva odobrenja i rute za let do Belgije. Odatle je sve uređeno da nesmetano stignemo do Minhena. Tamo će biti privremeno naša glavna baza — zaključio Bornšojer ustajući.

Onaj čovek koji nije izgovorio ni reči, takođe ustade. Tek sada videše da drži bolničarski tas s napunjenim špricom za injekcije. Priđe prvo Makfersonu.

— Ne bodi me time, morski ježu! Ne smeš to da činiš s kapetanom broda, koji slobodno plovi! Zapamtiću te, ako učiniš! — pretio je mornar.

Lun i ostali ne mogaše da se ne smeju. Čovek zabode iglu u ogromnu Makfersonovu mišicu i ovaj se uskoro ukoči. Sledio je isti postupak s Barbarelom i Lunom.

Mutilo im se u glavi, osećali su se vrlo čudno. Lunu se činilo da mu je leva ruka toliko kratka da samo šaka viri iz ramena, a desna dugačka nekoliko metara. Imao je osećaj

da su mu se noge odvojile od tela i da su negde daleko od njega.

Makfersonu se činilo da mu glava izrasta sa trbuha, a ramena se odvalila negde daleko iza njega. Video je sve iskrivljeno i u jarkim bojama.

Barbarela je osećala pojačan strah i imala utisak da joj se vrat izdužio i da joj ruke počinju s njega, a ne iz ramena. Crvena i ljubičasta boja titrale su joj ispred svega što je videla.

Otrov nije na halucinacije delovao sasvim jednako i svaka osoba se drugačije osećala, već prema neakvim čudnim zakonima i ustrojstvu psihe. Zajedničko je bilo to da biće ostaje nepokretno. Ako mu se podigne ruka, ona ostane tako, ili ako mu neko sagne glavu na grudi, više je ne može podići.

Tako ukočene tek pred večer su ih čutljivi agenti preneli do kamiona s reklamom jedne tvornice nameštaja. Ubacili su ih u furgon kamiona i odvezli ih do pompcnog vojnog aerodroma kod Persana, koji je bio ustupljen američkim jedinicama. Amerikanci su se tih dana selili i prijavljivali su letove svojih aviona prema severu. Među tim avionima nalazio se i jedan postavljen na pomoćnom aerodromu.

Lunu je avion izgledao sićušan i čudio se što ih guraju unutra. A malo kasnije imao je osećaj da se aviončić naduo do džinovskih razmera. Poleteli su kad je sunce već zalazilo. Vojni laki transportni avion leteo je polako, ali već su prešli belgijsku granicu kad se smračilo.

Pilot je uhvatio vezu s bazom u Belgiji i zatražio odobrenje da nastavi let po planiranom pravcu i da sleti na vojni aerodrom kod Koblenca. Odmah je dobio odobrenje. Odnikud se pojavio jedan lovački avion, koji je nadletao, prelazio i opet se vraćao oko transportnog i sporog aviona.

— Dakle, prijatelji Amerikanci i ne slute u čemu nas tako srdačno pomažu — reče Bornšojer zadovoljno.

Lun je primetio da dejstvo otrova popušta, ali je osećao i klonulost.

Njega, Makfersona i devojkicu strahovito su mučili zvuci rada motora i glasovi oko njih. Bili su nemoćni i čitava noć je bila pravi pakao za njih. Nisu znali da li su u avionu, ili među neakvim strašnim zupčanicima, koji prete da ih rastrgnu strašno tutnjeći, zavijajući kao stotine sirena i jezivo škripeći.

Sletanje na aerodrom, njihovo prebacivanje do Minhena i smeštanje u neakve čudne metalne ćelije, činilo im se samo kao nastavak mučnih halucinacija.

XIV

Prva dva dana Lun, Makferson i Barbarela provedoše usamljeni i zabrinuti. Niko od njih nije znao šta se dogodilo s ostalima. Čutljivi stražari neprekidno su ih posmatrali kroz kontrolne okulare i pazili na svaki njihov pokret. Prvog dana su se samo odmarali. Jedinu događaj bilo je vođenje jednog po jednog u naročito uređeno kupatilo, gde su morali dugo da se kupaju. Zatim su ih lekari pregledali i napravili rendgenske snimke svih delova tela. Dobili su naročita laka radna odela i obuću.

Drugog dana posetio ih je jedan od lekara i rekao da su se dobro odmorili.

— Šta je s devojkicom i mornarom? — pitao je Lun sumnjajući da će dobiti odgovor.

— Sasvim su dobro. Odmaraju se i već sutra će moći da nastupe — odgovori lekar s izrazom pažnje i ljubaznosti na licu.

— Gde i kako da nastupe? — upita Lun.

— To ja ne znam. Dužnost mi je da utvrdim zdravstveno stanje i opšte sposobnosti pre nastupa. Možda je to nastup pred islednicima, ili početak nekog rada, putovanja... Ne znam tačno — odgovori lekar smeškajući se i odlazeći.

Makferson se zadovoljio saznanjem da je Lun zdravo i dobro. Obroci su bili obilati i izvrsni, pa je samo jeo i spavao.

Jedino je Barbarela bila ćutljiva i potištena. Ogorčilo ju je postupanje stražara, koji je nisu ispuštali iz vida ni kada se kupala, ni dok je spavala, ni kada se spremala da legne. Potištenost je, verovatno, bila pojačana posledicama trovanja psiho-otrovima. Ona je razmišljala o životu i svemu što je preživela. Ljubav prema Lunu učinila je da se u njoj probude i naglo počnu da rastu svi oni prirodni instinkti žene. Maštala je o mirnom i slobodnom životu. Ali uska metalna ćelija mučila ju je svojom teskobom. Znala je da se konačno našla u rukama ljudi koji mogu i znaju kako da unište ljudsko biće.

Trećeg dana su ih odmah posle doručka odveli do hodnika i tu su se prvi put od dolaska u Minhen videli, premda samo na nekoliko trenutaka. Stražari su ih vezane lisicama gurnuli u meko obložene sanduke. Osetili su kako dizalica podiže i nekud spušta sanduke u kojima je bilo sasvim mračno. Čuli su zvrjanje snažnog motora i po potresima zaključili da ih nekuda odvoze nekim teškim vozilom.

Vožnja je trajala oko jedan sat. Niko od zarobljenih nije imao časovnik da to tačno utvrdi. Konačno su sanduke istovarili i otvorili. Njih troje se nadoše u svetloj prostoriji bez ikakvog nameštaja.

— Hej vas dvoje, jeste li dobro? — upita Lun.

— Čas me konzerviraju, čas opet izvade iz kutije — odgovori Makferson i opsova, ne dovršivši psovku zbog Barbarele.

— Šta će biti s nama? — upita Barbarela.

— Zabranjeno je da razgovarate! — viknu im stražar obučen u odelo istovetno s njihovima i po boji i po kroju.

— Bićemo poslušni — odgovori Lun na nemačkom.

Oko njih se nalazilo još pet stražara, ali se nije videlo nikakvo oružje. Samo su ćuteći pratili svaki njihov pokret.

— Pođite za mnom — reče stražar koji ih je opomenuo da ne razgovaraju.

Oni poslušashe i iziđoše u veliki hodnik, a zatim ih stražar odvede do jednih vrata. Uvede ih u sobu nameštenu luksuznim nameštajem. U uglu je bio jedan veliki pisaci sto i iza njega je sedeo krupan čovek pedesetih godina, s naočarima pozlaćenih okvira. On odmah ustade i pokaza na šest fotelja.

— Sedite, gospodo. Oprostite zbog mera predostrožnosti — reče on pogledavši na njihove vezane ruke, a zatim se okrenu stražaru: — Oslobođite ih i ostavite nas same.

Stražar poslušao i otključao lisice, a zatim se bez reči udaljio.

— Govorićemo na engleskom, ako vam je to lakše — nastavi čovek s naočarima.

— Moj drug ne govori dobro nemački — reče Lun.

— Dakle, prvo ćemo se upoznati. Zovem se Johan Remer, inženjer sam i upravljam laboratorijama čiji ste gosti — reče Nemač osmehujući se prvo na Barbarelu, a zatim na Lunu i Makfersona.

— Gosti?! Kažete da smo gosti?! Trista mu đavoljih gozbi, ja se odmah zahvaljujem na gostoprimstvu i odlazim na more! — zatrubi Samuel Makferson.

Remer se smeškajući nastavi:

— Vi ste se sukobili sa jednom starom... staromodnom grupom. Sada ste dodeljeni nama i mi ćemo znati da vam pružimo sve pogodnosti za koristan rad. O tome treba da razgovaramo.

— Ako odbijemo? — upita Lun.

— Takva mogućnost je isključena — odgovori Remer. — U tom slučaju preuzela bi vaš posebna grupa... Verujem da pogađate da to ne bi bilo dobro. Psiho sredstva u toku

dužeg perioda napravila bi od vas prave bolesnike, koji nikada ne bi ozdravili.

— Znam šta sve stoji iza tog vašeg objašnjenja. Mi želimo da znamo vaše uslove. Mislim da bismo mogli da ih prihvatimo — nastavi Lun mirno.

Makferson i Barbarela ga zbunjeno pogledaše.

— Ti si to govorio na engleskom? — upita Makferson.

— Dobro si me čuo, Same. Mislim da je kraj naših bežanja pred policijama svih zemalja sveta. Kraj je tajnom radu u skućenim laboratorijama i tajnim skloništima. Mirno ćemo spavati i ostvarivati velike pronalaskе — pričao je mirno Lun.

— Dakle, tebe su sasvim otrovali — uzdahnu Makferson. — Ali ja ne mogu... neću da živim ovako. Hoću more i brodove!

— Mislim da gospodin Sikert ima pravo. Ovde ćete prvo dokazati da želite saradnju, a onda ćete dobiti najlepší brod koji su ljudi izgradili — odgovori Remer razočaranom mornaru.

Barbarela je ćutala.

— Gde se sada nalazimo? — upita Lun.

— Naše laboratorije su u prilično pustom, upravo pogodnom kraju blizu Minhena. Pokazaću vam na karti — odgovori Remer i ode do stola.

Vrati se s kartom i stavi ih pred njih. Pokaza jednu tačku između Alinga i Gilhinga.

— Tu smo pored rečice. Iako su u blizini dva gradića, a na severu i jugu prolaze važni putevi, kraj je miran i dobro obezbeđen. To je zabranjena zona za sve koji ne rade s nama — objasni sasvim poslovno.

Lun je znao da ovo usrdno odgovaranje na sva pitanja znači ogromnu sigurnost gospodara njihovih života. Remer, kao da je pogađao njegove misli, dodade:

— Nema apsolutno nikakvih mogućnosti da napustite laboratorije.

Lun klimnu glavom i upita:

— Dakle, šta želite prvo da učinimo?

— Pripremićete sve uslove da vratite mikrofilmove uzete Vilfredu Bornšojeru.

— Kako je stari naučnik? — upita Lun kao da se radi o nekom ličnom prijatelju.

— Oporavlja se od napornog puta. Uskoro ćete imati prilike da ga vidate — odgovori Remer.

— Dakle, starac će živeti ovde — zaključí Lun i nasmeja se s razumevanjem. — Hoće li prihvatiti?

— Svakako, i to s oduševljenjem. Toliko dugo je radio u Engleskoj i sada je na pravom mestu — reče Remer. — Onda, vratimo se mikrofilmovima.

— To je naročít problem. Ima istine u pričama o mojim skloništima u Londonu — reče Lun i zastade.

— Proučio sam sva obaveštenja o vama.

— Onda shvatate da u sadašnje sklonište ne može niko da uđe. Sve je minirano, pripremljeno za rušenje u slučaju nasilnih pokušaja. Postoje tri sistema obezbeđenja. Prvi deluje na šifre, koje mogu precizno da vam objasnim. Drugi sistem deluje na moj glas i to je teško postići, jer su isključena tehnička sredstva, kakve su gramofoni i magnetofoni. Mogla bi da se dogodi nesreća i sve bi nestalo u ruševinama i vatri — pričaó je Lun.

— Shvatate da vas ne možemo voditi u London?

— U to sam ubeđen. Ali i taj pojas se može zaobići dužim radom. Treba samo probiti ulaz kroz debeli armirani beton i na pravom mestu. Treći sistem obezbeđenja je povezan s elektronskim mozgom, koji preko jedne ručice prima karakteristike mog tela, a preko druge tela mog vernog Samjuela Makfersona.

— Opet morate lično? To je nemoguće — smrknuto primeti inžinjer Johan Remer.

— Ovde može da se stvori isti protivsystem, koji će dati efekat naših telesnih karakteristika. Ali sve to

zahteva mnogo posla. Zato sam rekao da ima mnogo teškoća. Postoji još jedna okolnost na koju treba ukazati — nastavi Lun.

— Dakle, ipak se sve može postići — razvedrivši lice upade Remer. — Koja je to nova okolnost?

— Mikrofilmovi su u mom trezoru. Tamo ima nešto španskog zlata izvađenog s davno potonulih galijskih, Tome dodajte koji miljon funti u novčanicama raznih zemlja i nekoliko džakčica dijamantata. Mislim da ima desetak skupocenih ogrlica i dijade-ma i nešto ostalog nakita. To može da izazove neželjene posledice, ako ne pođu naročito sigurni ljudi. To bi bilo sve — završi Lun svoje izlaganje.

Makferson je zurio u njega, shvatajući da Lun ne govori istinu i da želi da dobije u vremenu. Zato upade u razgovor:

— Nisam se nadao da ćeš tako brzo i lako dići ruke i izbrbljati sve naše tajne!

— Dragi Same, treba da budemo realni. Naš život zavisi od uspeha ljudi gospodina inženjera Remera. Ako oni ne dobiju ono što žele i ako mi ne budemo saradivali u svim projektima koje oni žele, nećemo dugo poživeti. A znam da će umiranje biti strašnije od same smrti. Ljubazni izgled gospodina Remera i njegovo strpljenje s nama potrajaće samo dok mi prihvatamo uslove i izvršavamo obećanja. Čim bude suprotno, proklinjaćemo čas kad smo se rodili. Ako hoćeš da izvršiš samoubistvo, možeš da se usprotiviš i meni i njemu — izloži Lun glasom punim sigurnosti.

— Shvatam sve vaše uspehe, gospodine Sikerte — reče tada inženjer Remer. — Vi ste realno ocenili sve okolnosti. Da vas podržim, pokazaću vam naše laboratorije.

Posle tih reči on pritisnu dugme na stolu. Stražari se pojaviše na vratima.

— Pratićete nas pri obilasku — reče Remer i dade znak da svi krenu.

— Ne želim ništa da vidim. Ne mo-

gu da podnosim ograničenja slobode — reče Barbarela slomljenim glasom.

— Ne smeš klonuti, draga. Ja te volim i biće nam lepo. Kad dokažemo privrženost, livećemo slobodno — odgovori Lun i uhvati je pod ruku.

Stiskom za podlakticu dade joj znak da iza svega postoji neka druga igra. Izidoše u hodnik. Čuo se udaljeni šum snažnih mašina. Prvo pregledaše južni kompleks, u kome je bio hemijski deo ogromnih instalacija. Savremene laboratorije, gigantski kazani i retorte, hemijska postrojenja i sve ono što je tamo video, uveravalo je Luna da se ovde mogu izvršiti i najkomplikovanija hemijska istraživanja, pa uz to ostvarivati i velika proizvodnja.

— Mislim da je sve prilagođeno istraživanjima gospodina doktora Bornšojera — reče Lun obraćajući se Remeru.

— Dobrim delom jeste. Ali ovo su prilično univerzalni uređaji za hemijske procese — odgovori Remer.

— Istina je, ali uređaji visokih temperatura su prilično slabi za ono što ja mogu da učinim — nastavi Lun.

— Kako ste to uspeli da ocenite?! Pa to je neverovatno! — začuđeno uzviknu Remer. — Koliko znam, nikada niste radili u nekom ovako velikom postrojenju.

— Nisam, ali znam o njima koliko treba — osmehnu se Lun.

Čuteći nastaviše prema severnom delu kompleksa. Tamo su bile ogromne hale za potrebe fizičkih laboratorija. Akceleratori ogromne snage, električne i elektronske mašine, prese, strugovi i merni instrumenti bili su postavljeni u skladnoj vezi. Lun je s divljenjem posmatrao ogromni kompleks, ali mu se pogled smrači kad pogleda visoke zidine oko oba kompleksa. Prema nebu su se dizale džinovske maskirne mreže, koje su sprečavale snimanje iz vazduha. Mogli su da se primete provodnici visokog napon, signalne sprave, osmatračke televizijske ka-

mere i sva ona tehnička čuda jednog modernog obezbeđenja tajnih laboratorija.

— Mislim da ni insekti ne mogu stići ovamo — reče Lun gledajući prema mrežama visoko iznad zgrada.

— To je sasvim tačno. Nekada i jedna mušica može da omete eksperimentat. Električna polja se spajaju čim doleti makar i sićušni komarac. Vi ste jednim pogledom sve raspoznali — pohvali ga Remer. — Sigurno znate da niko ne može izići odatle, ako ga specijalnim i brižljivim procesom ne propustimo.

— Napolju sigurno imate još i druge linije obezbeđenja — nastavi Lun.

— Da, imamo kamuflažne zidove, minirana polja i konačno pojas obezbeđen bodljikavom žicom, osmatračnicama i vojnim stražama — ponosno odgovori Remer.

— Uveren sam da se može mnogo postići ovde i sa svim što imate. Možemo se vratiti da nastavimo rad — reče Lun.

— Pokazaću vam još kuću u kojoj ćete mirno boraviti. Tamo ćete imati sve što vam bude trebalo. Dobijaćete novine i časopise koje god zaželite. Imaćete radio i televizijske prijemnike i odličnu poslugu — reče Remer. — Jedino nećete moći da koristite radio-uređaje za vezu sa spoljnim svetom, jer je to unapred onemogućeno. Pristup blombiranim antenama je nemoguć, jer biste mogli da ih iskoristite protivu ometanja.

— Na sve ste mislili. Vi ste vrlo sposobni — odgovori Lun glasom punim divljenja.

— Vi ste zaista genijalan glumac — smejući se dodade Remer. — Ja znam da ćete vi nekad pokušati da pobegete, ali vam to neće uspeti. Zato i ne pokušavajte.

— Prirodno je da bih odmah nestao, kad bi to bilo moguće. Ali vidim da nije i prihvatom neminovnosti — reče Lun veselo.

— Počinjem da verujem da ćemo se u svemu slagati — odgovori Remer.

Stigoše do jedne staklom ograđene kabine, gde je uz kontrolne table stajao mlad čovek plave razbarušene kose.

— To je inženjer Oto Svegeman, glavni inspektor i moj zamenik. Vrlo je uredan i sposoban. On će brinuti o vama, kao što brine o ekipi naučnika, koji dolaze ovamo, ili tu stalno žive. Istina, nećete se viđati s njima, sem izuzetaka — objasni Remer.

On dade znak Svegemanu i ovaj uključi jedan uređaj. Iza kabine se otvoriše masivna metalna vrata i Lun ugleda cvetno dvorište opkoljeno ukrasnim drvećem. Bila je to prava botanička bašta. U sredini je bila lepa kuća, obasjana zracima sunca, koji su se probijali kroz tridesetak jardi visoko postavljene zaštitne mreže.

Prodoše uskom stazom između mirisnih ruža i cvetnih leja. Udoše u kuću koja je imala trpezariju, dva salona, biblioteku i osam soba s kupatilama.

— Sve je vrlo lepo. Tražim da nas troje stanujemo zajedno — reče Lun dok su bili u velikoj biblioteci.

Barbarela je bila ostala u holu i kroz prozor je posmatrala cveće. Kako je bila daleko od njih dvojice, a Makferson je sedeo u salonu s barom, Remer ne spuštajući glas reče:

— Devojku ostavljamo vama na raspolaganje. Vaše lično zadovoljstvo nam je veoma važno. Inače ona bi nam bila sasvim suvišna. Ako vam dosadi... Uvek će moći da vam dođe u goste nekoliko lepotica.

— Ovde će biti kao u pričama iz »Hiljadu i jedne noći« — smejući se odgovori Lun.

Njih dvojica pođoše natrag u Remerov kabinet, a Barbarela i Makferson ostadoše u kući.

Razgledanje postrojenja dalo je Lunu mogućnost da shvati kolika je moć ovde skoncentrisana i kako se

može iskoristiti. Inženjer Johan Remer je bio sposoban organizator, ali ne genijalan naučnik. On nije slutio šta čini pokazujući Lunu sve uređaje.

Sada je Lun u svojoj glavi stvarao plan uništenja svih ovih uređaja, za čiju su izgradnju planovi rađeni više od pet godina.

— Vi ste veoma lukavi, gospodine Remer — počeo Lun gledajući inženjera pravo u oči. — Pokazati jednom naučniku ovakve laboratorije i postrojenja, znači sasvim ga zarobiti. Gorim od nestrpljenja da stvaram...

— Na primer? — smeškajući se odvratio Remer.

— Vidim da ste mnogo radili na lejzeru. Za dva dana možemo prekočiti ono za šta bi vam bilo potrebno još nekoliko godina. Sa psihootrovima i gasovima ste takođe dosta odmakli, ali neka moja otkrića toliko nadopunjavaju vaše uspehe, da ćete se zadiviti — odgovori Lun.

— Kako vi sve to znate?! — čudeći se upita Remer. — Mislio sam da spoljni pogled na uređaje ne može toliko da vam kaže.

— Ne postoji čovek koji bi sve to shvatio, ako već nije radio na sličnim uređajima. Ja sam sve to već stvorio u svojim laboratorijama, ali u minijaturi. Nekoliko uređaja treba hitno napraviti i videćete šta ćemo postići — oduševljeno nastavi Lun.

Izlagao je podatke, zamisli i mogućnosti. Govorio je o novom eksplozivu, koji će povećati snagu običnog eksplozivnog puščanog zrna toliko da je izravna s granatom od sto dvadeset milimetara.

— To bi značilo da jedan mitraljez dobije snagu čitavog artiljerijskog puka — primeti Remer.

— Sasvim tačno! — odvratio Lun. — A bataljon vojnika naoružan puškama i puškomitraljezima imao bi vatrenu moć ravnu čitavoj jednoj armiji. Cena takve municije veća je svega nekoliko desetina puta od obične.

Govorio je dalje o zracima smrti, koji će moći da unište avion, ili raketu na nebu i svaki cilj na zemlji i na udaljenosti od dvadeset hiljada jardi. Objašnjenja o tim mogućnostima bila su takva da je Remer morao da veruje, jer je znao dokle su istraživanja došla i da Lun zna mnogo više. Nije ni slutio da Lun govori baš o onim pronalascima za čije ostvarenje će dobiti nekoliko novih mašina i dovoljne količine hemikalija. A tada će nastati pravi pakao na ovom deliću zemlje.

— Da vidimo odakle bismo počeli — predloži Remer.

— Prvo ćemo izraditi maketu mog skrovišta u Londonu. Moramo preneti otuda i nekoliko instrumenata za čiju proizvodnju mi je trebalo više godina. Zato treba naučiti ljude kako da uđu, uzmu mikrofilmove, moje instrumente i dragocenosti. Nećemo više imati nikakvih briga pri finansiranju naših poduhvata ovde — ispriča Lun.

— Kad to postignemo, prihvaćemo se ostalog — složi se Remer.

— Mislim da je bolje da odmah radimo uporedo. Pravljenje makete skloništa će trajati nekoliko meseci. Za to vreme ćemo izvežbati i ljude koje budete odredili. Ali možemo da napravimo snažne kuršume i da ih isprobamo, da počnemo sa proizvodnjom. Možemo da poboljšamo lejzere i napravimo prvi uređaj zraka smrti. Ne treba zapostaviti ni hemijske pronalaskе — predloži Lun mirno.

— To je najbolje. Čim pokažemo prve krupne rezultate, odmah ćemo dobiti najveću moguću pomoć od države — složi se Remer.

— Još danas ću početi da crtam planove nekoliko uređaja i da pravim spiskove potrebnog materijala. Daćete mi nekoliko dobrih konstruktora, tehničara i crtača — zaključi Lun.

Zaneti planovima zaboravljali su kako vreme brzo prolazi. Tek telefonski poziv opomenu Remera da je davno trebalo otići na ručak. Oni

krenuše. Remer isprati Luna do prolaza u vrt oko kuće za stanovanje, a zatim ode u svoju trpezariju.

Lun nađe Makfersona i Barbarelu kako već završavaju zakasneli ručak. Pozdravi ih i sede za sto. Naže se i šapnu Makfersonu:

— Neprekidno nas prisluškuju i osmatraju skrivenim televizijskim kamerama. Pazi na to, a sada pogledaj Barbarelu i počni da se smeješ kao nekoj dobroj šali.

Makferson posluša i poče da se kikoće gledajući drsko devojkicu. Ona ga ljutito pogleda i usne joj zadrhtaše. Lun se takođe smeja bez razloga. Možda je pri tome mislio na Remera i Bornšojera.

— Poludeću! Zašto se smejete? — reče Barbarela plačnim glasom, a onda joj suze potekoše.

Ona pobeže u svoju sobu i baci se na krevet. Dugo je plakala. Tek kad završi ručak, Lun dođe k njoj i poče da ju teši. Tobože ju je ljubio oko uha, a pri tome joj šaputao da mora paziti na to da ih iz svih uglova kuće posmatraju nevidljive televizijske kamere i prisluškuju najbolji mikrofoni. Svaka reč se beleži na magnetofonske trake.

Posle toga predoše u salon da popiju crnu kafu, koju im je služila gojazna i ćutljiva starija žena. Lun je tobože glasno ubeđivao Makfersona i Barbarelu da će ovde divno živeti i da će steći poverenje i slavu.

— Nadam se da smo stekli utočište za ceo život. Nema više stalnog strahovanja od hapšenja i zatvora. Ovde nas štite stotine ljudi — zaključio on vatreno.

— Ali kad ti dosadim... Kome ću tada biti potrebna? — upita tužno Barbarela.

— Uvek ćeš mi biti draga i uvek ću te paziti? — uveravao ju je Lun.

Makferson je psovao što nikad neće moći da plovi slobodnim morima, a Lun mu je objašnjavao da treba pokazati punu privrženost ljudima ovde, pa će imati ne samo jedan brod, nego čitavu flotilu brodova za istraživanje.

— Kada bi to bilo tačno, ne bih žalio da trpim i najveće muke. Ti znaš koliko umem da budem veran — uzdahnuvši reče Makferson.

Lun je znao, ali Makferson i Barbarela nisu mogli da zamisle šta sve znači ova igra. Johan Remer je sedeo u svojoj sobi i slušao svaku njihovu reč preko uređaja skrivenog u ormančiću pored ležaja za odmaranje. Desetina drugih čuvara snimala je svaku reč, posmatralo svaki pokret svojih zarobljenika.

Remer se zadovoljno smeškao videći na malom ekranu kako Lun odlazi u radnu sobu i počinje da piše.

Makferson i Barbarela su pronašli kinoaparaturu i kutije filmova, pa su se zabavljali gledajući film strave i užasa, snimljen po romanu Edgara Valasa.

— Ima li kakav film o moru? — pitao je Makferson, trudeći se da ne psuje pred damom.

XV

U napornom i grozničavom radu Lunu su dani brzo prolazili. Uzalud je nepoverljivi stari Vilfred Bornšojer gundao protivu Donalda Sikerta.

— To je mađioničar, a ne naučnik! — vikao je starac ljubomorano na Lunove uspehe. — On će nas upropastiti svojim trikovima. Ne prirodno je i na granici nemogućeg to što on čini.

Ali inženjeri Johan Remer i Oto Švegeman sve više su se divili svom zarobljeniku. Trudili su se da Lunu bude što bolje i da se njegovi zahtevi izvršavaju brzo i efikasno. Zadovoljno su trljali ruke zbog prvih uspeha, za koje su dobili mnoga priznanja. Lun je malom prepravkom uspeo da udvostruči snagu i domet nemačkog lejzera. Ali pravu buru oduševljenja i ogromne nade izazvalo je onih dvadeset i dva pušćana metka, koje je on izradio. Kada je na poligonu ispaljeno dvanaest u pojedinačnim pucnjima iz pušaka, a deset rafalom iz mitraljeza, brdo na vojnom poligonu je zahvatila se-

rija eksploziva, kao da je vatru otvarala moćna baterija topova.

Generali su proračunavali vatrenu moć i tvrdili da je takva municija veći pronalazak od hidrogenske i atomske bombe zajedno. Cena proizvodnje je bila mala. Nije bilo teško izračunati da nemačka armija može steći snagu dva i po puta veću od svih vojski sveta udruženih u jednu, jer je Lunov kuršum imao hiljadu i sto puta veću moć od običnog. Lun je obećao i izradu granata za sve vrste artiljerijskih i minobacačkih oruđa na istom principu. Hiljadu puta razornija granata! Pa to je bolje od skupe atomske bombe! To su bili razlozi zbog kojih je Lun postajao božanstvo, čudotvorac i svemogući čovek, koji će učiniti ono što nisu mogli svi geniji Nemačke — daće najmoćnija i nepobediva osvajačka oružja naciji.

A niko nije znao da komplikovani procesi dobijanja eksploziva ogromne razorne moći kriju u sebi jednu tajnu, koju Lun nigde nije zabeležio. Bez njega niko nije bio u stanju da proizvede strašni kuršum. Čak i njegovo poboljšanje lejzera je bilo jedna uspela šala. Dodajući mu nestabilne kristale u konstrukciji, on je prevario tvorce ovog oružja, jer je trebalo da prođu samo dva meseca, pa da lejzeri izgube svoju snagu. A tajna tih kristala nije bila nikom saopštena, pa sami nemački inženjeri ne bi mogli da ih proizvedu čak ni za taj kratki vek trajanja od dva meseca. Ali postojanje moćnog lejzera i strašnih kuršuma su bili činjenica. Hrpe nacrti i proračuna, na kojima su radili elektronski računari i za čije proveravanje je trebalo još nekoliko meseci rada, bile su tu. To su bili dokazi Lunove saradnje i dovoljna osnova za oduševljene i radosti.

Jednoga dana Lun je sreo doktora Vilfreda Bornšojera u društvu inženjera Remera.

— Radujem se što vas vidim — reče Lun.

Bornšojer ga ćuteći osmotri, ali ništa ne reče.

— Molim vas da odobrite jedan eksperimenat — nastavi Lun mirno.

— Na osnovu droge koja menja svest...

— Znam taj skupi preparat — ljutito ga prekide Bornšojer. — Otrovi su efikasniji. Samo mrtav neprijatelj je ono što želimo.

— Ali i besprekorna poslušnost vojske i naroda je takođe značajna — nastavi Lun. — Otkrio sam jeftin proces dobijanja te droge.

On izloži ideju da se na bazi tricijanoaminopropena izradi mala količina droge i da se ubaci u vodu jedne četvrti Minhena. Tako će se proveriti njena potpuna efikasnost.

Remer je bio oduševljen. Čitavu nedelju dana bacio je sve snage na taj eksperimenat. A kad je utvrđeno da se u celoj četvrti ljudi ponašaju nekako smireno i čudno, preko radio-stanice su svi stanovnici zamoljeni da dođu na zbor i saslušaju vladine govornike. Dogodilo se nešto nečuveno. Svi stanovnici su došli i stvorila se neopisiva gužva. Klicali su svakoj tvrdnji govornika, a kada su zamoljeni da se brzo raziđu, učinili su to tako poslušno, da je bilo pregaženih i povređenih.

Još jedno strašno oružje je bilo isprobano. Kako će biti lako osvajati svet! Tajni agenti će baciti droge u vodovode svih gradova i na poziv će poslušno podići ruke, ne samo obični stanovnici, nego i vojska i vođi tih zemalja.

Sada nije bilo teško Lunu da ostvari svoje planove. Lako je dobio saglasnost na naređuje Makfersonu i Barbareli i da ih vodi kuda sam želi. Tobože je Makferson kažnjen zbog neposlušnosti. Dovedena su dva snažna čuvara i naređeno im je da ga istuku u poštenoj borbi. Mornar je uživao mlateći ih svojim ogromnim pesnicama.

Barbarela je imala suviše mnogo vremena za razmišljanje, ali to joj je samo koristilo. Privikavala se da radi s Lunom. Ona je sve više osećala

prave životne radosti. U kuću se vraćala umorna, ali sa više nade u budućnost.

U laboratorije su pristizale hemikalije, od kojih je Lun lako izdvojio male količine i krio ih u aparatima tako da je brzo mogao da ih spoji i izazove željene hemijske reakcije. Dopremene su mnoge nove mašine, načinjene po Lunovim nacrtima. Neki delovi su imali naročit smisao. Potpuno su se uklapali u mašine, ali kad se skinu i povežu među sobom, davali su jednu čudnu napravu.

Lun je bio uspeo da otkrije mesta koja nisu bila dobro kontrolisana i prisluškivana i izradio je sićušne uređaje pomoću kojih je mogao da razgovara s Barbarelom i Makfersonom, dok je svako od njih ležao u svojoj sobi i šaptao zaklanjajući lice od skrivenih televizijskih kamera. Počinjalo je uvežbavanje za veliki obračun. Svako je znao svoj zadatak i kad bude došao trenutak, moći će da otpočne napad.

Bilo je prošlo tačno pedeset dana od početka života u zarobljeništvu kad Lun opet ugleda Bornšojera. Stari zlobni naučnik bio je uspeo da ubedi nekoliko važnih ličnosti da je sumnjivo Lunovo ponašanje. Došla je grupa naučnika da proveri neke projekte i pripreme. Lun im je mirno objašnjavao zamršene planove i formule, za čije pravo proveravanje je trebalo najmanje još dva meseca.

— Siguran sam da taj dospodin zna mnoge stvari, ali on još nije vratio moje mikrofilmove, niti nam je dao potpunu dokumentaciju o moćnom eksplozivu i drugim svojim pronalascima. Sve konce drži u svojim rukama. A te ruke... Da, te ruke ne volim pod svojim grlom — ljutito dahćući govorio je Bornšojer.

Lun se smeškao i u jednom momentu nagnu se k starcu i tiho mu šapnu:

— Vi se morate lečiti. Vidim da ćete umreti tačno posle osam dana od danas. Smrt vam je sasvim sigurna.

Bornšojer preblede, a zatim mu usne poplaveše.

— Drskost!... To je nemoguće... Ne smete tako sa mnom... — govorio je zahvaćen besom i strahom.

Neko pridrža starca i povede ga k sedištu. Pozvaše lekara da mu pomogne.

— Vrlo mi ga je žao — pričao je Lun. — Samo sam ga zamolio da mi pomogne, jer njegovi otrovi nisu dovoljni da se osvoji svet. On je surevnjiv na ono što ja ovde činim, a mislio je da će on postati onaj koji daje moć i oružje za uništenje. Treba ga lečiti.

Posle toga Lun je pokazao lažne makete svog londonskog skrovišta i uređaje koje treba odneti u London da se otuda uzme sve što je dragoceno. Grupa od sedam specijalnih agenata obaveštajne službe obučavala se za taj poduhvat i Lun ih je nekoliko puta pohvalio za marljivo učenje.

— Zašto osam dana?... Kako on to zna?... Osam dana... — gundao je potreseni Bornšojer.

Nije ni slutio da je Lun primetio raspored eksperimenata na Remerovom stolu, a tamo je pisalo da će Bornšojer biti prisutan od osamnaest časova poslednjoj sintezi nekog psihootrova u jednoj maloj laboratoriji u hemijskom kompleksu postrojenja. A to je bio dan i čas Lunovog velikog napada.

*

Duboko u zemlju ukopan bunker je bio pun nekakvih delova i mašina. Naročita presa s posebnim snažnim motorom i na gusenicama bila je napolju spremna da se pokrene i upotrebi u «važnom eksperimentu», od koga je zavisio plan daljih poduhvata.

Tačno u devetnaest časova Lun je trebalo da preda potpune podatke o svim do tog momenta isprobanim pronalascima. Remer je pripremao svečanu večeru i pozvao je nekoliko svojih šefova i dva generala. Bio je

pozvan i Bornšojer, koji je ljutito odbio da prisustvuje, izgovarajući se da baš tada ima posla u svojoj laboratoriji, što je bilo sasvim tačno.

U osamnaest časova Makferson, Barbarela i Lun su se sastali u bunkeru. Deset mehaničara bilo je spremno za montažu delova. Na radnim pultovima iza kojih su stajali Lun, Makferson i Barbarela, bile su naročite gas maske. Na Lunovom pultu je bio i telefon za vezu s Remerom i Švegemanom.

— Jesu li svi delovi za ispitivanje prineti? — upita Lun najstarijeg mehaničara.

— Da, gospodine — odgovori ovaj spremno. Ali nam nije jasno zašto ih spajamo u tu čudnu spravu.

— Želite li da ometate rad? — upita Lun mirno. — Hoćete li da vas povežem s gospodinom Remerom?

— Naređeno nam je da besprekorno izvršavamo sva vaša naređenja — odgovori mehaničar i ukruti se u stavu mirno.

— Onda počnite! — naredi Lun.

Mehaničari doteraše presu i spušta je u podzemnu dvoranu, a zatim zatvoriše teška metalna vrata i postaviše debеле azbestne ploče i betonske blokove u metalnu konstrukciju.

— Ovo mi liči na sklonište od atomskog napada — reče jedan mehaničar.

— Ne mogu da shvatim kako delovi svih tih mašina odjednom idu jedan s drugim — odvrati drugi mehaničar.

— Naša dužnost je da izvršimo naređenja i o svemu izvestimo gospodina Švegemana — zaključí najstariji mehaničar.

Makferson je obilazio oko čudne naprave, koja je počinjala da liči na nekakav teški tenk. Snažni motor i gusenice, od kojih su mehaničari odvojili presu i postavili je na jedno postolje, nalazili su se tu na domaku ruke. Lun je proveravao koliko goriva ima u rezervoaru motora i zadovoljno se osmehnuo Makfersonu.

Barbarela je uzbuđeno gledala šta se događa.

Mehaničari su brzo i dobro radili. U osamnaest i trideset zastadoše, jer su bili završili ono za šta su imali planove.

— Dakle, počinje napad! — uzviknu Lun i sam do kraja uzbuđen.

Mehaničari su ga začuđeno gledali stežući alatke u rukama. Začu se tihi pisak. Lun stavi masku na lice, a Makferson i Barbarela odmah učiniše to isto.

— Šta?!... Izdaja!... — u viknu najstariji mehaničar i podiže teški metalni ključ za pritezanje navoja.

Ali tada njegovo telo klonu i on se sruši na betonski pod. Ostali mehaničari popadaše kao po komandi. Makferson potrča od jednog do drugog i svakome u kožu zabode po jedan sićušni kristal, koje je štipaljkom vadio iz kutijice na pultu.

Telefon na Lunovom pultu je neprekidno zvonio, ali on se samo smeškao prema televizijskim kamerama postavljenim na zidovima dvorane. Lun odvrnu ventil jednog uređaja i minut kasnije skide masku.

— Gas je neutralizovan — reče zatim i dajući znak Makfersonu i Barbareli da nastave rad, prihvati slušalicu telefona.

— Šta to činite? Vi ste ludi, Sikkert! — urlao je Remer.

— Ludi ste vi, gospodine Remer. Mislite da me držite u ropstvu i pomoću mene osvajate svet. Sada ćemo se obračunati — odgovori Lun.

— Kaži mu da je sin morskog psa i da će crći od sopstvenog otrova — doviknu Makferson.

Lun spusti slušalicu i odgovori:

— On nas odlično čuje. Čitav skup sada diže uzbunu i urla u horu. Sigurno postavljaju topove prema bunkeru.

To se i događalo. Reflektori su bili upereni prema ulazu u bunker, a dva automatska topa su uzimala prolaz na nišan. Mitraljeske cevi su se okretale na isti cilj.

— Oni su od tih delova napravili tenk! To je pravi tenk! — vikao je Remer.

— Gledajte! Pa stvarno su ludi! — vikao je Švegeman.

— Zar niko nije mogao da primeti čemu služe svi ti delovi? Motor i gusenice te ogromne prese tačno se poklapaju sa konstrukcijom tenka. Taj glomazni mornar radi kao iskusni mehaničar — komentarisao je direktor Uprave za naučna istraživanja vojnih postrojenja.

— Ali oni se neće moći probiti tim tenkom. Postavite im one dve pokretne dizalice kao prepreku i oni su u mišolovci — upade prosedi general.

Zurili su u ekran na Remerovom kontrolnom aparatu i gledali svaki pokret Luna i njegovih suradnika.

— Sve ide kako treba — reče Lun i pogleda na svoj ručni časovnik.

— Biće veselja!, Napred mornari! Svi na jedra! Bojni brod je pod punom parom! — vikao je Makferson, ali pri tome je tačno izvršavao svaku predviđenu radnju.

Zavrnu poslednji zavrtanj i pope se na čudno vozilo. Pruži ruku i pomože Barbareli da se popne. Ona nestade u unutrašnjosti.

Lun podiže slušalicu.

— Halo Remer! — zovnu postavljen tako da kamere prate njegov izgled lica. — Još pedeset sekundi... Još četrdeset i vi ćete otići u vražju mater.

— Smirite se čoveče! — odvrati Remer. — Treba da pregovaramo. Ne smete izazvati svoju sopstvenu smrt.

— Ne svoju, ali vašu smem. Sećate li se da sam nešto rekao onda Bornšojeru? Rekao sam mu da će umreti tačno u ovaj sat. Još nekoliko sekundi... — nastavi Lun, ali tada morade da spusti slušalicu.

Više se nije čuo Remerov glas, a membrana slušalice je krčala od eksplozije. Bilo je prošlo dvadeset časova.

Napolju je počinjalo pakleno veče. Bornšojer je osetio potres i sa svih strana su se pojavili plameni jezici.

Stigao je da se seti Lunovog proročanstva i da shvati njegovo pravo značenje.

— Ne! Ja ne smem da umrem!... Moje formule!... Mogao sam da otrujem pola čovečanstva!... Ne sme se dogoditi... — urlao je gušeci se u mukama.

A tada je pobegao u ugao gde još nije bilo vatre. Tu je bio kraj jednog velikog zločinca.

Napolju su gruvale eksplozije, kao da džinovski topovi gruvaju salva-ma moćnih baterija. Zgrade su se rušile kao od karata. Komadi mašina su leteli u nebo i za sobom vukli repove pokidanih čeličnih mreža.

Vukući se po podu, dok je zgrada podrhtavala i malter s tavanice opadao, Remer i njegovi gosti su izbezumljeno vikali. A tada odjeknu jedna bliska eksplozija i zgrada se sruši.

Požar je harao na sve strane. Stražari su ginuli, ili bežali prema šumi i zaplitali se u bodljikave žice. Vojnici na spoljnom obezbeđenju su zurili prema prostoru na kome je sve vrilo od eksplozija i vatre.

— Krećimo! — viknu Lun i upali motor svog vozila.

Bio je u groznici isčekivanja. Da li će uređaji raditi kako treba? Nije li načinjena kakva greška?

— Sidra su dignuta! Topovi spremni! Pali! — vikao je Makferson, oduševljeno prihvatajući komande lejzerskog topa i mitraljeza s tajno izrađenim kuršumima ogromne razorne moći.

Barbarela je nehotično drhtala, ali je izvršavala sve predviđene radnje. Proverila je uređaje za hlađenje i mali bacač plamena, a zatim priljubila lice uz meku oblogu malog periskopa za osmatranje.

Lun pogleda instrumente i pokrenu vozilo.

— Rušenje prve prepreke! — naredi zatim.

Makferson opali samo jedan metak iz mitraljeza. Eksplozija sruši betonske i azbestne ploče, a lejzer zatim preseče metalnu konstrukciju.

Lun zaustavi vozilo.

— Prvo lejzerom! Četiri reza, a zatim granatom! — komandovao je Lun.

Makferson izvrši naređenje. Ogromna metalna vrata se iskriviše, a zatim poprskase u nekoliko komada. Lun pogleda na instrumente. Temperatura je bila porasla. Htede da naredi Barbareli da pojača rad uređaja za hlađenje, ali ona je to već činila.

— Odlično! Polazimo dalje! — viknu Lun, ali niko ga nije čuo, jer su ih zaglušivale eksplozije posle otvaranja prolaza.

On morade da prikoči i sačeka još malo. Sve troje su posmatrali ruševine u plamenu. Eksplozije su bile sve ređe, a nije smelo da se gubi u vremenu.

Morali su da prođu kroz sam plamen i pretila je opasnost da se vozilo zapali. Lun dade znak Barbareli i ona uključi aparate za gašenje. Zatim jurnuše u plamen.

Na izlazu moraše da upotrebe nove kuršume da bi uklonili prepreke, a zatim se nađoše pred jednim bunkerom i spuštenom rampom. Jedan narednik i jedan vojnik podigoše ruke dajući znak da se čudno vozilo zaustavi.

— Da ih slistim? — upita Makferson.

— Nikog bez nužde! — odvrati Lun i poveća brzinu.

Rampa puče, a vojnici pobegoše. S bunkera zadobova mitraljez. Barbarela u tom pravcu uputi mlaz bacača plamena i mitraljez prestade.

Nađoše se van kruga obezbeđenja. Lun uključi ventilaciju, jer više nije bilo potrebe da sve bude hermetički zatvoreno. Dva vojna tenka su jurila drumom, ali ne primetiše čudno vozilo, koje je koristilo blagu padinu i kretalo se u senci šume.

Na nebu se pojaviše helikopteri, a svetleće rakete blesnuše. Lun morade da skrene. Dohvatiše se šume.

— Suviše smo spori. Moglo bi se dogoditi da nas otkriju — reče on ne skrivajući opasnost.

— Brzo su se snašli, kao da su namirisali plen. Mnogo mi liče na ajkule — gundao je Makferson.

— Otkaćićemo mitraljez i lejzer i napustiti vozilo — zaključi Lun.

— U ovim odelima će nas brzo otkriti — reče Barbarela, spremajući torbu za koju je bila zadužena.

— Ne zaboravite sve ono što je predviđeno da ponesemo pri napuštanju naše tvrđave — opomenu ih Lun i pregleda svoju torbu i opipa džepove.

Gasne ampule, nekoliko minijaturenih granata i malo hrane bilo je ono što su mogli da odnesu. Nebo je bilo stalno osvetljavano. Cestama su jurili vojni i policijski automobili.

— Izgleda da su shvatili šta se događa — zaključi Lun. — Vraćamo se prema laboratorijama.

— Sve mu milione riba, ptica i gmizavaca! Misliš li da je pogodno vreme da se sališ? — uzviknu Makferson.

— Imam plan — reče Lun i mahnu rukom da požure.

Vodio ih je pravo prema vojnom logoru, ali držeći se zaklona. Ugleდაše jedan izdignut bunker, iz koga je virila mitraljeska cev. Srećom, žičana prepreka je bila svega desetak jardi ispred bunkera i Lun dopuza do nje zaklonjen džbunjem. Baci prvu gasnu bombicu, koja odskoči od betona, ali druga upade u bunker. Lun nađe komad suvog drveta i podiže bodljikavu žicu, a zatim dade znak Makfersonu i Barbareli da puzaju za njim.

Upadoše u bunker i nađoše četiri gasom uspavana vojnika.

— Brzo se obucite u uniforme — reče Lun.

— Mene će prepoznati — reče Barbarela, ali je ipak svlačila bluzu s jednog vojnika najmanjeg rastom.

— Moraš mu skinuti i čakšire — smeja se Makferson.

— Ja ću mu ih skinuti, ali ti nećeš naći takve u koje ćeš se uvući — odgovori Barbarela.

Uskoro su bili obučeni. Jedino je Lun ličio na vojnika. Na Barbareli

je odelo visilo, a grudi je uzalud pokušavala da prikrije, grbeći se i zatežući platnenu letnju bluzu. Makferson nije mogao da zakopča ni čakšire, ni bluzu. Pored toga u vojsci nije bilo ljudi njegovih godina i morskim vetrovima izbrazdanog lica.

— Pogledajte opremu i pronađite zavoje. Mora da ih ima u sandučiću prve pomoći — reče Lun.

— Neće nas valjda ranjavati? — upita Makferson.

— Uzela sam zavoje — reče Barbarela prazneći platneno vojničko spremište sa zavojima.

— Daj ih ovamo! — reče Lun i dade se na posao.

Brzo je uvijao Barbarelino lice i ruke zavojima. Zatim joj stavi kapu na glavu. Ponese i jedno ćebe, kojim će je prekriti kad zatreba. Zatim priđe Makfersonu i počeo da mu zavija glavu kao i Barbareli. Pokrivao je skoro sve, a zatim otkrivene delove kože premaza vazelinom za oružje.

— Svakakve uloge si mi namenjavao. Ali nisam slutio da ću biti ranjeni nemački soldat — gundao je Makferson.

Samo oči su mu virile iz zavoja.

— Ipak ponesi jednu od vojničkih pušaka i premesti našu municiju u okvir — opomenu ga Lun.

Bili su spremni da nastave put. Iskoristiše rov i približiše se ruševinama. Ugledaše sanitetsku ekipu, koja je prikupljala ranjenike. Jedna sanitetska kola su bila zaustavljena u blizini i čekala su da i u njih nekoga smeste.

— Nosićemo našeg najmlađeg ranjenika — reče Lun i raširi ćebe.

Barbarela leže, a on i Makferson uhvatiše krajeve ćebeta. Izidoše iz zaklona i priđoše sanitetskim kolima. Lun priđe vozaču.

— Teško je povređen, a nosi još težeg ranjenika — reče Lun pokazujući Makfersona.

Vozač otvori vrata i izvuče nosila na točkićima. Staviše Barbarelu na nosila i pokriše je ćebetom. Makfer-

son se uvuče i spusti na drugo mesto.

— Ja ću napred pored vas — reče Lun vozaču.

Pet minuta kasnije sanitetska kola su jurila prema Alingu jedva se probijajući mimo mnogobrojnih vojnih vozila.

— Ne znam šta se sve to dogodilo — pričao je vozač. — Izgleda da je to bila neka krupna diverzija. Opkoljavaju ceo kraj.

— Gde ćemo smestiti ranjenike? — upita Lun.

— Već sam jednom vozio tamo. To je u Semlingu i dobro je što ne moramo proći kroz čitav Minhen. Bili ste u Semlingu? — reče vozač.

— Znam, to je predgrađe. Molim vas, zaustavite na časak. Odjednom me je spopala muka — dodade Lun i pokri usta rukom.

Bili su već na širokom starom drumu blizu Germeringa. Vozač skrenu na odmorište kod uređenog izvora s pitkom vodom i zaustavi. Hteo je nešto da kaže, ali mu Lun ne dade. Udari ga sa strane iz sve snage i brzo ga odvuče u mrak.

— Šta se događa? — upita Makferson, koji beše izišao.

— Pomozi mi da smestimo momka — reče Lun.

Prenesoše vozača u zadnji deo automobila i brzo mu staviše zavoj preko lica. Dodadoše mu toliko opojnog sredstva da su ga uspavali za dvadeset časova, a zatim krenuše. Napred je sedeo samo Lun za upravljačem. Na prvom pobočnom putu skrenu kroz predgrađe Grefelfing. Najmanje prometnim ulicama stiže do Vahzel parka i zaustavi se u senci drveća.

Makferson se već bio oslobodio zavoja, pa sada oslobodi a Barbarelu. Uz park je bilo dosta parkiranih automobila, u kojima su se parovi grlili u mraku. Lun je išao pored njih i zavirivao. Muškarci su gundali zbog drskosti vojnika, ali nisu primećivali da on pri tome u kola, na kojima su često stakla bila spuštena zbog vrućine, ubacuje gasne fiole.

Uskoro su parovi u šest automobila bili u dubokom snu.

Lun i Barbarela lako nađoše par čija su im odela i oprema potpuno odgovarali i brzo su bili snabdeveni svim što im je bilo potrebno. Imali su sada i dokumente i automobil. Najviše muke je imao Makferson, ali i on nađe jednog gojaznog čoveka, čiji je novčanik i domamio mladu lepoticu u mrak kod parka, tako daleko od mnogih lepših mesta Minhen.

— Pozajmio sam i njegov novčanik — reče mornar ulazeći u Lunov automobil. — Jesam li pogrešio?

— Poslaćeš mu sve natrag s dobrom kamatom — smejući se odgovori Lun. — A sada treba da požurimo. Oba para, od kojih smo pozajmili ono što nam treba, premestićemo u sanitetski automobil.

U mraku su brzo radili. Dva muškarca i dve devojke uguraše u sanitetsko vozilo. Ne ostaviše im nikakve dokumente.

— Naći će ih već do jutra, ali ćemo udesiti da od njih ništa ne saznaju još najmanje dvadeset i četiri sata — reče Lun pripremajući potrebne količine jednog snažnog sredstva za izazivanje duge, ali neškodljive paralize celog organizma.

Za to vreme Barbarela je pomoću šminke uzete od uspavanih devojaka već menjala svoj izgled prema fotografiji na dokumentima jedne od njih.

— Sada se zovem Tili Cunderman — smejući se reče ona Lunu i Makfersonu.

— Ja sam Helmut Nojman — reče Lun sasvim ozbiljno.

— Kakav užas! — uzdahnu Makferson. — Nikako nemam sreće. Zamislite kako se zovem: Adolf... Adolf! Hap! Hap, hap, hap! To je kao Adolf koji laje i ujeda.

Barbarela i Lun su morali da se smeju.

— Još nešto strašno treba da doživiš — reče Lun.

— Zar ima i strašnijeg od ovog što trpim noćas? — upita mornar.

— Moraćeš da se voziš u koferu automobila — nastavi Lun. — Suviše bismo bili upadljivi s tobom na sedištu. Ovako, pristali plavokosi her Helmut Nojman, trgovački putnik iz Eslingena i divna nudilja iz Minhen, nikako ne pristaju uz bogatog fabrikanta frižidera iz Štutgarta.

— Ja, fabrikant frižidera?! — zaječa Makferson. — Vozite me iz ove zemlje makar i u mrtvačkom kovčegu! Neću dalje da budem Adolf Hap!

— Dakle, imamo i sreće. Dokumenti su nam pogodni da ne izazovemo sumnju na putu do Štutgarta — nastavi Lun. — A opel admiral u kome sedimo ima prostrano spremište.

*

Prođoše kroz Minhen i tek na izlazu iz grada ih zaustavi policijska patrola. Pogledaše im dokumenta i pozdraviše ih bez objašnjenja.

Makferson je već bio probio pregradu do zadnjeg sedišta i sada je dobijao dovoljno vazduha. Nije ni primetio još dve kontrole policije kod Augzburga i Ulma. Spavao je skupljenih nogu i sanjao da je na brodu usred bure. Probudio se okupan u znoju. Odmah se javio lupanjem u pregradu. Lun zaustavi na jednom parkiralištu i Makferson izađe da protegli noge i da se nadiše noćnog vazduha.

Bližila se zora kada su se našli pred Štutgartom.

— Skrivaćemo se nekoliko dana, dok ne stigne pismo koje ćemo poslati Markinču. Kad londonske novine budu pisale da smo se vratili iz Nemačke, prestaće svako traganje za nama — pričao je Lun o budućem planu.

— Šta kažeš o jednoj šetnji kroz planine do Bodenskog jezera? — upita Barbarela.

— Sasvim je prihvatljivo. Putovaćemo vozom, da se Sam ne guši u spremištu — odgovori. Lun smejući se tužnom Makfersonovom izgledu.

— Svako će imati poseban kupe za spavanje.

— Zar ne možemo da budemo zajedno? — upita Barbarela.

— Manje je opasno kad bude svako u svom kupeu — odvrati Lun smejući se naglas.

Barbarela uzdahnu tobože razočarano i privi se uz Makfersona.

— Uzmi me makar ti, kao ćerku sa sobom — reče zatim.

— Zar ličim na taticu takve lepote? Uostalom, ne bih mogao da spavam ni trenutka — branio se Makferson.

Lun je razmišljao o tome kako će Džejn Vitington dobiti njegovo pismo i koliko joj treba da avionom stigne u Rim.

•

Petog dana prešli su švajcarsku granicu, mirno čitajući londonske novine, u kojima je Artur Markinč saopštavao tobožnji senzacionalni povratak Donalda Sikerta, tajanstvenog kralja ponoći. Bila je to jedna korisna usluga, kojom su se otklanjale potere širom Evrope.

— Nikako ne shvatam kako si došao do tih pasoša — reče Barbarela Lunu.

— Ah, ti naši turisti... Sećaš li se da smo videli jednu grupu u Zingenu? Posle su se žalili da im je hotelijer zagubio pasoše — odgovori Lun.

— Oni su se nekako našli u tvom džepu... Nije li opasno zbog tih imena? — reče devojka.

— Malo hemikalija i mastila, vešta ruka i nekoliko sati rada u hotelskoj sobi, pa je sve kako treba — objasni Lun.

— Nisu li oni izgubili i nešto novaca?

— Ne, nisu. Time se ne služim.

U švajcarskim bankama se drži novac pod šifrom. Jedna je moja. Moći ćemo mirno da obiđemo planine i da se spustimo do Nice. Morem je prijatno putovati — pričao je dalje Lun. — Jedino mi je žao što ćemo se zbog sigurnosti morati da razidemo već u Cirihi. Posle ćemo se videti u našem starom Londonu.

— Da li ćemo se stvarno videti? — tužno upita Barbarela.

— Nadam se da nikada neću sresti Barbarelu, ali divnu Sandru Hardiću sigurno videti — odgovori Lun.

— Ne znam šta se sa mnom dogodilo, ali mi se čini kao da je Barbarela bila samo jedan san. I ja mislim da nje više nema. A ako nekad zaželiš da vidiš jednu strašnu lažljivicu, koja te neizmerno voli, onda potraži Sandru — dodade devojka i naglo ustade.

Gledala je kroz prozor vagona stojeći u hodniku. Imala je u ruci maramicu.

Kad se okrenula, nije više nikog bilo pored nje. Otvori vrata Lunovog kupea, ali je samo razmešteni ležaj govorio da je do malo pre tu bio jedan čudni čovek. I Makfersonov kupe je bio prazan.

Devojka utrča u svoj kupe i baci se na ležaj. Dugo je plakala. Konačno potraži drugu maramicu. Nešto joj je smetalo u ranije skoro praznoj ženskoj torbici. Ona izvadi jedan koverat.

Čitala je uzbuđeno:

»Draga,

Odsedni u Hotelu »Rothorm«. Tamo ćeš dobiti poruku i sve što treba. Mnogo sreće želi ti Donald«.

U koverti je bila još i hrpica novca. Pismo i novac zašuštaše među prstima devojke, koji su ih stezali kao poslednju vezu s dragim čovekom.

KRAJ

SERIJA ZABAVNI ROMANI

U 1968. GODINI IZIŠLO IZ ŠTAMPE:

R. Duncan
L. Paten
Dž. Flag
V. Tejtli
T. Kingzvej
E. Valas
P. Fild
O. Čad
F. Ešton
Dž. Daniels
L. Serls
P. Kolheter
K. Alison
E. Šeri
T. Kingzvej
Dž. H. Čejz
M. Brend
V. Tejtli

MERKERIK
OBESPRAVLJENI LU STARK
IGRAČICA SMRTI
ČOVEK SA MEĐE
POBUNA U BIG LAKU
TEROR U METROPOLI
NAPAD U PAUDER VELIJU
VUK JE MOJ BRAT
LUN PRETI
PAKLENA DOLINA
ŠERIF BEZ ZVEZDE
MISTERIJA PLAVIH KRUGOVA
TAJNA SKROVIŠTA U PLANINI
PRODANI ŽIVOT
OSVETNIK IZ FLOJFILDA
DEVSON TRAŽI UBICU
REVOLVERAŠEVA TAJNA
APAČI I DOK MELODI

NAREDNE SVESKE DONOSE

F. Ešton
I. Kasl
Dž. Soper

LUN I BARBARELA
ŽIG MRŽNJE
TAJNA PLEMENA ZUNI

POPUST PRETPLATNICIMA 10 ODSTO

Pretplata za seriju zabavnih romana iznosi za našu zemlju za 12 brojeva 16,20, za 24 broja 32,40 a za 36 brojeva 48,60 n. dinara.

Pretplata za inostranstvo za 12 brojeva 30, za 24 broja 60 a za 36 brojeva 90 n. dinara.

Pretplata se šalje običnom uplatnicom sa naznakom »Za seriju zabavnih romana« kao i od koje sveske se želi primati.

Uplate adresirati na »Dnevnik« Novi Sad, žiro račun 657-1-254. Poštanski fah 120.

Sledeća sveska donosi:

F. Kasl

ŽIG MRŽNJE



- western roman -

Časove odmora
najprijetnije će
te provesti uz
vaš list

VESELI SVET

U svakom broju
- Stalni konkurs
za šalu meseca

CENA:
1 DINAR